جنګلاوه

محمدآصف عمر

«ښکمرغۍ ته تر رسېدو د هغې ساتل ګران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سيټ کې د چادري کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپينو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخندل. څو مياشتې مخکې به يې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مګر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لګېدله. غټه تنه يې په چوکۍ سمه ولګوله. موټر يې ګېر ته واچاوه. غټ مخ يې آينې ته جګ کړ. ننوتې خوله يې وخوځېدله. ويې ويل:

– ياني د ښکلې جوړولو نه يې ساتل سخت دي؟ بل چېرته ونه وايې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له خنګه يې د ښځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنګ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخندل. ښځې مخ بلې خوا ته واړاوه. وبنګېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لګېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې يې نوی واده کړی و. ويې ويل:

– ايله مې بخت بيدار شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادرې په سر سمه کړه. جدي غږ يې جګ شو:

– اله سړيه خير دې وي خير! صبر وکه! پوره خو شي کنه. بيا وارېږه!

– پوره نو څنګه وي؟ اينشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! ههه.

سړي په منګوله لنډ شناوي وېښتان شاته ټېلو هل. ښځې وويل:

– امې، د ټېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونيولې. سړي غټې ګردې سږمې کشې کړې. بوی يې ونه موند. ويې نه ښودله. د حيثيت خبره وه. د ښيښې تڼۍ يې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولګېدله. په آينې پسې ځوړند تعويذ ته يې ګوتې ور وړې. په نريو شونډو او غټ تندي يې ولګولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډو او کپره کوڅه کې نرمه بهېدله. بې پرتوګه ماشوم د خاورو د تودۍ جوړول پرېښودل. له دېوال سره جوخت [illegible] ښځې غږ ووت:

Ketabton.com

– وی خدايه! تا نه جارشمه! مانه خانمجانه خيرنه ام ښه ده.

چېرته لېرې آسمان وغورېد. سړي شترنګ وخرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا يې وويل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تا ته ام اولاد درکړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تر اوسه لا چېرته دی.

دوئ په بله کوڅه وګرځېدل. يو نيم پوخ او د روښانه رنګونو کورپکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به يې ماشاالله ليکل شوي وو. وړو هلکانو د لرګيو په تختو کرکټ کاوه. څښور ځوان يې سيل ته ولاړ و. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بدماشي وه، اوس د شيشکو څنې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. څښور ځوان ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذه سترې مشې!

کریم ورته په موسکا له ښیښې منګوله وښودله. لنډه شناوې ږیره یې ورپېډله:

– سترې مشې، سترې مشې! خدای به دې زر ورک کې ښه! ههههه

ځوان وانه وربېدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وبنګېدله (وې الا توبه!) کریم جدي شو:

– څه شي توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوي. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان. څه ما ام ورته د تباییې تخم کرلی دی. ههههه.

ښځې غږ جګ کړ:

– وې الا سرېه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!

– نه کنه نو! هر کله بدي په نېکي زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما نېکي ته دارې پیدا کړي دارې.

هغې مخ واړاوه. خړ سپي په چاودېدلي دېوال باندې توري پیشو پسې غپل. ښځې وویل:

– وې چې دارې لرې نېکي نشوه نو.

– داده اوښیاره. نو بدي به څنګه د منځه وړو؟

ښځې لنډ ځواب ورکړ:

– په نېکي.

له کټ کټ خندا سره د کریم سوروري اوږې ولړزېدلې. ویې ویل:

– یاني چې ظالم دې ډبوي ته قوربان قوربان وایه! چې سترې کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نو اغه خپله مري. ههههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ څادر کې تاو سپینږیرې پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

– بوډا څنګه یې بوډا؟

سپینږیري ځمکې ته لاس کړ. لکه تیږه چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

– بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه راسره نیسې؟ ستا دددد...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدله چې ننوتې خوله یې له خوشحالۍ څخه نه راټولېدله. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره داوه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل. ده کرۍ ورځ د خوښۍ او ښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کېږې وږې کرښې وځغلېدلې. خو دلته آسمان برګ و. موټر د کلي یو برابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کرېږ وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنګو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تګ خاص خوند ورکاوه. له کانتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نرۍ شمال د غنمو بوټي نڅول. د شنو پټیو بوی خوږ لګېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هوا ته جګه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. وړو نجونو سپین پتنګان شمېرل. چې په جنګ به شول له دوئ څخه به حساب ګډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېز روان و. نابېره یې په خښتو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چیغه کړه:

– وې الا وې! ودروه! وایمه ودروه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کښوتله. څېټه یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم ګوډ ګوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې ګیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي.

خو راروانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

– وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچي کمه؟ ههه.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخوهل. ښځې مخ اړولی و. د چادرې له جګېدو او ټیټېدو څخه معلومېدله چې په غصه ده. یو دم راوګرځېدله. غږ یې کړ:

– مانه ویلې، آ؟ بخت لرې. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنګ شو. موسکا یې له څېرې والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انګازو بدل شو. د غرونو دپاسه برېښنا له پل او پول سره د آسمان تټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې وربږدېدلې. ویې ویل:

– کنځا وکه کنځا! خو دا مه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکړه اوازونه او د وریانو نازکې رمبارې هم نه راتللې. کریم سر جګ کړ. د ښځې سترګې په ده کې وې. اوښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکی شو. لاس یې وغځاوه:

– راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:

– ما اسې خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لا ډک شو. د نمجنو سترګو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وښنګېد:

– پروا نکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونیو. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. جګه شوه. خو سترګې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

– چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا ښښي. زه ګرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخندل. موټر ته ننوت. شېبه پس په پاخه سرک نرم وځرخېد. لمر د وربځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. دښته او کروندې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو. هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګوڼه زیاتېدله او د شمال یخني کمېدله. د دنګو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوحې ته وکتل«دوکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر واچاوه. د ګوړې، تازه میوو، ترکاریو، کباړي بوټونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټرسایکل ترڅنګ یې تش ځای وموند. شترپنګ یې وځرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي واوښت. خوسا بوی جګ شو. پزه یې مونجه کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودو له دېګ څخه تاوده تېونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو قاب خو وهمه کنه نو» د ځوړندې شونډې ځوان د مشتري راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

– دېش روپۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

– ههه، زه تش پورته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د کريم خندانه او ځواکمنه څېره يې خوښه شوه. په موسکا يې سر وخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندې اته وې. له موټره را وتې مېرمن يې له لاسه ونيوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زينې سر ته ورسېد. د ښځو شور يې غوږ ته راغی. سر يې دهلېز ته ننوېست. ژر شاته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولا که نوبت راشي. څه وکو کنه نو؟

ښځې اوړې واچولې. ده نابيره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جګه کړه. ښځې وويل:

– وی، دا څه کوې؟ شرم دی. خوشې!

کريم دهلېز ته ننوت. نارې يې کړې:

– الله لاره وکړئ لاره! ډېره پاذابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ړنده يې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کريم يې په منځ کې ګوډ ګوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معيوبې پښې يې برېښ کاوه. د معاينه خانې مخې ته موظف چاغکي هلک په شک کتل. کريم دروازه په اوږه ټېلوهله. دننه يې ښځه نرمه خوشې کړه. سا يې سوزېدله. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنګون يې کېکاږه. د سترګو له کونجه يې ښځه ليدله چې يو قرار ګوري. وپسېد:

– دغسې غورې دې کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوهل. د دوا بوی و. کريم پرده خلاصه کړه. معاينه خانه لکه ورغوی پاکه وه. د وه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسمانې تختو جوړې وې. لکه ښيښه ځلېدلې. د مېز په سر يې قلم او کاغذ وليد. خو ډاکټره نه وه. نظر يې چپ لاس ته د سپينو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپينه پرده خوځېدله. د ښځو بنګ بنګ و. سر يې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مريضه ورسره ده.

سترګې يې د دې کوټې دېوالونو ته جګې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مايل» کريم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. دننه پرده کشه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدله. تک تور پيکې يې په تک سپين مخ څېره وهلې وه. سپينې نرۍ دستکشې يې د خزلو ټيم کې وغورځولې. مريضې ته يې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کريم ښځه له مټې ونيوله. د ډاکټرې څنګ ته يې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی يې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر يې ولړزاوه. ويې پوښتل:

– ته چا دننه پرېښودلې؟

کريم مخ وګرځاوه. تر نريو برېتونو لاندې يې په نريو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ويې ويل:

– ښځه مې نشوه راتللی کنه نو. زمونږ کار جوړ دی. يوازې د زېږېدو ورځ مالومو و، وځو.

پرده يې خلاصه ونيوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوړ اسويلي ښځې ته کړ:

– دلته خو چادرې جګه که!

هغې ګرد مخ لڅ کړ. وړې سترګې يې وسولولې. وره پزه يې په ګوتو کشه کړه. ډاکټره يې د اننګو تورو چاپونو ته ځير شوه. د هغې په پړسېدلې خېټه يې لاس وواهه. تکې سرې شونډې يې وخوځېدلې:

– کور کې ګرځې که نه؟

کريم له لېرې غبرګ کړ:

– نه ډاکټر صيب. پياله څه ده پياله؟ اغه نه وينځي. پينځه خورزې لرمه. يوه افته يوه وي، يوه افته بله.

ډاکټرې جدي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پرېده خپله کار وکي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې دروند شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وخنډه. ډبلې شونډې یې ورپولې:
– وی، نه نه. پینځه ویشت کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر!
ډاکټرې یې د خېټې ځینې ځایونه کېکاږل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:
– ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترګې ښکته واچولې. ګرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدله:
– مخکې دې حمل نه اخېسته څنګه؟
– وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تېره یې اړوه نو. دا وار غیبي خدای مهربانه شو. شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
– دا مې ورېرې دي. وسیمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. میرحمزه خدای راکه. ههههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سر یې له ولاړ پیکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
– میرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پړسېدلې خېټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخوهل. ویې ویل:
– تاسې پې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوئ چې الک دی؟
– وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخېستلې. ویې پوښتل:
– نوم دې څه دی؟
– بي بي نازیه.
– څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تار تار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
– د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سر وړاندې کړ. ویې ویل:
– ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
– پروا نه کوي! اخېره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
– ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کنه نو؟
– ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وارخطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– موږ خو نادیده یو کنه نو. په دې زړښت کې خدای اول بچی راکړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکټ جېبونه لټول. د ډاکټرې جګ غږ ودراوه:
– پام پام پام! په کور کې نه، زېږنتون کې به ولادت کوي.
د کریم له څېرې موسکا وتښتېدله. ویې پوښتل:
– ولې؟ څه خبره ده؟ التهدا یه شته کنه نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دایه مایه پرېږده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.

د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه راووتله. وړې سترګې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:

– وی، الا خیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېږه سړیه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړ:

– او ته تروري! چې دا په لمنې دې اوبه راغلې ځان زېږنتون ته رسوه!

بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونیو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– دا الته ورکه! دستي یې املیاتخانې ته ننباسي.

نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شړک ورکړ. غږ یې کړ:

– وی‌ی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زر وشي ښه دی. ماشوم ضایع کېږي.

په کریم سر وګرځېد. رنګ یې تک سپین اوښتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زګېروي کول. کریم سرې سترګې جګې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:

– بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میرحمزه به وي. پویه شوې؟ راځه چې ځو!

∞∞∞∞∞

په سرک ګڼه ګوڼه وه. نازیې په شاته سیټ کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنګه کېدله. ښیښنه یې ښکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه ګیله من و. خو بیا یې هم ګوتې ور وړې. په شونډو او تندي یې ولګولې. د شورنخود بوی یې په پزه ولګېد. له دېګ څخه هما غسې تپونه ختل. ده ترې مخ وګرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس وغځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه وخوځوله:

– ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!

کریم ټېلو اهه:

– لرې که مرادار لاس دې! دباندې یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلګون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وګرځاوه. ځوان جدي وویل:

– دا کمې دي دا.

کریم برګ وهل:

– ځه ورک شه! موټر خو ستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترګې ور واوښتلې. ځوان په غصه شا واړوله. کریم وښګېد:

– د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.

نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا ښکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه ورباندې بد لګېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې څادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینږیري د پوډرې زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننګه وکړه. دا ځل نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته يې د همدې خبرې لمن ونيوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به يې موضوع له کلي څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. ددغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لګيا شو. ژوند يې بېرته معنا پيدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس يې بيا خندا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د نازيې په تخرګ ننوتې وې. کريم شترنګ تاو کړ. پرله پسې يې هارنونه کول. خو خلک لکه کاڼه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکټايي والا ته يې له ښيښې څخه غږ کړ:

– ای ای غړوندي والا! سړی يې که غويې؟ لاره پرېږده!

سړي د سر په زنګولو افسوس څرګند کړ. څنګ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه يې خوځول. کريم په جنګ ور ووت:

– ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتياج له موسکا سره نژدې راغی. په ټيټ غږ يې وويل:

– وبښه وروره! يو کومک وکه!

کريم په زړه کې وويل «سوالګر دی خدای وهلی. د زړه سوي دپاره يې دا دريشي اغوستې ده» غوښتل يې په دا مخ يې ووهي. مګر له ښېرو يې وېرېده. سړي له متې ونيو، چې له موټره يې لېرې بوځي. کريم لاس کش کړ. سړي ورمېږ کوږ ونيو. ويې ويل:

– ته خو ګورې چې صيب منصب يمه. په مياشت کې يو وار کور ته راځمه. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الته وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېږده!

د کريم بيېره وه. تاو شو چې موټر کې کېني. سړي بيا له متې ونيو. ويې ويل:

– ای د قسم حق نلرې، دغې ورې سره مو غوښې تويې کړې غوښې. هره ورځ خو يې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې يې يوازې څنګه پرېږدي؟ ښځه مې ونيوله چې ويې ساتي. د سې مريضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکارۍ والا غږ کړ:

– ای ماما! موټر لرې که! مخه دې نيولې.

د صاحب منصب پاک خريلی مخ تک سور واوښت. غاښونه يې وچيچل:

– خو له بنده که احمقه! يوه دېقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کريم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زارۍ يې عجيبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بيا وغځولې:

– دا ټول يوې خواته که! ښځه مې مريضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که مايو به راشي؟

کريم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره يادوي. شرمېږي ام نه. چې بد اخلاقه نه وي» د صاحب منصب سړي شونډې ورپېدې:

– بيا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي مورېږام. تا ته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کريم په تندي کې خط پيدا شو «دا ماته زور ښيي چې بې اولاده يمه که څنګه؟» سړي خبرې وغځولې:

– څوک مې مو شکل نه ويني. لګيا دي، ګونا لري او ګونا لري. دين خو نه وايي چې کړاو ثواب دی، آرامي ګونا. خدای پاک خپله وايي ما مسلمان ته ام دا دونيا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټ ام ندی. نوی يې حمل اخيستی. قسم خورمه!

د کريم زړه تنګ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ويې ويل:

– نو دا ماته ولې وايې کنه نو؟ زما خپله مريض پاذاب دی. زېږنتون ته يې بايد ورسومه.

– ای خير دی. ډاکټرې ته دونه ووايه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بيا ځه! څونه پيسې چې راځي تيار يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کريم ماغزه ورته وخوټېدل:

– زه ډاکټرې ته ووايمه؟ زه ستا نوکريمه؟

– نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کريم سترګې له حيرانتيا راووتلې. غږ يې جګ کړ:

– چا درته ويلي؟

– هه، زه سترګې نه لرمه؟ اغه يوازې خپلوان سړي دننه پرېږدي.

کريم کږې کږې ور وکتلې. يو دم يې شا واړوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وځړېدل. مړاوی تر لښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ يې په لاسونو پټ کړ. کريم شترينګ وڅرخاوه. سترګې يې د روانو خلکو له منځه په هغه ولګېدلې. خپله بې وسي يې مخ ته ودرېدله. موټر يې څنډې ته کړ. ور روان شو. دواړه په زينه تېز وختل. کريم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږنتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. نارې يې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» ښځې له «وی، وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کريم د دروازې هلک ته وويل:

– ډاکټرې غوښتي يو. تش دا کاغذ ګوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته يې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حيرانه شوه. پيکی يې ولړزاوه:

– اله اله وځئ! تېز! دننه مريضه ناسته ده.

کريم ګوډ ګوډ وړاندې ورغی. ويې ويل:

– يوه ديقه ډاکټر صيب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وينې؟ زما د ماما زوی دی. ښځه يې د مکتب موديره ده. دغه تېر کال يې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکه. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مو نښودله.

صاحب منصب په حيرانتيا کريم ته وکتل. ډاکټرې بيا سر ولړزاوه. ويې پوښتل:

– ولې؟ لېونۍ شوې وه؟

– نه، حمل يې اخېستی وکنه نو. بچيانو نه يې توره تېښته ده. چې حامله داره ښځه ووينې سپکه وری يې کې. ملامته نده. کال په کال يو راوړي. د بچيو ايساب تې ورک دی. تېر کال يې يو راوړ. څه ديدنی يې ونه ليدلې.

صاحب منصب سترګې ښکته واچولې چې ډاکټره يې په دروغو پوه نه شي. هغې وويل:

– دغه موشکل دی کنه. موږ چې وايو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده يې نه مني. د بې سوادو نه څه ګيله؟

– ډاکټر صيب! اوس بيا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ يې يو موټی دوا خوړلې وه. دا غريب وېرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظيفه پرېږدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی، سړی بد ښکاري کنه نو. يو احمق سړی دی. نورو بچيانو ته يې ځمکه ورکړې ده. ده ته وايې تاسې تنخا لرئ. او خذمت يې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سيسه کارانه ټيټ کړ. وپسېدله:

– صيبې شو. چاته مه وايئ! زه به يې چاره وکمه. ځئ نو!

دواړو ډېره زياته مننه وکړه. دباندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کريم رښتيا وويل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټليفون څخه يې ځان ته زنګ وواهه چې شمېره يې واخلي. کريم تېز موټر ته وخوت. نازيه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کريم موټر ګېر ته واچاوه. شترنګ يې وڅرخاوه. هارنونه يې کول. تېز روان شو. نرۍ شونډې يې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه سړي سره مې کومک وکه. بچي يې ډېر دي. ساتلي يې نشي. غواړي د ګېډې ماشوم وغورځوي.

موټر په مرکزي واټ ورګډ شو. نازيې سر وزنګاوه. ويې ويل:

– وی، خدايه تا نه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاذاب دي. دا څنګه کار دی؟

هغې سلګۍ ووهلې. د کريم سينه هم تنګه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:

– کاش چې په منډه وای. په ټنډه ده ميراثمړي کنه نو.

د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکيني ټايرونه يې اوښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کريم له ښيښې سر واېست. نارې يې کړې چې لاره پرېږده زموږ بيړه ده. مسلح کس د وهلو ګواښ وکړ. ده غوښتل ور ووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو ترپخې وياليې او پلې لارې هاخوا لوېې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو ګرده غرفه يې هم لرله. دننه پينځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدله. زينه ډوله بامونه يې په لرګينو کټارو راتاو وو. په سرک کې چادري کړې سوالګرې د ماشي سراچې ښيښې ته لاس اوږد کړ:

– خير وکه ترورې! د بچي غم ونه ګورې! الله دې هر موشکل درباندې اسانه کي!

نازيې تر امين امين ويلو وروسته د مېږه پراخه اوږه وخوځوله. سوالګرې د نريو ګوتو تنکۍ لاس مخکې ښيښې ته ونيو. کريم لا هماغسې له قهره پشېده. له سوالګرې يې وپوښتل:

– دا لاره يې ولې بنده کړه؟

– اجي صيب رسول وځي.

– چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟

سوالګرې څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:

– دا څوک دی؟

– اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کنه نو.

هغه زوړ لسګون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوالګرې تر تګ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدله:

– ای ماما! که پيسې درکوي ځمکه ورکه! امدسې يې درنه اخلي ګوره.

کريم ورپسې کاږه وکتل. شا ته د موټرو اوږده ليکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډ کروزر او د ساتونکو تور پيک آپ تېز راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بيا راغی:

– وی، سړيه سوالګرې رښتيا ويلې.

کريم غاښونه وچيچل. سل ځله يې ورته ويلي وو «چې پيسې پيدا کم مارکېټ پکې جوړومه. کړوسيانو پورې مې بس دی» خو هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکاږله. شېبه پس ماشي سراچه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازيې د مارکېټونو په منځ کې ميدانې ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په څنډو کې يې تر ګوډو ماتو کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. يو سړی متيازو ته ناست و. هغې وويل:

– وی، موږ ته ددغې ځمکې څه کټه؟ خوشې پرته ده.

د کريم ورته ماغزه وايشېدل. قهرجنې سترګې يې آينې ته جګې کړې چې ويې رټي. ښځې يو دم چيغه کړه «وی، وی، وی» ډنګر سپينږيری د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنګ ډيکه ورکړه. سپينږيری وار شو. کريم بريک ته پښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولګېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدله. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېز ووت. د سړي ګنجی سر یې له ځمکې جګ کړ. ویې ښوراوه:

– ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنګ یې سپین اوښتی و. د سترګو تور یې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تښتېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرګ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

– شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکئ کنه نو!

دریشي کړي ځوان غږ کړ:

– اغه خلاص دی، مړي. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برګ برګ کېدل. چا کم عقل باله، چا ړوند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سر یې بېخي کارپرېښی و. دوو تنو سپینږیری واخیست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریشي کړي ځوان یې مخه ونیوله:

– چېرته تښتې خان صیب!

کریم هم برګ شو. ټېل یې واهه:

– اولرې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږې کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچیچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

– شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټېلواهه. نژدې په شا لوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیه له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهئ. نجونو ژړل. کریم تک زېړ اوښتی و. د لاس په اشاره یې نازیه په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوړي. ښځه او بچي به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژړ ژړ لګیا شو:

– ډګروال صیب! دا الکان مې پرې نښودل چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي.

عسکرو سمدلاسه په ځوانانو وسلې ونیولې. هغوئ پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوئ سرترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریشي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلېټ نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنګ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنګ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غږ کړ:

– وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

– زېږنتون ته.

– اغه سړی څنګه شو؟

– او ته غلې کنه نو!

غټه لارې د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رینجر راورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونیوله. رینجر د تندي څراغونه ولګول. نارې یې جوړې کړې. په باډۍ کې ولاړ پولیس ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټېټ کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونيو. لارۍ ځنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آينه يې د سپينې کرولا له هغې سره ولګېدله. ډرېور په زوره کنځا وکړه. کريم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافيکو د ډېرخوا موټران درولي وو. دې په پلې لار واوښت. غوښتل يې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځايه سرک سيخ زېږتنتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بريکونه ونيول. ګډوډي شوه. د خلکو چيغې وختلې. د چوک له هاخوا پوليسو له وسلو سره منډې وهلې. کريم شاته وکتل. رينجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترينګ ښې خوا ته وګرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رينجر له ګڼې ګوڼې ځان وېسته کريم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره يې غوښتل د زېږتنتون په لور وګرځي. هلته يې د پوليسو بل رينجر وليد. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر يې د خپل کلي «زرين کلا» په لور سم کړ. له سرايونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د ښته راغله. شاته د پوليسو رينجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کريم وارخطا شو. ډنګر ببرسري سپينږيری په پټيو کې خوشې و. نارې يې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه» خيرنه چپنه يې شمال رپوله. عسکرو په خندا ټوپکان خوځول او غږونه يې کول:

– اې شېرو ودرېږه! جنګلاوه، جنګلاوه...

نجونې د لېونې په ليدو تازه شوې. نازيې هم له ښيښې سيل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

– اې کاکا! جنګلاوه څه ته وايې؟

کريم اورېې واچولې چې نه پوهېږم. سترګې يې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ويې نه نيسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوئ د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ايله اوس ستړيا احساس کړه. اوږې يې ځوړندې شوې. پرله پسې يې نفس اخېسته. نازيې وپوښتل:

– وۍ اغه سړی څنګه شو؟ زما سودا ده.

– نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

– وۍ خدايه، زېږتنتون به څنګه شي؟

کريم بريک ته پښه يوړه. زړې ښځې د پټي په پوله واښه رېبل. سست شوي موټر ته يې وکتل. کريم مخ نازيې ته وګرځاوه:

– ډېره پاذابه يې؟ ما شوم خو...

– وۍ نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

– ته ودرې! شازمان يا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونيسي اغه به درسره وي.

oooooooooo

د ښار په پينځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخليګر په سپينې خولۍ او سپين پېشبند کې د چايو پتنوس راوړ. نيم سالون په وطني قالينو فرش و. فولادي توشکو له همرنګه پردو سره د هوسايۍ فضا جوړوله. پخليګر دويمې نيمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس يې نرم د مېز په ښيښه کېښود. سور چاغ سپينږيری پاڅېد. ويې ويل:

– ته نو خلاص يې قوربان.

پخليګر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شا يې واړوله، ووت. سپينږيري تور نرۍ پکول په سر کېکاږه. لويې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زينتي لوښي او د نرۍ د عجايبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شا په هندارو کې انعکاس يې بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو ميوو طلايي مېوه دانۍ يې را واخېستلې. کلسری نېکټايي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ويې ويل:

– اجي صيب ګوناګاره دې کړو. ما ته وايه! زه يې کومه کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي دواړه مېوه دانۍ کېښودې. لکه واوره تکه سپينه او ګرد کۍ زېره يې وخوځېدله:

– ريس صيب! کېنه! کېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتی يې.

د ريس له پستې موسکا سره د زنې کنده کشه شوه. چې په رښتيا خوښ و که نه، يو خدای ته معلومه وه. ريسان ځکه ريسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولی شي. حاجي يې ځنګ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه ګوته يې جګه کړه:

– دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چا ته نه وايمه. لټان مې بد ې شي.

ريس ګنجی سر وښوراوه. ويې ويل:

– خوشې خو د اجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندی.

دواړو وخندل. حاجي رسول د ميوه دانيو سرپوښونه لېرې کړل. د بازار تر ټولو اعلی مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پيسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې يوې ويل اول ما وخوره! ريس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکيو ته يې لاس ونيو:

– د پي وي سي کمال ګوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په دا سرک څو نه رش دی.

د حاجي غږ ووت:

– اورام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ريس وروځې بره کش کړې. د طلايي کرښو سپينه چاينکه يې واخېستله. خېټور ګيلاسونه يې ډک کړل. حاجي د بادامو څو دانې په خوله ومنډلې. د چای غړپ يې وکړ. تک سپين برېتونه او تکې سرې شونډې يې ورپېدلې:

– ډاکټران وايي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.

ريس پيسته پاکه کړه. ويې ويل:

– زه بيا په ايغ شي لپ[1] نه يمه صيب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خدای دی نه خېټه لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترګو برېښېده چې فکر يې بل چېرته دی. موقع ته ګوري چې اصلي خبرې ته راشي. ګرده زېره يې ورپېدله:

– زه لاس نشمه نيولی ميراث.

ريس ژر غبرګه کړه:

– دره وال يې کنه. زما پلار ګوره! او اغه نذير کاکا پېژنې کنه؟ اغه ګوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله يې وويل:

– رښتيا دي قوربان! ای د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مارکېټ.

د ريس سترګې په يو ټکي کې ودرېدلې. خو شخوند وهلو ته يې دوام ورکړ. پرته له سر جګولو يې وويل:

– د ښاروال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټکان ورکړ:

– ويې ځنډوه قوربان!

ريس موسکی شو. د چای غړپ يې وکړ. مخ يې جاجي ته واړاوه:

– دا ښاروال ځوان دی. د پرمختګ هوا يې ککره پړسولې ده. چې کله يې هوا ووځي بيا به ګورو.

د حاجي نظر زېړ شو. خو په آرامه يې وويل:

---

[1] لپ = بند و واز

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په يو ښاروال بدلېدو ټوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.

ريس لږ وړاندې شو. د کريستالي قنديل رڼا يې په کل سر کې انعکاس کاوه. د دوستۍ په پاريې د حاجي پوست لاس ونيو. په ښويه مخ کې يې کندې والا زنه ورپېډله:

– اجي صيب! راځه رښتيا ووايو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...

حاجي يې په خبره کې ولوېد:

– مالوم دی قوربان.

ريس ورځير شو. حاجي سر وخوځاوه:

– هو، اغه د وطن چوک ميداني ښيمه. د صرافۍ سرای ته نزدې ام دی.

ريس کږې وکتلې. په نازيې وويل:

– اجي صيب نووو. اغه خو ستا ندی کنه.

– زما يې وبوله قوربان.

ريس سترګې مېوه دانۍ ته کړې. ويې ويل:

– ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بيا اريضه کېږي. اريضه به ګرځي ځو چې ښاروال ته ورسېږي. ببرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زوړ سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.

د حاجي رسول رنګ تک سور واوښت. بيا يې هم په نيولي غږ وويل:

– دا کارونه ماته پرېږده! ته يې مدا وځنډوه!

– اجي صيب! زه...

– هر څنګه چې کېږي ويې ځنډوه قوربان!

ريس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لګيا شو. ويې ويل:

– اجي صيب! بل شی جوړ که! يوازې د صرافۍ مارکېټ کې خو ګټه نده.

حاجي رسول يو قرار ورکتل. تا به ويل اوس به يې په ګنجي سر په سپېړه ووهي. بيا يې هم په نرم غږ، خو په کلکه وويل:

– د صرافۍ مارکېټ بايد زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.

ريس پرته له سر پورته کولو غږ وابست:

– خبر يمه صيب. ببرک ام قسم کړی دی.

حاجي په وړو سږمو کې وپشېد. ګرد کې بدن يې وپړسېد. ريس ته له ډېکې ورکولو سره يې چيغه کړه:

– بد يې کړي دي. ببرک ببرک! ته اوس ما سره يې که ببرک خبيث سره؟

د ريس رنګ پک والوت. ايله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارۍ په دود يې وويل:

– په خدای که کېږي. زه به بيا ام پينځو ورځو پورې کوشش وکمه.

حاجي په هماغسې جګ غږ وويل:

– پينځه کمې دي، پينځه.

د ريس غوږېدل اوس په چونګېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي يې په ناامېدۍ راواړول. په ستوني کې ډوب غږ يې ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه اجي صيب! زه يو وړوکی د ملکيتونو ريس يمه. ښاروال چې راباندې امر وکي بايد اجرا يې کمه. او ببرک تمامه ورځ وزيرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندی په ګوته چوخ کړ. غاښونه يې وچيچل:

– ته چې څه کولی شې پاچا يې نشي کولی پاچا.

ريس د نهيلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

– لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوې؟

د ريس رنګ سپين اوښتی و. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سر يې ښوراوه، پاڅېد. کندې والا زنه يې ورپېدله:

– اجي صيب! زما امد ونه زور رسېږي. مړ مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ يې لاسونه کش کړل. پوټکی يې تک سور واوښت. سپين غټ ټليفون يې د واسکټ له بانديني جېبه را واخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– جباره! سالون ته راشه! يوازې!

شېبه پس جګ غبرګ ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه ننوت. په جګ غږ يې وپوښتل:

– څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غاښونه يې وچيچل. تکه سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

– ببرک يې جېبونه پمپ کړي. مړسترګی ځان باسي.

جبار سر وښنډه. ويې ويل:

– دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چاچې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

– لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا يې په سوکړکو غاښونه ووتل، زوی يې ډالر نه اخلي.

حاجي شا واړوله روان شو. کړکۍ ته ودرېد. مخامخ ټيټ بام ښکارېده. پوخ سړي په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وويل:

– د زرين کلا شازمان ته زنګ ووهه! وايه خسر مې سبا مازيګره پورې پيسې غواړي!

د جبار وروځې ورغلې. غږ يې کړ:

– ما امدا اوس خبرې وکړې. يوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ايله درې ورځې تېرې دي.

– دلايل پرېده قوربان! بيا زنګ ووهه! سبا د مازيګر پينځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په ګوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نېغ ولاړ تارونه يې سملي. ويې ويل:

– اغه نور وخت غواړي. ته وايي سبا. زما يې په کال شک دی چې پيدا يې کي.

حاجي له کړکۍ را وګرځېد. تروې يې وکتلې. ويې ويل:

– پيدا دي.

جبار ورځير شو. حاجي وروځې واچولې:

– د ورور ځمکه يې نده؟ د وطن چوک ميدانی د کريم اوستاذ دی کنه. اغه به راکي.

د جبار تندی پراخه او خوله وازه شوه:

–آ، ښه ښه. ته نو ننبه يو ځای نيسې، ولې بل ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي په شونډو کې نرۍ موسکا وکړه. د جبار څېره جدي شوه. ويې ويل:

– چل ښه چل دی. خو کريم اوستاذ د دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې ګونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:

– شازمان د امدي د پاره نور وخت غوښت کنه. ويلې ورېندار مې بې امليا ته بچی نشي راوړلی. کريم اوستاذ شفاخانې ته بيوله، سړی يې وهلی. بيا تښتېدلی دی.

د حاجي د تندي ګونجې آوارې شوې. په چټکو ګامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:

– دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کريم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځير شو. حاجي روښانه کړه:

– اولباري خو ډېر ګران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وځنډوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

– يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کريم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته راپيدا شې. کريم ته به ووايې چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترګې او شونډې کېکاږلې. جړ غږ يې ووت:

– دواړه زبردسته چلونه دي اجي صيب. يو نه يو خو چلېږي.

– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترګو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه ږيره ورپېدله:

– زرين کلا کې جنګ کېږي قوربان.

د جبار تندی لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:

– کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تګ کې ځواب ورکړ:

– نن سبا کې. ګوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وڅرخېده. ويې ويل:

– دا نو ښېله خبره ده. جنګلاوه، جنګلاوه. هههههههه.

حاجي هم له خندا شين شو. وښکېد «جنګلاوه» په حويلۍ کې يې تر لويې څېرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولو د ډېر شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غږ يې ووت:

– ته نو دوه امبولانسه زرين کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر وخوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله. وړوکي ګاچ تيکري يې يو ازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سروزرو درونه امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنګړي شرنګېدل. په جبار يې چيغه کړه:

– تا ته ما وويلې زر راووځه ډاکټرې ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خدای دې ورک که!

جبار سر ښکته واچاوه. حاجي ور روان شو. په نرمه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته ساړه وخوره لورې! جبار...

– نه اغا، دا مېسترګی هر وخت امداسې کوي.

جبار وبنګېد:

– اوس درتلمه. د اجي صيب راسره کار و.

ښځې يې پلار ته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته يې امر وکړ:

– الکه! اول دا کار وکه! بیا به زرین کلا ته لاړ شې!

جبار په اطاعت سر وخوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غابنونه وچيچل. ښځې ته يې مخ کړ:

– د اجي صيب لياظ دی. بل وار ټروپر ونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.

مېرمن يې يودم چيغه کړه:

– وی، ځوانیمرګ شې! اغه ښځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووايمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له متې ونيوله. سرېې يې وپړسولې:

– څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

ښځې يې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده ټېلو هله:

– ځه مخکې شه! تا کې بچی څنګه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

ꝏꝏꝏꝏꝏ

کريم يوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښين لمر او تېز تګ يې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به يې له قهره شونډې کېکاږلې. په پزه کې به وبنګېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو يخ سيوري ته روان شو. په کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نيمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاتې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلې پلاستيکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کريم په شخ ناست ببر ږيري ځوان برګ شو:

– وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پينځو ديقو ته مې درکړی و. يو سات شو کنه نو. ته څنګه سړی يې؟

هغه د سر په کږولو راکږولو له غټ ورمېږ څخه ټک واېست. په کوچيانه لهجه يې وويل:

– اوس راځي. ای ته کېنه! چې د زرين کلا عيشقي کيسې واورې!

ټولو پخوهل. د کريم تندي خط وکړ. په دوو پښو کېناست. دوه مياشتې کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې پلمه کول. په اصل کې د اميدوارې ښځې ساتنه ورته تر هرڅه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده. د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو[2] په ډېرۍ ډډه ولګوله. د وچکو د ماتېدو کرپس وخوت. غږيې کړ:

– خبر شوې؟ د زمان کاکا لور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره ږيره کشوله. په لنډه نرۍ لښته يې فرش ته شړک ورکړ. ويې ويل:

– ولې کلک يې الا ګله؟ الک څنګه مالوم ندی؟ ويمه پټه کړې يې ده.

موضوع جالبه وه. کريم پلتۍ ووهله. ويې ويل:

– ما نه ويلې؟ دېشونه چې لګوي، ډرامې چې ګوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

---

[2] بنجخه = وهل شوی څانګه چې ګڼې لښتې ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکي ځوان غبرګ کړ:

– نه.

نورعلي ورباندې برګ وهل:

– څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برګ شو:

– زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خرابولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښیي.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا ورو کی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندې ښه ونه لګېد. د نورعلي غبږ ووت:

– دا د کمونستانو خبرې پرېده مرداره!

تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

– کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!

د نورعلي پلنې سږمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له متې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. ببره بږیره یې ورپېدله:

– ای د بېړا زو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. کریم د نورعلي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– ته مه په قار یږه!

مخ یې نورو ته واړاوه:

– ما ویلې که دا سې حال وي ایخ کار به ونکئ کنه نو. ګورئ مانه پس نورعلي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوئ؟ د دېش به درته ووایمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلورکونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه ګوري نه. دلته یې رالېږي چې موږ بې لارې کي. دا دی وګورئ! زمان کاکا یې خوند ولیده.

کریم د تنکي ځوان سترګو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نورعلي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

– دا درته صفاجان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

– ته صفاجان اغا پېژنې؟

نورعلي په موسکا فرش وکراوه. کریم پروسږکال د ښار په یو هوټل کې له صفاجان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو. شنه چپنه یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر ښویه لونګۍ لاندې یې سپین وښتان په څټ پراته وو. سپینې اوږدې ږیرې یې غنمرنګې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خو ده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستی ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیګر بیا سر ورښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایمانداری شکي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې پاڅېد وېې ویل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلا بېلو جنتونو ګرځاوه. کریم په خپل شک پښېمانه شو. صفاجان اغا ویل چې وروسته یې بل خوب هم ولید. په زرین کلا کې د غوایي په شان غټ چینجی ګرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو یې څوک نه شته. د خوب تعبیر یې داسې کاوه چې هلته ابلیس کېوتی دی. د خلکو لږ پاتې ایمان هم له منځه وړي. د هغوئ په حالت یې توري غټې سترګې ډنډ شوې. کریم ورته د وضعیت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله یې وویل. شاید وروسته له هغې ورځې یې له نورعلي سره تماس نیولی وي. الله ګل جالۍ خوله په سر کشه را کشه کړه. غږ یې جګ شو:

– کریم اوستاذه! زه ویمه شبنامې کې به ولیکو چې دېشونه لرې کړئ! دی یې نه مني.

کریم له چورتونو رااووت. نورعلي تندی تریو کړ. په کوچیانه لهجه یې وویل:

– موږ به کور په کور ګرځو نو. یوازې دېشونه خو ندي کنه. ولې کلی نه نیسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله ګل غږ کړ:

– اربکیان دې پرېږدي؟

– اربکیان باسو.

د نرۍ رېږې والا ځوان ګونډې ووهلې. په قهر شو:

– دا څه شی کوئ؟ موږ خپل کلی سمو و. نور چا سره کار نلرو، هو.

کریم په آرامه غږ واېست:

– دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نیولی شو. ویې پوښتل:

– ای کریم اوستاذه! د اربکیانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې میرحمزه مې په خیر پیدا شي! بیا نو تاسې به اول مظایرې وکړئ! چې زه ملک شومه اربکیان دستي باسمه. بیا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لګي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکیان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترګې ور واوښتلې. کریم حیران شو چې ده څه ګډې وډې شروع کړي دي. نورعلي د سر په کږولو راکږولو له ورمېږ څخه ټک واېست. ویې ویل:

– یو سلو شل کسه په کلي کې لرمه یو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کریم وروځې بره کش شوې. تر دوه میاشتې مخکې پورې ده ایله شل کسه پیدا کړي وو. نورعلي په رښتیا توره کړې. کریم ته د کلي په زور نیول خوب او خیال برېښېده. که داسې شوي وای ناروا وې به ژر ورکې شوې وې. هلته به یوازې ښه او دیندار خلک اوسېدل. چې هغوئ پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاګانې به یې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولاد و نه به یې ورکړي وو. کریم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازیه ډېر وخت یوازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله وربانديې را غلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بیا د کېناستو اشاره وکړه. ویې ویل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنګس شو. څوک باغ ته ننوت. کریم وارخطا شو. وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خبره بدله کئ! خبره بدله کئ!
نورعلي موسکی شو. پلنه پزه يې په پاسنۍ شونډه پرېوتله. په زغرده يې وويل:
– خپل کسان دي.
ډله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاړه واړه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسيان او پوډريان وو. د کريم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورڅخه کلی پاکوه. نورعلي ته يې کړ:
– ته راووځه!
له کوټې څخه لېرې يې په هغه برک وهل:
– دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس کنه نو!
دوست محمد او تنکی ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکی شو. په آرامه يې وويل:
– کريم اوستاذه! موږ به خپل کار کوو.
– نه کنه نو. داغ په ککړه لته نه پاکېږي.
نورعلي هماغسې موسکی موسکی کېده. سر يې کوږ او وړ کړ. له ورمېږ څخه يې ټک وخوت. شونډې يې وخوځېدلې:
– صفاجان اغا وايي د نېک کار دپاره هرڅه روا دي.
کريم چورتي شو. نورعلي وويل:
– دا کسان خو زموږ لاس کې دي. چې کار وشو بيا چې هرڅه پې کوو کولی شو.
کريم غلی و. له يوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفاجان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله غلطه خبره نه کوي. دوست محمد يې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس يې په خپلو نريو ورغوو کې ونيو. ويې پوښتل:
– اوستاذه! ته څنګه؟ راسره يې که نه؟
د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لګېده. کله نا کله يې ورباندې د زوی مينه راتلله. خو دا پوښتنه يې ښه ونه لګېدله. سترګې يې تېرې شوې. ويې ويل:
– دا څنګه سوال دی کنه نو؟ ما راټول کړي يئ، ما دا لاره درښودلې...
دوست محمد موسکی شو:
– نه، پوی نشوې. د کلي نيول يادومه، هو.
کريم وروځې بره کش کړې. ويې ويل:
– ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس يې څنګه نيسې؟
د نورعلي غږ ووت:
– وسله مې پيدا کړې ده.
دا بل خبر و چې د کريم په تندي کې يې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحته و. فکر يې کاوه چې له همدې کبله يې هلکان خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت يې واهه چې څنګه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول يې ځواب ته منتظر وو. ده ژر وويل:
– زه خود درسره يمه کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مريض لرمه. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخانې ته يې بيايمه.
د دوست محمد نرۍ ږيره ورپېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ ورونه خو دې شته.

– زنانه مې ده کنه نو. بل چا سره یې نشمه لېږلی. ښه ځه ای نورعلي! ما ویلې ماته به د ټولو کسانو نومونه راکې! بل به د وسلو شمېر او ځای ام وښیې! زه به بیا وګورمه چې څه وکو؟

دوست محمد یې لاس خوشې کړ. شاته لاړ. کریم ور وکتل چې خفه شوی نه اوسي. نورعلي بیا له غټ ورمېږ څخه ټکونه واېستل.

ویې ویل:

– بې غمه اوسه!

کریم په زغرده سر وخوځاوه:

– صیبي شو. موټر! موټر!

نورعلي وویل:

– رابه شي.

کریم له قهره تک سور واوښت. د لاس ساعت ته یې ګوته ونیوله. غږ یې جګ کړ:

– پینځه لس دیقې خو زما دلته وشوې کنه نو. چې پوهېد لې، بیا به دې ناخبسته.

– ما ویلې...

– اوس چېرته دی کنه نو؟

نورعلي کږې ور وکتلې. ویې ویل:

– پیتاوي کلي ته مې لېږلی. درځي. قیامت خو ندی.

– دی کنه نو. په ما قیامت دی.

نورعلي له ګیلې ډکې سترګې نورو ته واړولې. کریم روان شو. په دروازه کې یې مخ وګرځاوه. غږ یې کړ:

– نور نه پوهېږمه. لسو دیقو کې باید موټر ماته راورسېږي کنه نو!

ټولو سرونه وښورول. کریم ووت. نورعلي غاښونه وچیچل، وبنګېد:

– ودې خوره!

مخ یې نورو ته کړ:

– دا چا مشر که؟ ښځونک!

oooooooooo

برګ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده کړه. ژبه یې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه یې ځک نیولي وو. سترګې یې ګرځولې چې انسانان را نه شي. په غرونو باران شوی و. په خوړ کې اوبه ډېرې وې. ترنرې پله لاندې یې څپې آن د استنادي دېوال سر ته رسېدلې. پاس دوه تنه له کوځې راووتل. یو رنګ رېږې، یو رنګ پېکي او نصواري جامې یې وې. جبه زارې ځمکې ته ننوتل. په فرش شوو تیږو روان شول. د مازیګر مخامخ لمر یې سترګې برېښولې. په سپېدارو کې یې برګ سپی ولید. دواړو د عادت له مخې تیږه واره کړه. سپی په تېښته کې وکورنجېد. هغوئ نرې پله ته ورسېدل. د جبې پل یې باله. موسسې جوړ کړی و. بانډه ګی یې له لوی کلي سره نښلوله. جګ قدي سګرېټ کش کړ. د لوګي له امله یې ټېغې سترګې تنګې شوې. په کټارې یې لاس کېښود. شاته په ونو پټې بانډه ګی ته یې وکتل. هلته هلکانو تر توت لاندې په انګیاوو کې خوسی کاوه. ده له کورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وکړه. په برابر غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– باندہ وال دې وايي نو. دا ډډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب کوه! څو جريبه کېږي؟ اسې خو نده. امير عبدالرحمان خان ام د ډېورېنډ خط امضا کړی و. څوک يې ورسره مني؟

ټيټ قدي غټ مخ ته جيټکه ورکړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جګ غږ يې وويل:

–آ؟ نه اورمه نه. د اوبو شور دی. لږ ريز ورکه! جومات کې خو ناست نه يې جومات کې؟

جګ قدي کږې وکتلې. له ځان سره وبنګېد:

– يو خو کمقل سړی به هره خبره دوه ځلي کوي.

ټيټ قدي بيا غوږ وړاندې کړ:

– څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!

جګ قدي صبر وکړ چې له پله تېر شي. مخامخ کوڅه ډوله لاره وه. دی چپې خواته د غنمو د پټي په ډېوال واوښت. په پوله روان شو. ګرده تېره يې په قهر په پښه خوړ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېدلې:

– کريم لالا ته وايو، چې ډډې او غونډۍ خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي که په رضا.

شاته ټيټ قدي سر وښنډه. ويې ويل:

– خبره سمه کوه! دوښمني مه جوړوه دوښمني!

– ما سمه خبره کوله. باندہ وال نېغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه نه. ته ګوره چې څنګه تې حق اخلمه؟

– باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.

د جګ قدي په سترګو کې قهر وځلېد:

– څنګه نه کېږي وا؟ اغه نوم پې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.

– نه کنه. کريم لالا وايي اغه بېل وخت و. تولې باندہ ګی د دامان د يو پټي غنم نه کول. باندہ وال مجبوره وه مجبوره. دوښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت کې د دامان ويالهډ که شوه. چا پاکه نکړه پاکه.

– هرشی چې و. لاندې ځمکه يې بدله کړې وه. پاس شاړه نه. زه دا وايمه. چين سل کاله پس هانک کانګ وګټه. موږ تې کم يو؟

ټيټ قدي بيا سر وښنډه:

– ځه دا ستا خبره صيي! اريضه کېږي، محکمه، کته، پورته. زموږ خو نن سبا کې په کار ده نن سبا کې.

– او چپ شه! په خبره پو پېږې نه، کړته کړته.

ټيټ قدي مخ واړاوه. د خوړ هاخوا په سپينو تږو کې توري وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپېلۍ يې وهله. تا به ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جګ قدي سيګرېټ ښه کش کړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوګی يې پو کړ. په هوا کې با ښې وزرونه خواره کړي وو. په آرامه يې لاندې په ښکار پسې کتل. ده ژوره سا واخېستله. بېرته روان شو. مخ يې ورور ته کړ:

– ای! زر زر راځه چې کريم لالا بل ډول په قار دی!

ټيټ قدي سر وښوراوه:

– هر څوک د ځان غم کې دی د ځان.

دواړو له خښتې تيرې پښې واړولې. جګ قدي وويل:

– خدای دې يې بچی په خير پيدا کي! کريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تازه دی تازه. لکه زاړه ګاډي ته چې نوی اینجن جګ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورما نه وه خورما.
جګ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنګوله. ویې ویل:
– خورما نه وه ای. وی، وی، وی...
– کېنه وی، وی، وی! مېلمه ومه.
– پو پېږمه. تاسې یې دایمي مېلمانه یئ.
– څنګه سې؟
– دغسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
– چا؟ تا ندي اخیستي تا؟
– هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدی برګ شو:
– نرغوندې! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
– هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندی سنډا.
خوړ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. او بو دومره شور نه کاوه. د کمره په سر د جرې بوټی، لکه د پېغلې وېښتان، تر استنادي دېواله ځوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جګ قدي ماشین شوې رېره وګروله. سپینې پینځه منزله ودانۍ ته یې ګوته ونیوله. سوړ اسویلی یې وکړ:
– خدای نه جار شمه نو. موږ ته ګوره، جبار ته ګوره! بل وطن نه راغلی. دا یې د مېلې ځای دی. کور به یې څنګه سې وي؟
– څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی، دې اودلا وهي. خسر ورته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.
جګ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
– امغه یې اوښیاري ده. ما او تا به داسې خسر پیدا کړی وکنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لګوه چې تخریب نشي.
دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوګی خوت. مړې د خام دېوال له بېخه د خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. د استنادي دېوال په سر یې په احتیاط قدمونه اخېستل. د خوړ هاخوا شنه پټي وو. مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د کلا نېکبختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېړۍ مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان اوسېدل. ټیټ قدي وویل:
– ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– نه، اغه ورته نه وایو. یوازې پیسې تې غواړو. که رایې کې آ؟
– بېرته یې ورکولی شې؟
– ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خوړ ته ونه لوېږي. مخ يې راوګرځاوه. ويې ويل:
– زه خو ستا په دا مردار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.
– ګور ته يې وړي؟ ټانکۍ خو يې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د ښار ځمکه يې خښنه خزانه ده خښنه خزانه.
شاه زمان بيا مخته په احتياط روان شو. غږ يې راغی:
– ماته يې ويلې څه چې وې په کور مې ولګولې.
– دروغ وايي. لس منزله مارکېټونه يې په ټيکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې چې...
شاه زمان سر وخوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:
– زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام راسره وشکوي.
– او نه يې شکوي. ته خو شې وېرېږې.
– ښه څه، که وو وايي دونه ډېرې پيسې څه کوئ؟ رښتيا ويلی شې؟
ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپېرې ورکولو سره يې وويل:
– کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.
شاه زمان سوړ اسويلی وکړ:
– څوک پوپيده؟ زه ام د تاريخ مالېم ومه. ايزت مې و. مالېم صيب ته ځای پرېدئ! ماليم صيب دلته کېنه!
هغه سګرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نيالګي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جګ شو. ټيټ قدي پر پله څه وليدل. وارخطا شو. غږ يې کړ:
– ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.
د شاه زمان رنګ پک وتښتېد. سګرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تور لنډکروزر ودرېد. شاته يې د باډيګاردانو موټر بريک ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شان ورمنډه کړه. د لنډکروزر توره ښيښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخی حاجي رسول ښکاره شو. تورنرۍ پکول يې شاته ټېلواهه. غوښن لاس يې راواېست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جګ ډنګر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنګه کو څه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:
– دلاوره! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه ورک شه! پېښې باسه!
دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرې ښکارېدلې. تود او خوسا بوی يې لګېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپېره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوئ او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوئ تېز روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شا لمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوئ په يوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابېره يې له نژدې څخه غږ واورېد:
– ودرېږئ!
دواړو شتوهل. د حاجي رسول جګ ډنګر وسله وال و. شاه زمان د روغبړ لاس وغځاوه. په مصنوعي موسکا يې وويل:
– ميرګله څنګه يې؟
ميرګل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوی يې ورکېکاږه. توري بېرې وروځې يې واچولې:
– تروږزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ درو غجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. میرګل تر چاتېي لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ویې ویل:
– بس زه ستاسې د ماميلې نه خبر يمه. خدای منئ که نه؟ په ما کټمټ کانه شوې وه. بس زما په ځمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په ښار کې خپله ځمکه اجي صيب ته ورکړه. بس عجيبه ځای و. اجي صيب پکې جيګه پلازا ودروله. اوس چې ورته ګورمه ويمه ورور مې زما دپاره څونه تاوان کړی. بس زه به يې نيکي ايځکله پوره نه کمه نو.
شاه زمان سګرېټ ولګاوه. ويې پوښتل:
– که دې قرض خلاص کړی نه وای؟
– بس زه به اوس نه ومه ترورزيه. اجي صيب په خپله خبره ولاړ دی. که ښه خبره وي که بده.
ورونو تر سترګو لاندې سره وکتل. درېواړه سرک ته ووتل. کرېړ له هر قدم سره غږش کاوه. کليوالو د حاجي رسول له کس سره د دوئ په ليدو نظر تم کاوه. دلاور مخ ميرګل ته کړ. غټه اوږده زنه يې وخوځېدله:
– ته خو اوس اجي صيب سره يې اجي صيب سره.
– هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و ترورزيه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې يې په خاورو موښلې. بس حيران دريان ومه چې څه وکمه. بيا اجي صيب دې خير ويسي. نوکری کې يې ونيولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.
کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته يې منظم نيالګي ولاړ وو. پاڼې يې پلاستيکي بربښېدلې. دلاور يوې ته لاس کړ. ذره دوره يې په ګوته ونه ليدله. درنده چوپتيا خوره وه. لکه بله دنيا چې وي. د دواړو ورونو سترګې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوګی کاوه. دلاور لارې تېرې کړې. ويې پوښتل:
– اجي صيب سره څه کار کوې؟
– بس رنګارنګ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پيسې ګټل اسانه ندي. خطرې به تېروې. د اجي صيب ژوند ام ګوره نده. بس ماته چې ووايي په اور ورشه ورځمه. امغسې يې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه يې خوري. نور څه غواړمه؟
دلاور له شاه زمان سره سترګه په سترګه شو. مخ يې ميرګل ته کړ:
– ای ورته ووايه چې موږ ته ام نوکري راکي! ورو ورو به يې قرض خلاص کو خلاص.
– نه ترورزيه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سګرېټ دې بند که!
د دوئ له رسېدو سره د غبرګ بدن ساتونکی لکه پېری راپيدا شو. د چوکيدارانو له ګردې کوټې څخه بل تن چاته زنګ وواهه. وروسته يې د ننوتلو اجازه ورکړه. د ننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پينځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته يې قيچي شوي بوټي وو. د هغوئ تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنګارنګو مرغيو غږونه راتلل. ميرګل وپسېد:
– ترورزيه! بس ماته مخکې ايجازه نشته. اجي صيب اوغه شيشه خانه کې دی.
دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د ګلانو په منځ کې د رنګه ماهيانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښيښو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته يې لاس وغځاوه. شاته يې په طلايي چوکاټ کې د قرآن کريم سورتونه ځړېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې منه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د منو او اينځرو ډکه مېوه دانۍ ټېلوهله. ويې ويل:
– وخورئ قوربان! خپل کور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو یو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات منېږ ته لاس کړ. پر ته له سترګو رپولو یې چکو هله. حاجي غټ اینځر خولې ته کړ. تور پکول یې شا ته ټېلو اهه. سور تندی یې وځلېد. کنده پکې وه. ویې ویل:

– دا این د ډاکټر نجیب د وختونو داغ دی قوربان. یو ندی دوه دي. یو چا سره مې مامېله وه. ډېر یې وځورولمه. اخېر مې ویلې که سبا پورې دې پیسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټو که ښکاربدله. په خپل زور مغروره و. د غونډی دپاسه یې ځاتته کلا لرله. پینځه زامن یې وه. هر یو لکه دېو. سبا شپه ور وا وښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سد راتللو ته مې پرې نښودل. په څو دیقو کې مې پینځه واړه وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لاړم. بیا مې سر ګرځېده. بېخي غورځېدلمه. ډاکټر ته یې بوتلمه. ویلې د سر هډوکی دې مات دی. وینه دننه تللې. جنګ کې ګرم ومه. نه ومه پوېېدلی. ځواني وه نو.

شاه زمان غږ کړ:

– تا خو سم د شا اشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صیب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.

حاجي موسکی شو:

– ښه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې یې یوازې دوه غږي خوځېدل- ښې لاس او خوله. شاه زمان ټېغې سترګې ورپولې. لاړې یې تېرې کړې. غږ یې واېست:

– ای اجي صیب! د باندہ ګۍ شا ته غونډۍ زموږ ده. د اغې خط به در کمه.

حاجي له خندا سره ککره وخنډله:

– نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور یو قرار شخوند واهه. شاه زمان وویل:

– اغه سلګونه جریبه ده. ته کولی شې...

– زما نده په کار.

شاه زمان سترګې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ یې ووت:

– چې اسپ ده بیا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.

– زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پیسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لا تېز کړ. د شاه زمان رنګ بدل شو. ویې ویل:

– ټولې نشو پیدا کولی اجي صیب. په خدای که ایڅ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال یې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې یې تکه سپینه ګردکۍ ږیره وخوځېدله:

– لاره نشته؟ ته ودرې بله کیسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ویشت درویشت کلن ومه. ډنګر پنګر لکه لرګی. د کارمل وخت و. سهار وختي په کلي کې جنګ ونښته. ګرز او ګروز و قوربان. څه به یې اوږدومه. د کومې خوانه زموږ په کور د توپ نالتي مرمۍ ولګېدله. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خویندې مې، ټول شهیدان شوه. یو په ما ایڅ بلا ونه لګېدله. چیغې مې وهلې. ټول کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور یې مړ و ورور. او زامن یې ام زما انډیوالان وه. نه نه نه، ځانونه یې وباسل خلاص. زه یوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته یې کتل کتل. په خدای چې د اغو کافرو راباندې زړه وسو. ایڅ یې ونه ویلې. بېرته ووتله. په یوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي غږ ډپ شو. ژوره سا يې واخيستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کيسه چې اوري. خو دا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په څرخېدونکې چوکۍ کې يې منډپاکوله. د حاجي ږيره بيا ورپېدله. ټيټ غږ يې ووت:

– پوه شومه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کليوال، نه انډيوال. زړه مې تې تور شو. ما ويلې داسې ځای ته لاړ شمه چې يو ونه ګورمه. ښار ته مې نيت وکه. خو يوه روپۍ راسره نه وه. حيران پاتې ومه. ښه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وګرځېدلمه. راډيوې، بيلچې، تبرونه، کولنګان، هر شي چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته ښې پيسې شوې. امغه نن دې حال ته ورسېدلمه. لارې هر وخت شته قوربان. يينا سترګې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

– بيا دې تره ونه ليده تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ يې ووت:

– اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته يې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تې ونيوله.

شاه زمان لاړې تېرې کړې. ويې ويل:

– آغه دې په تا خپله تېر شوي. لږ راسره ګوزاره وکه اجي صيب!

– ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه يې درېغومه. پوليسو نه مې خلاص نه کړئ؟ ګوره کنه! خو په ايساب کې يوه روپۍ نه پرېدمه. او څوک چې په نېټه ونه درېږي ګونا يې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې يې ورپېدلې:

– وه اجي صيب! د کومه يې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ويې ويل:

– د کريم اوستاذ ځمکه چې ښار کې ده. د ټول قرض سر باسي.

شاه زمان سترګې ښکته واچولې. مړاوی غږ يې ووت:

– اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

– خبر يې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی يې نشي. او زما يې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنګېد:

– اغه پې ډېره ګرانه ده. د آينده دپاره يې ټولې سترګې امدې ته دي. زه به بيا ام ورته ووايمه.

ميرګل د پنجرې له شا څخه ليدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني يې وکړه، ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرګه يې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په ګوته کېکاږل. جګ غږ يې ووت:

– اجي صيب! تاته د خلکو ټول رګونه مالوم دي.

– زه روشنفيکر يمه قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

– چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختګ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفيکر وايي قوربان.

جبار بيا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان هو. روشنفیکران درې رقمه دي. ساده ګان، چالاکان او هوښیاران. ساده ګان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښیاران ما غوندې خپل بیزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائید کړه. جړ غږ یې وابست:

– ما ویلې کریم او ستاذ سرزوری دی. که څمکه ورنکي، ورونو سره یې ګوزاره کوو، که څنګه؟

د حاجي سترګې شخې شوې. جدي غږ یې ووت:

– خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

– نو چې دا دوه مړه وي اغه ځمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه ګوته جګه کړه:

– یوې خبرې ته ښه غوږ شه قوربان! پیسې او جایداد د سپ وبوله لکه کشتۍ. او قانون لکه قطب نما. کشتۍ ډېره مو همه ده. خو قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه دونیا کې لاره ښیي. وایي په دې څه خپل منزل ته رسېږې. که قانون دې مات که، لکه قطب نما چې ورکه کې. یوه لاره به دې سل شي. حیران به یې چې په کومه لاړ شې؟ اتمن ډوبېږې. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل یې که! خو ماتوه یې مه قوربان! زه چې څه لرمه، دا مدې برکت دی. څه نو قوربان! چې کریم او ستاذ ښځه بو نه ځي.

ooooooooo

د ماښام لړه وه. کریم په کوټه کې ګرځېده. سور او شین کېده. نازیه دېوال ته تکیه ناسته وه. په ګرد مخ یې د حامله داري تور چاپونه لا تور ښکارېدل. ژر ژر یې سا اخېستله. ویې ویل:

– غټوالي ته دې ګوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کریم غاښونه وچیچل. په منډه ورغی. په شونډو یې ګوته ورکېکاږله:

– چپ! چپ! چپ! ډېره وټنګېدلې. دلاور دی. وهمه دې کنه نو!

هغې یې لاس ټېلواهه:

– وی لرې! تا نو بل څه شی یاد دي؟ وهلو ته تیار یې. چې دونه سړی وې کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رګونه وپړسېدل. په زنه کې یې ډیکه ورکړه. وپسېد:

– ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوې؟

– وی تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لرې؟

کریم ټول رېږدېده. ډارېده چې له کنټروله ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وتښتېدله. دلاور په حویلۍ کې د موټر بانټ جګ کړی و. د موبایل د څراغ رڼا ته یې یو یو فیوز کوت. غږ یې کړ:

– لالا! ته را شه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کیلي یې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سوړ اسویلی یې وخوت. وزې یې شاته لمنه کشه کړه. هغه په قهر وګرځېد. غاښونه یې وچیچل. وزه یې په کشولو او سپېړو په انار پسې وتړله. د حویلۍ په کونج کې یې د مرغانچې دروازه هم ټېلوهله. دلاور غږ کړ:

– نو تا چرسي ته ولې ورکوه؟ چې خوړ ته یې ندی غور ځولی شو کړ وباسه خوړ ته!

کریم بړک وهل:

– ویمه نورعلي ورکړی. ته بیا ګډ یې. که نه یې شې کولی سم ووایه! چې د شامامد کاکا زوی راولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه دونه نه پوهېږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.

نازیې له کړکۍ څخه غږ کړ:

– که لاړې، مولاصیب باندې تاویذونه ام وکه!

د هغې په غږ کې قهر نه و. کریم د هوسایۍ احساس وکړ. له اوسپنیزې جیگړې دروازې ووت. په لویه کوڅه کې دوه نا اشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نریو جامو کې یې یخ کېده. د واسکټ په نه اغوستلو پښېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د څراغ رڼا کوڅه اوږده او تیاره ښودله. نااشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نا اشنا کسان ودرېدل. شاته یې وکتل. د ننه څراغونو د مسجد حویلۍ روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په ویالې کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کریم په درندو گامونو برنډې ته وخوت. دننه په کوټې کې یې نظر وگرځاوه. سپینږیرو د محراب مخې ته اوږده لیکه جوړه کړې وه. شونډې یې خوځېدلې. کریم هاغه یو ته ودرېد چې خوله یې کړه وه. خلکو ویل گوزڼ وهلی دی. ده وپوښتل:

– وهاب کاکا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.

وهاب بره ور وکتل. شونډې یې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر یې وښنډه. کریم وپسېد:

– بېخي کلي کې نشته؟

وهاب د سر ښنډل تکرار کړل. کریم بیا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپین لستوڼي یې بډ وهلي وو. په سپین څادر یې غټه توره ږیره وچوله. کریم په ټیټ غږ وویل:

– تاویذونه راته وکه!

– څه د پاره؟

– یو د نظر. بل چې اولاد مې په خیر پیدا شي.

روان سپینږیري توره لونگۍ په سر کېکاږله. د امام په غوږ کې وبنگېد:

– مولاصیب! مونځ قضا کېږي.

– دادی ملک صیب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.

امام ژر ژر لستوڼي کش کړل. مخ یې کریم ته واړاوه. غږ یې ټیټ کړ:

– پس د مانځه نه.

هغه مخ ته شو. سپینږیري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کریم هم پایڅې بډ وهلې. نیت وتړل شو. امام الله اکبر ناري کړې. په شاتنیو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کریم تلوار و. دلاور باید په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازیې سره واوسي. خلکو ویل امیدواره چې ماښام یوازې پاتې شي کافرپېریان ورباندې کېني. ښځه بې سده کېږي او ماشوم ضایع کوي. په ټول لمانځه کې یې فکر هغې ته و. خو دده له بدو طالعو تر سلام گرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونگۍ شمله یې شاته ټېلوهله. ستوني یې صاف کړ. کریم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوئ تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وویل:

– ورونو! یوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ویلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. یو سړی به کوم سر ته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول یا لرې یا نزدې خپلوان یو. د هر یو بې ایزتي، د هر یو شرم د ټولو شرم دی. او، نو راځئ دا ورې ورې خبرې پټې نه کو! په گډه یې حل کو! او، دلته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په زړه کې وویل«بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل لنډ بحث لنډ کړي. ویې ویل:
– ملک صیب! ته غلا ته وړه خبره وایې؟ قتل ته وړه خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېږوخې وتښتېدلې مېږوخې کنه نو.
څو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:
– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...
کریم یې بیا خبرې پرې کړې:
– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.
په مسجد کې زوړ شو. یو ځوان غږ کړ:
– کریم اوستاذ رښتیا وایي.
ملک لاس جګ کړ:
– ای ګوره! اسې نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دونیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چابل، د چابل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره مو نده کړې. سمه لاره مو نده ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد یو شی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...
کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:
– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته وواییې پوډر مه وهه اغه یې پرېدي؟ یا غل غلا پرېدي؟ ای! مونځ څه شی دی مونځ کنه نو؟ سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جو مات ډک ندی.
ډېرو د کریم خبره تاید کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس یې جګ کړ:
–صیبي شو، صیبي شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، ګورئ! دا دونیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالۍ دي. بله خوا سختۍ. او، زه ګورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې نګه سختۍ ویني. هرچېرته پسپس پسپس. او، خلک د ژونده بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟
کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لګوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:
– ای ای! ای خبره کومه. څه ته وو ایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سړی یې یاد کي کنه نو؟
– ولې په سرک مو کرېږ وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خېسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امدا سړکال، سړکال.
کریم په لوړ غږ وپوښتل:
– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟
ملک موسکی شو. ویې ویل:
– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.
کریم نه پرېښود:
– ای ملک صیب ای! په شمه دېګ مه پخوه! سم غټ غټ لرګي تې لاندې که کنه نو!
ملک سر وخنډه. ویې پوښتل:
– نو ته څه وایي چې ټول وریته کو؟ دا اینسانان...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د ښي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:

– یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوې؟ پرې کوې یې که نه؟

د خلکو زوږ شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې ګوته په ګوابښ وخوځوله. ویې ویل:

– ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوې؟

کریم په ګونډو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نرۍ شونډې یې وخوځولې:

– امدا ده چې خبره ورانه ده کنه نو. دا څنګه چل دی؟ اغوئ زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلو یې که د اغوئ پلو؟

ځوانانو هررر وخندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

– ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خو یمه. دا کلي چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راولېږل. لکه د مور مېږونه راته کوڅو کې ګرځي. او، چې نور دې څه ورانی په زړه کې دی؟ مګر پام کوه! زه دې وینمه. ځان راباندې مه خرابوه!

کریم غټ سر کوږ کړ. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– ملک صیب! تور مه لګوه کنه نو! هر څوک سترګې لري.

ملک غږلوړ کړ:

– غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلرې. او، د نورو بچي کندې ته غورځوې.

په شاته قطار کې چا پخوهل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چوپه چوپتیا شوه. رنګ یې تک سور اوښتی و. سترګې یې د ملک په څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رېږدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یو دم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږیري غږ کړ:

– ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.

کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:

– مشر امداسې وي؟ ما ته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکې کنه نو. مخ به یې تور شي.

ځوانانو سرونه وخوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنګ تنګ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تا به ویل په دوئ کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لګېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نرۍ شونډې یې ورپولې:

– ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوډري شي؟ آ؟

ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه رېږه په موټي کې کلکه ونیوله. ویې ویل:

– ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داح، که سم شي.

امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

– هه واخله! په متې پسې دې وتړې! الله پاک به خیر کې. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورونه ام غوصه کوي.

کریم پنځوسی له جېبه واېست. ګردې سرمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:

– ما غزه مې ورته سرچپه شوه مولاصیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښو ده کنه نو.

– ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام پیسي په واسکټ ومنډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدله. ساړه اسویلي یې کول. ډنګر دوست محمد له متې ونیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

– ری مه وهه اوستاذه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خواخوږي د کریم سترګې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرګ په جېب تنوېستل. په ډک ستوني یې وویل:

– هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلي په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لږترلږه دغو زحمتونو خو یې نتیجه ورکړې وه. روزل شویو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هرڅه هغوئ په خپله کول. دی نازیې ته وزګار و. مګر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

oooooooooo

د کریم یوه ښنه په کوټه او بله یې د دلاور څنګ ته په حویلۍ کې وه. شپه چې هرڅومره پخېدله، دده حوصله کمېدله. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لا هم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په ټلیفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کریم ورته غوني زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلۍ کې کوز او برو ګرځېد. نازیه کړکۍ کې ولاړه وه. ویې ویل:

– وی، خدای دې تبا کي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وي، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ایله اوس پام شو. په زړه کې یې تېر شول«کاش چې امغه وخت مې ډګروال صیب ته ټلیفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړوکي تور ټلیفون کې پیدا کړه. زنګ یې وواهه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

– دا چې دې مخکې ویلي وو. زه دغه دیقه خپلې وظیفې ته راورسېدلمه. دا دی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپینږیری ګورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راولمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېړې شونډې یې کېکاږلې. سوړ اسویلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

– نه ډګروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

– توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تر اغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترګې نازیې ته واړولې. هغه له کړکۍ څخه لاړه. دلاور وایکم پطرول بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

– سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسویلي سره موټر ته ننوت. کیلي یې تاوه کړه. د ماشین غرهار وخوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولګېد تا به ویل د نجات د پرښتې غږ دی. ایله یې غږي سست شول. نازیه بیا کړکۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرول شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوړ لاسونه یې په لته وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

– ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

– نیمه شپه کې تګ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټرسکیل دپاره وژلی و آبله شپه.

– نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې خمیره کومه که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په بل غم وانه وړې بل غم.
– نه...
نازيې غږ کړ:
– وی، رښتيا وايي. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟
د دلاور کورته بيېره وه. تېز ووت. شېبه پس کريم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی يې احساس کړ. نازيه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه يې لاس واهه. ګرد مخ يې له درده ګونجې شو. ژر ژر يې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کريم پښېمانه شو چې ولې يې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تګ ته ضرورت پيدا شي؟ په قاب کې يې د زېښنل شوي نارنج ټوټې وليدلې. ويې ويل:
– ګېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!
نازيې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته يې کتل. هلته خارجی ډرامه وه. د ګوډی په څېر ښايسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له مينې تېره شوه. له بوډا شتمن سره يې واده ته غاړه کېښوده. کريم نازيه له ډرامې نه منع کوله. باوري و چې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای يې کول چې د پخوا په شان ورته ويده شي. هغې بې له مخ تاوولو غږ کړ:
– وی، خدايه، کېنه کنه!
کريم وپوښتل:
– ته څنګه يې؟
– وی، اوسه پورې خو څه نشته.
کريم د هوسايۍ سا واخېستله. وړاندې ورغی. ويې ويل:
– شپه کې د تلوېزون آواز لرې ځي. خلک به وايي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.
– وی، توبه! دا ام ځان ته مولا وايي.
کريم موسکی شو. هغې په رېموټ کې د غږ د ټيټولو تڼۍ کېکاږله. دی يې څنګ ته وغځېد. ورسره په ګډه يې ډرامه کتله. خو کله کله به يې سترګې ور واړولې. د هغې له څېرې معلومېده چې پخه ويښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزيک راغی. هغې ريموټ جګ ونيو. تلوېزون بند شو. دی وپسېد:
– خوب درغی؟
هغې سر وښنده. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتانو وښويا وه. هغه ورتاوه شوه. ويې ويل:
– وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.
– سترګې پټې که کنه نو!
– وی الا، وېرېږمه چې په خوب کې څه ونشي.
هغې کړکۍ ته وکتل. په حويلۍ کې تپه تياره وه. د مېړه لاس يې کلک ونيو. کريم ډاډ ورکړ:
– مه وېرېږه! خير و خيريت دی.
نازيې سوړ اسوېلی وکړ. کريم ددې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وويل:
– هو رښتيا، ته خو سمه زمرۍ يې کنه نو. په ياد دې دي؟ اغه دالېز کې مږک؟ هههه، ټوله ورځ کوټه کې بنده وې.
نازيه موسکۍ شوه. سر يې وښنده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، مه وایه! خدای دې د توپ ننبه کي! تشناب نیولې ومه...

دواړو کټ کټ وخندل. نازيې پېړې شونډې ورپولې:

– اغه وخت موبايل خدای وهلی ام نه و.

کریم یې بیا په تندي ورغوی کېښود. تر څټه یې کش کړ. نازیې سترګې نرمې پټې او بېرته لڅې کړې. کریم وویل:

– ښه وختونه وو کنه نو.

نازيې سر وخوځاوه. د کریم غږ بیا ووت:

– اغه اول وار چې مې هوټل ته بیولې وې.

– وی، الا، امغه وه. بیا مې چاینکي ونه خوړه.

نازيې سترګې پټې کړې. کریم یې پر له پسې په سر لاس تېروه. ویې ویل:

– اغه وخت مې ستا یو عادت ډېر خوښېده کنه نو.

نازیه په پټو سترګو موسکۍ شوه. ځان یې بېرته ستونې ستغ کړ. د کریم مخ ته وتې غټه زنه وخوځېدله:

– په خبره به چې پویه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وویلې؟ څه دې وویلې؟...» ما به قصدن نه ویلې. ته به مې متې پسې ونښتلې. څو چې مې ویلي نه وه نه دې پرېښودمه. ښځي د وړکیانو خوی دې و کنه نو.

د نازيې غږ په پټو سترګو ووت:

– وی، اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...

کریم سترګې کږې کړې. ویې ویل:

– اوس لکه چې شین مخ ګرځې. خو ځواني وه، مستي وه. طانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.

نازیه په خوب کې وخرېدله. کریم لاس نرم په خېټه ورکېښود. لکه پلاستیکي توپ شخه او ښویه وه. له نیا څخه یې اورېدلي وو چې مور او پلار په خېټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وګرځاوه. یودم د لاندې له خوا ټېلوهل شو. ده ژر لاس جګ کړ. غږ یې ووت:

– او وا، ههه

په خېټه کې غوټه وه. کریم د سپېړې په دود لاس جګ کړ. نرم یې کېښود. وپسېد:

– اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ هههه.

کریم ګوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:

– میر حمزه! ای زویکیه؟ دا دې منونی لاس دی که منونۍ پښه؟آ؟ ای! ډېره یې مه شخوه! ژوبله نشي کنه نو. ستا وطن کې خو ډاکټر ام نشته. څنګه به کوو کنه نو؟ هههه.

د وزې بنګ بنګ او د چرګانو کغ کغ راغی. کریم د کړکۍ ښیښې ته ودرېد. د سترګو دپاسه یې لاس څپره کړ چې حویلۍ ښکاره شي. د وزې تور بدن یې تر انار لاندې ولید. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کریم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سر یې د نازيې له خېټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:

– میر حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک یمه؟آ؟ امغه یم چې خوب کې مستي درسره کومه. غېږ کې دې نیسمه. ستا وړې وړې چاچۍ، ستا تنکۍ تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په یاد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لنډې دي. دستي ویښ شمه. کوشش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه، بېرته خوب نه راځي کنه نو. بیا نو زړه مې خپه شي. په اویلی کې بنه وژاړمه. ای اورې؟ خلک وایي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستونی ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالی یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

– ای بچیه! ډاکټره وایي ته الته پاڅاب یې. زړه مې ډېر درته ځورېږي کنه نو. څه وکمه؟ ایخ مې په وس ندي.

کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

– وه ګرانه میر حمزه! وه زما د لنډو شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. ای زویکیه! سترګې مې په اینتظار اینتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ړندې نشي. ای! هر څه لرمه هر څه. یو تا نلرمه. راشه په خیر کنه نو! د ټولو مخ کې غاړۍ واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کنه نو.

سپیو وغپل. وزه بیا وبنګېدله. کریم په سترګو سولولو حویلۍ ته روان شو. شاته نازیې هرڅه اورېدلي وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه وبهېدلې. په حویلۍ کې وزه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونیو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نورعلي دوئ دي که هاغه د ماښام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازیې وارخطا غږ راغی:

– وی الا، وی الا خیر! وه خدایه خیر! اله سرېه!...

د کریم زړه وښویېد. منډه یې واخیستله. نازیه نیغه ناسته وه. په خېټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

– وی الا سرېه! میر حمزه میر حمزه! الا خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

– څه خبره شوې؟ ولې؟

– اله ډېرې لغتې وهي. وی خدایه څه وکمه؟

– ته آرامه شه! سمه خبره وکه کنه نو! دې کې نو څه خبره ده؟

– وه خدایه، دا څنګه سرې دی؟ ګوره ګوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خېټې هماغه ځای یې ښود چې کریم وربانده لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي.

شونډې یې وخوځېدلې:

– خو میر حمزه خوځېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازیې غبرجګ کړ:

– وه خدایه! تا وانه ورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

–آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کنه نو.

– وی ته غلی شه! زرکوه د وهاب کاکا دایه اینږور راوله! زرکوه! اله اله اله...

کریم چټک ووت. په لویې کوڅې کې یې وروستۍ دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د ګردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوت. په موټر کې وینې سړی نیغ کېناست. شېبه پس کریم یوازې را ووت. د موټر سړي سر ټیټ کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کور ته راغی. نازیې ته یې کړ:

– اغه وايي پروا نکوي. خو چي پرده ونشکېږي. او به په ماښوم وچې نشي.

نازيې ژړ ژړ سر وخوځاوه:

– وی، ډاکټرې ام امدا ویلې.

– څنګه شو؟ غلی دی؟

– نه، موټر چالان که! اله زر کوه چې ځو! شازمان ته ام غږ که!

کریم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټبند پسې ځوړند واسکټ یې واغوست. کیلي یې تل په باندیني جېب کې اېښودله.

اوس هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش یې وکوت. نازيې غږ کړ:

– وی، څو نه وخت دې تېر که!

– د موټر کیلي نه پیدا کېږي. تا نده لیدلې؟

– وی الا! ما سره څه کوي؟ دلاور وړې نه وي.

– نه، اغه بېخي شترینګ ته ناست ندی.

کریم ټوله کوټه وکتله. سر وربانديې وګرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه يې د پښو په ځای کې پیدا کړه. خپل بخت ته یې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته یې منډه واخېستله. ویې ویل:

– راځه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازیه غلې وه. په خېټه یې لاس تېروه. کریم په قهر شو:

– پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته یې؟

هغې په آرامه وویل:

– اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.

کریم هم لږ آرام شو. ویې ویل:

– څه ورک یې که! ځه چې ځو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازيې سر وښندړه:

– وی، شپه ده. چېرته ونه ولېږمه.

– بنه ته ودرېږه! الته د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کلیوالو وي رابه یې ولمه.

نازيې له لاسه ونیو:

– وی، نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نیمه شپه ده.

– نو څنګه کوې؟

– ځه ته ویده شه! زه به ناسته یمه. که څه خبره وه جګومه دې.

– اسې نو بیا ته سمله کنه نو! د وهاب کاکا اینرور ویلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ورنه شي. نازيې يې په زنګون سر ولګاوه. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتو وښويا وه. همدا کار يې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. يو وخت تر نازيې مخکې دده بانه ورغلل.

oooooooooo

سهار له کوټې شخه د غوا وو، وزو او مېږو رمبارې راغلې. بوی يې فضا نيولې وه. چوپان نارې کړې:

– های های! مالونه راوباسئ های!

کريم نېغ کېناست. په انګړ کې سپينه رڼا وه. زړه يې وښوېد. ژر يې نازيې ته وکتل. هغه د دېوال بېخ ته پرته وه. ورټوپ يې کړ. سر تر پښو يې وشېړله. د هوسايۍ ساه يې واخېستله. کمپله يې وربانديې واچوله. په حويلۍ کې انار ولړزېده. وزې له رمبارو سره زورونه وهل. کريم واسکټ او کوټه بيا ولټول. د موټر کيلي پيدا نه شوه. دباندې ووت. يخ شمال لګېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای ميخ شو. کيلي په سوېچ پسې ځړېدله. له عميق تنفس سره يې مخ بلې خوا ته واړاوه. بېګاه يې باور درلود چې کيلي يې ايستلې ده. ځکه يې سوېچ ونه کوت. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا يوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رمبارې وهلې. ده يې غړوندی په زوره وايست. هغه له درده وچونګېدله. دروازې ته يې منډه کړه. په لويه کوڅه کې د رمې د پښو په دوړه ننوتله. په زوړ ځادر کې تاو ډنګر ځوان په لرګي ځمکه ټکوله او نارې يې وهلې:

– هرررې! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترګې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کريم غږ کړ:

– توپانيه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شاته وکتل. سپينه خولۍ يې په خيرو زېړه شوې وه. ترلاندې يې ببر سر وګراوه. ويې ويل:

– ومې ليدله څه! هرررې! هات!

کريم کورته ستون شو. ډک سطل اوبه يې د موټر څنګ ته راوړې. لته يې پکې لنده او ښه پنډې کړه. موټر يې پاک و مينځه. د شنې پردې څنډه يې جګه کړه. نن يې کارګر رخصت کړي وو. لمر وربانديې تود ولګېد. د لاس سور ساعت ته يې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ويده نازيه يې له اوږې وخوځوله. ويې ويل:

– مخ او لاس دې وکه چې ځو کنه نو!

هغه يوه شېبه غلې او چورتي شوه. ټول پام يې خپلې خېټې ته و. وروسته يې سر وخوځاوه. کريم چټک ووت. تر پردې ها خوا نوي کور ته ودرېد. د هغه لينده ډوله کړکۍ، لينده ډوله پيکونه ښا ښسته ښکارېدل. په زړه کې يې وويل «ای خدايه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کې!» په لينده ډوله پلګيو ودانۍ ته وخوت. هرچېرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرګيو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ يې حويلۍ ته وايستلې. له تاکاوۍ شخه يې بېلچه سالون ته راوخېږوله. وچه مصالحه يې په کراچۍ کې اچوله چې ټلېفون يې وترنګېد. سترګو ته يې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته يې ونيو. له هغې خوا غږ راغی:

– الو! کريم اوستاذه! غم مکوه! سړی د مرګه بچ دی. زه دلته نږدې غونډۍ سره يمه. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

– څه شی لټوي؟

– نه پوهېږمه. ښه څه، ځانونه تيار کئ! زه زر در رسېږمه.

کريم په بېلچه مصالحه ټولوله. ډکه کراچۍ يې په حويلۍ کې تشه کړه. اوس يې په لوټکه د دېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازيه راغله. زرغون کميس يې له تور ټيکري او تور پرتوګ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې يې د موټر کيلي وليدله. غږ يې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، دادې خدای د تیږې لاندې کې! چېرته وه؟
– پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوې؟
نازیې ته خندا ورغله. سریې وزنګوه. غږیې ووت:
– بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
– نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډګروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
– ته لړې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
– وی، خدایه، زوړ او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زوړ کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پټوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
– توری، مې ویلې شګون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی، د اغې سل روپۍ په ما دي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېړې شونډې ورپېدلې:
– د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د ماموني بابۍ څلور هګۍ ام رابانډې دي.
هغه موسکۍ شوه:
– وی الا! مرمه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
کریم وخندل:
– ههه، شګون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
– وی، ټوله شپه مې ګډوډ خوبونه لیدلي. خدای دې ښه کي!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
– اغه دی ډګروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
– خیریت دی غلامه؟ د ننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
– پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټپلو هلو موراوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سر واښست. په لویه کوڅه کې د غلام څنګ ورور بختیار د جیګري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:
– چیرا غونه چالانه پاتې وه. هت ترسبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پړو نه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واښست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه ناآشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
– دا د چا مېلمانه دي؟
– د جبار کسان دي پیره.
– نو دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام له اوږو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. د ه خپله سراچه بیرته راوستله. له زوړ کور څخه یې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازیه په زینې ناسته وه. په خپټه یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغړول، راووت. نازیې وپوښتل:

– وی، اغه سړی څنګه نه را رسیږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې ها خوا غږونه شول. چادري کړې ښځې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې ناري کړې:

– ای خلکو! چیرته یئ؟ کریم لالا! نازیې ورپند اري!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

–آ،آ، دادی دلته یو.

چاغکۍ خور یې د شنې چادري مخه جګه کړې وه. له د هلېز څخه بیرته دالان ته راووتله. په جګ غږ یې وویل:

– دا ټول وایي موږ ام ځو. ځاییږي؟

شاه زمان او دلاور پښه نیولي حویلۍ ته ننوتل. کریم سر وخوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازیې درانده ګامونه واخیستل. ویې ویل:

– وی، زموږ کور څنګه ګډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لګیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. دباندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخیست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترګې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژرېې کوڅې ته ګوته ونیوله:

– هه هه، الته پروت و.

هغه دهلېز ته وتښتېدله. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له څېرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– خو کریم لالا ته وو ایه! که صیب منصب راغی بیا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بیرته واخیست. ویې ویل:

– ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکی شو. ویې ویل:

– دا؟ دا دونه خبره نده.

هغه لمر ته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونی پاک کړ. شونډې یې ورپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلې که ته د ښار ځمکه ورکې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– اجي رسول؟ دا څنګه سړی دی کنه نو؟ چې و مې ویلې نه یې درکو مه خو نه یې درکومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سر وړاندې کړ. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– موږ ته یې راکه موږ ته!
– دا دې لا بله! اغه خو څه خامه خښتنه نده چې ځه خیر دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.
دلاور ورمېږکوږ ونیو:
– څنګه درته ووایو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اینجن مو بلاینو ته.
کریم پوه نه شو. یو قرار یې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېدله:
– دسې چل دی چې موږ د...
شاه زمان مداخله وکړه:
– اجي صیب رسول ته یې ورکوو کنه. انډیوال دی.
دا ځل کریم کټ کټ وخندل. ویې ویل:
– کېنه خوار شې کنه نو! انډیوال دی. اغه تا غوندې سړي ته والیکم نه وایي. هههه.
– ولې نه؟ په تاریخ کې این شازاده ګانو د غریبانو سره دوستي کړې. د اوردن عبدالله د فلسطینۍ مهاجرې سره دوست نه و؟ رانیا چې نومېدله. چې بیا یې ورسره واده وکه. اجي رسول ډېر ټینګ شو. ما ویلې ځه تانه به یې موږ واخلو. اغه ته به یې ورکو.
کریم ته بحث جالب نه و. د ټلیفون ساعت ته یې وکتل. په آواز یې وویل «دا ډګروال صیب څه شو؟» شاه زمان ته یې مخ کړ:
– ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د وررور نه یې اخلئ، پردي ته یې ورکوئ. دا څه شی شو؟
– د اغه ډېره خوښه شوې ده. وایي هر څنګه چې کېږي د کریم اوستاذ نه یې اخلمه.
دده ماغزه وخوټېدل. څېره یې بدله شوه. ګردې سږمې یې وپړسېدلې. ویې ویل:
– ورته ووایه چې قیامت ته صبر وکه!
– پیسې درکوي، خوشې خو یې نه اخلي.
د کریم د مخ پوستکی له قهره کش شو. خپلې چېچې پښې ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:
– دا ګوره! ما په دغه قیمت ګټلې ده. تنکی الک ومه ګیلکارې مې کوله. غټانو سره مې تیږې لګولې. سل واره زخمي شوی یمه سل واره. اخېر راباندې سمه درغنه ولېدله. ټول عمر ګوډ شومه. اوس یې اجي ته ورکمه، څه دی چې د اغه خوښېږي کنه نو.
ولې زه د ښه شي لایق نه یمه؟ زما ام د خلکو ډېر شیان خوښېږي. چا ته خو مې ندي ویلي چې راېې که.
دلاور غږ کړ:
– انډیوال دې درکړې ده. پیسې خو دې پې ندي تللي پیسې.
– څنګه ندي تللي؟ خبر یې، که اسې ګډ یې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جیګه کړه؟ بل بیلډینګ مې په ټېکه نیولی و. التـه مې ګټلې په دې مې لګولې. پینځه میاشتې یې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې یې دا ځمکه راکړه. هو، کولی یې شو قیمته یې خرڅه کې. زما پیسې راکي. خو اغه ام نر سړی و کنه نو. په انډیوالۍ کې یې د پیسو ایساب نه کاوه. خدای دې وبښي.
هغه تور ټلیفون غوږ ته ونیو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:
– ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.
هغه ټېغې سترګې کږې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا خو یې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

– الو ډګروال صیب! ته چېرته یې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو ګرېوان یې تک سور اوښتی و. موټر یې ګېر ته واچاوه. په آینه کې یې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې یې وویل:

– ځه ورک یې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

– دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ویې پوښتل:

– ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

– زه یې څه پېژنمه. ای وروره! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنګ راته ووهه!

ټلیفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ویې ویل:

– خورې! راځه چې ځو! ډګروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته یې حیرانې کتلې. کریم له الماري څخه جواز سیر واخېست. نابېره ډزې شوې. ټول یې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

– دغه دی شرو شو. اوس یې ګوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترګې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ یې بېرته له ځمکې جګ کړ. دلاور ته وپسېد:

– زه اوس پوه شومه دا څه خبره ده. په کلي جنګ دی.

دلاور په سرمو کې وپښېد:

– هه، په کلي جنګ. دلته د وروسانو رایسې جنګ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

– ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

– ځه مړه! ستا هر کله ویرېنګ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترګې برګې کړې:

– مستري شی یې نو. د حلوا په ځای دې ګریس خوړلي.

د راکېټ زورور درز د دوارو رنګونه تک سپین واړول. له کوڅې څخه د شېرو غږ راغی:

– جنګلاوه، جنګلاوه، جنګلاوه...

د کریم چاغکی خور دروازې ته په تګ کې وبنګېدله:

– وی، بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

– چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښنه نیولې شوه. چادرې یې له مخه جګه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ډزو کې؟
– هو کنه نو. موږ سره څه کار لري؟
خوريې زړه نازړه راوګرځېدله. د کور شاته د ډاشکې ضربه شوه. لکه د ننه په حويلۍ کې چې وي. د ښځو او نجونو چيغه وختله.
خوريې بيا منډه کړه. وسيمه او هاجره له کريم سره ننبتې ودرېدلې. ميندو يې له لاسه کشې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل.
کور تش شو. نازيې مخ مېږه ته کړ. په سترګو کې يې ګيله وه. کريم سړي له هوا ډک او تش کړل.
ooooooooo
سوالګره د سرک په جمپ ګرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکۍ لاس تر زړې چادرې وابست. اکثره به تش پاتې شو.
د دروازې غنګس راغی. هغې ښی خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته
راغلل. لاره يې بنده کړه. په ډرېورانو برګ برګ شول. يو تن يې سوالګرې ته وبنګېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته
وکتل. حاجي رسول په کړکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالګرې په چادرې کې پخو هل. بل موټر ته يې د سوال لاس
ونيو. لويه فولادي دروازه خلاصه شوه. تورپيک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټايرونو له خرپس سره په سرک تاو شو. پاس
حاجي مخ وګرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېړو ترخو اوبو ګيلاس يې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکی يې ګونجې ګونجې شو. په
فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرګ خمندۀ سړي ورته ګردې سترګې نيولې وې. په باداموي يې شخوند واهه. حاجي تش
ګيلاس کېښود. ويې ويل:
– د خمزورې د دانو اوبه دې قوربان. کولوسترول ته ام ښې دي، شکر ته ام.
بيا يې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پينځه ويشت داني زرګوني يې ور کړل. بله دوسيه يې ور ټېلو هله. ويې ويل:
– اوس نو دا د ښاروالۍ نه خلاص که قوربان! څونه مصرف به راشي؟
خمندۀ سړي په دوسيه کې پاڼې واړولې. سر يې جګ کړ. له ډکې خولې يې خبره ژوولې ووتله:
– دوه لکه.
– کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکيتونو ريس درسره کومک کوي.
سړي سر وخنډه. ويې ويل:
– بېګا اغه او ښاروال د بيرک کره مېلمانه وو.
د حاجي رنګ سور واوښت. د ټلېفون غږ پورته شو. دواړو جېب ته لاس کړ. حاجي ته زنګ و. هغه خمندۀ سړي ته مخ واړاوه:
– خير ويسې چې خبر دې کړمه قوربان! ځه نو، ته دا کار وکه!
سړي د چای ګيلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپين غټ ټلېفون غوږ ته ونيو. د نوي خبر له امله يې ژر ژر سا
اخېستله. د کرښې هاخواته جبار په لوی ګاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپين موټر د امبولانس ټاپه لګوله. جبار په ټلېفون کې غږ
کړ:
– الو الو! اجي صيب! اورې؟
– هو اورمه قوربان. جنګ ونښته؟
– داسې ډولونه درزېږي. ههههه.
هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر ټيټ کړ. په جړ غږ يې وويل:
– لږه کړه ده.
دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:
– څه دې وويلې؟
– نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنګلاوې ته تياری نيسو. څنګه شو؟ وغږېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان. ستاسو خواته به څوک یو ډزام ونکي.
د څرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندی هم ګونجې شو. ټلیفون ته یې شونډې نژدې کړې:
– په طیارو ایتبار نشته قوربان!
جبار سر وخوځاوه:
– پوهېږمه. ما ویلې زما کسان خو کوشو ته وځي.
– ایښ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو الته دی چې جنګ تېر شوی وي.
راکټونه نژدې ولګېدل. جبار دباندې ووت. اول یې د ودانۍ ښیښو ته سترګې واړولې. روغې وې. وروسته یې شاوخوا وکتل.
په ټلیفون کې یې وپوښتل:
– ته راځې اجي صیب؟
– حتمن قوربان حتمن.
جبار یې په خبرو کې تغیر احساس کړ. ویې پوښتل:
– خیریت خو دی کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې یې اړه نه لرله ښې نه لګېدلې. ټنډه یې تروه شوه. خو بیا یې هم د خیر او خیریت ډاډ ورکړ. جبار وویل:
– هو رښتیا، د کریم او ستاذ ځار مې پرېښوده. دې جنګ کې پیشکه نشي ګرځېدلی پیشکه.
حاجي الماری خلاصه کړه. تور واسکټ یې په خړ بدل کړ. ویې ویل:
– د وتلو لار نشته؟
– شته خو...
– الته خپل کسان ودروه قوربان.
– نه اجي صیب. موږ سر ګرولو ته وزګار نه یو. دوئ پوهېږي کار یې.
– اصلي جنګلاوه د کریم او ستاذ ځمکه ده قوربان. پوی شوې؟ او په اغه صیب منصب ام پام کوه! چې بیا رانشي.
جبار سږمې وپړسولې. په کلکه یې وویل:
– د اغه چې په یاد وي دېخواته به ونه ګوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترګې پټې او خلاصې شوې. په کلکه یې وویل:
– زه درته وایمه ودروه! د هرکار دپاره لږ تر لږه دوه لارې ګوره! که یوه ونه چلېږي بله به وي. پوی شوې که سلم ځل یې ووایمه؟
جبار تروه ټنډه د خوږ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لګېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ واېست:
– صیي شو. خدای پامان.
له ټلیفون بندلولو سره یې وویل:
– ځه خپل کار کوه!

oooooooooo

چېرته نژدې د وسلو کړسهار شو. مرمیو د انارو پاڼې ورژولې. کریم په دالان کې سر ټیټ کړ. د چرګانو کټکټاک وخوت. آن په هوا کې د چنچڼو سېل جهت بدل کړ. کریم د حویلۍ په منځ کې د موټر څنګ ته ودرېد. د ډزو په ځای پسې یې سترګې وګرځولې. مګر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوی و. هغه بېرته دهلېز ته ننوت. نازیه په کوټې کې وه. کریم له دروازې غږ کړ:
– ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رپېدله. د توشکې څنډه یې په منګولې مروړله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، خدای دې خیر کي! ما خو ویلې ګډوډ خوبونه مې لیدلي.

د درنو وسلو ډزو زور واخیست. نازیه وچونګېدله. کریم یې څنګ ته کېناست. موسکی شو. تلویزیون ته یې سترګې جګې کړې. یو تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سږمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخندل:

– ههه، یو دړېدنګ. دپشونه خو ختم شوه.

نازیې غږ جګ کړ:

– وی، دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.

کریم نری، شونډې وخوځولې:

– امدا خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکي په بدي زوروربږي.

– وی، بس که نور! غټې سرې یې، ما شوم ما شوم کېږې. خلک مري خلک.

د کریم څېره یودم تروه او سترګې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلتۍ ووهله. ویې ویل:

– پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوښتي وه؟

– آغله؟

– غله نه وه. زناکاره وه.

– وی، توبه. غلی! په تا نن څه شوي؟

– غوږ ونیسه! موږ ورباندې د غلا نوم کېښودہ. هو کنه نو. چا ته یې سپینوې چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته پورته کېدله. راپورې خندل به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پو یه شوې؟

– وی، مرمی، عقل نلري. په چا لګي، مالومه نده.

– په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. ګوره کله کله دې ادې ته ګرمه شي. چې خولې نه دې ونه وځي!

نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونیو:

– وی، چېرته ځې؟ زه وېرېږمه.

– دروازې پورې. ته امراوڅه کنه نو!

د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولۍ ځوان منډې وهلې. رنګ یې الوتی و. د کریم نه خوښېده. قمارباز و. ځوان د خپل کور دروازه ټېلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:

– الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟

– په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذه د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.

ځوان کور ته ننوت. کریم پخوهل. بېرته وګرځید. نازیې په دهلېز کې سور ټلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګنو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:

– وی، ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېدي. وایي جنګ دی.

– ښه؟ ههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!

– وی، ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.

نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې ګلداره دسمال غړولی و. له فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې وراتتقالولې. کریم وویل:

– دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.

– وی، نه، ډاکټرانې به وایي د جامو په ټولولو نه پوېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پړسېدلی دسمال په ییک کې وماندہ. چادري یې له بکسه واخېستله چې په سر یې کړي. د الوتکې غړ تېټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجړکېده. د ښیښنو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازیې چادري وغورځوله. په کریم یې ور ټوپ کړ:
– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...
رنګ یې تک سپین او ښتی و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګډه بوی راغی. کریم د نازیې په شا لاس تېر کړ. ویې ویل:
– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وي کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته.
ځرخکې لاړې. نازیې خپټه ونیوله. وسونګېدله. کریم وارخطا شو. نازیې وویل:
– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟
– هو، نورعلي دې یادومه. دا جنګ اغوئ شرو کړی کنه نو.
نازیې وړه پزه مونجه کړه. ویې ویل:
– وی، دا ځناور. موټړ یې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!
کریم برګ شو:
– غلې شه جینۍ! ښېرا مکوه! موټړ بل چا وړی و.
– وی، زموږ ښیښې چې...
– اغسې ام نوي کور ته نن ښیښې راوړي.
نازیې مخ واړاوه. د رنګارنګو وسلو غږونه وو. وچ کړسهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کریم له متې ونیوله. نازیې لاس کش کړ. ویې ویل:
– امدلته ښه یمه. ځان راباندې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.
کریم په قهر شو:
– په تا څه شوي؟ سمه لېونۍ یې ولا.
نازیې چیغه کړه:
– وه خدایه دا ځنګه سرې دې راکړی؟ جنګ دی جنګ. ګولۍ ورېږي. بمونه ولېږي.
کریم هم غږ جګ کړ:
– په موږ پورې څه؟ چاچې کلي کې اندوخر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پاڅې تکړه شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!
د نازیې ستونی ډک و. سر یې شاته په دېوال ولګاوه. وبنګېدله:
– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وایي د کوره ونه خوځېږې.
– ادې دې څه پوهېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټرې څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟
– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.
د کریم رنګ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته یې سترګې د ښځې په ځېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:
– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟
– هو، ځه! ته دې زور ووهه!
کریم غاښونه وچیچل. یو دم یې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د فوټبال توپ وواهه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژر ژر یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:
– صیبي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...
د هغه سینه تنګه تنګه شوه. سا یې په زور کشوله. نازیې وړې سترګې جګې کړې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوس خو د ځان دپاره نه وایمه کنه نو. ته ما د زخمي ګوتې نه مه نیسه!
– وی، خدایه، دا سړی څه وایي؟ زه په تا وېرېږمه په تا.
کریم په سرا چولو او ستومانتیا وویل:
– چې میرحمزه نه وي نو زه دا ژوند...
ستونی یې ډک شو. اوښکې یې وڅڅېدلې. نازیه یو دم پاڅېدله. دروازې ته یې لاس ونیو:
– څه مخته شه!
کریم شترنګ وڅرخاوه. موټر لویې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې. ښځو مخونه په ټیکریو کې تاو کړي وو. په یوه سترګه یې لاره کتله. د دوئ په لیدو سپینږیری وهاب حیران شو. ګوزڼ وهلې کړه خوله یې وخوځېدله:
– وګرځه د اغه زو! وګرځه!
کریم له ښیښې سر واېست. ویې پوښتل:
– ولې کاکا! تاسې چېرته؟
– د اغه زامنو! زما کور کې سنګر ونیو. ما ویلې ووځئ. نزدې یې ویشتلی ومه. دا یې راکه.
کریم ترې کاغذ واخېست. پکې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ ووت:
– ته کومې خواته لکه لېونی روان یې؟
– شفاخانې ته.
هماغه د ګردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه یې کریم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
– ابا! راځه کنه!
– راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېدیا به ګرځو کنه.
کریم موټی له ښیښې واېست. ویې ویل:
– هه دا کیلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
– وګرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولې چرګان. تا پرېږدي؟
کریم ګېر بدل کړ. موټر نرم وخوځېد. سپینږیري ورپسې حیران حیران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ ولګېدلې. نازیې چیغه کړه. سپینږیري له بچیانو سره منډه واخېستله. کریم ژر موټر شا ته بوت. رنګ یې سپین واوښت. ایله یې پام شو چې په خورا بد وضعیت کې دی. جنګ وربانديې د موټر یو ازینۍ لاره بنده کړې ده. پلې لارې اوږدې دي. که نازیه د تللو وس هم پیدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې یې وکړې. په کور کې یې سړي د مېلمنو کوټې ته ننوېستل. سپینږیري وهاب له وطني قالینې د ښیښې ټوټه واخېستله. حویلۍ ته یې واره کړه. ویې ویل:
– زموږ ام یوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کریم د هغه خبره بېخي وانهورېدله. لاره ګودر ترې ورک و چې ښځه په کومه زېږنتون ته ورسوي. وهاب وخوځاوه:
– د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کریم د نهیلۍ اسویلی وکړ. ما شومه راغله. اوږده کوڅۍ یې په ملا زنګېدله. ویې ویل چې مور مې کریم استاد ته غږ کوي. سپینږیری هم ورسره دهلېز ته ووت. اینږور یې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د څادر له سوري یې په یوه سترګه کتل. ویې ویل:
– وروره! اله ښځه دې زر کلینیک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کریم د ننه ناستې نازیې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
– وی، زه ورته هرڅو نه وایمه الته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهاب د اينړور غږ ووت:
– وروره! امليات کې ښته څيري. نور مريض پټ وي. لاس يې ام پې نه لګېږي.
کريم سر وځنډه. ښځې وويل:
– وا! دا څنګه سړی دی؟ بچی دې مري ګوره. داځ.
کريم جيټکه وخوړه. سربداله شو. مخ يې هاخوا دېخواته واړاوه. سپېرېري يې په اوږه لاس کېښود:
– د اغه زو! تاته د ښځې او بچي نه خپله خبره موهمه ده نو؟
کريم بيانازيې ته وکتل. هغې ښته کلکه نيولې وه. زګېروي يې کول. ده سر ښکته واچاوه.
ooooooooo
جنګي الوتکې ګرځېدلې. له يوې بالاخانې څخه په بابا کلا راکتونه ولګېدل. دوړې جګې شوې. دېوالونه يې سوري کړل. له هغې خوا يې په هماغه کور رنګه مرمۍ وويشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کريم دلته په کوڅه کې سرتيټ کړ چې په چره ونه لګېږي. چادري کړې نازيې ته يې هم لاس وخوځاوه. ويې ويل:
– کېنه! کېنه کنه نو!
هغې په سختۍ ځان کوږ کړ. له بام څخه غږ راغی:
– ای! د نواب دې بالاخانه يې والوزوله.
کريم پاس وکتل. غاړه يې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د ښځې قهرجن آواز جګ شو:
– وه ځوانيمرګ نشې! کته شه! د جنګ سيل ام چا کړی؟ ونه لګېږې.
ځوان کټ کټ وخندل. ويې ويل:
– نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلی دی.
کريم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازيې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وبنګېد:
– د جومات په کوڅې کلينيک ته ځو!
نازيه سسته سسته روانه وه. شېبه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ ميدان ښکارېده. د کلينيک تېټ دېوال يې وليد. د جنراتور غږ راته. کريم په زړه کې وويل «خدايه پاکه! ما وبښه! د مجبوريت نه يې نارينه ډاکټر ته بيايمه» دوئ پښه تېزه کړه. د کوڅې سرته ورسېدل. په کلينيک کې ډزې وې. د يو کور په دروازې کې ښځو مخامخ ميدان ته کتل. د کريم په ليدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه وايست. ډله خلک ولاړ وو. کلينيک ته يې کتل. دوو تنو د سپين لنګوټي والا جګ سپينږيری کلک نيولی و. هغه د ميدان خواته زورونه وهل. هلته د خريلي سرا و چنګې پزې ځوان ناست و. سترګې يې پټې او په غوږو يې ګوتې ننوېستې وې. په زوره زوره غږېده:
– بازګله! ميلې کوه! تربور دې مړ شو. وه وه وا! ته خوژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...
کريم نازيې ته وپسېد:
– ته امدلته ودرېږه!
خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ويې پوښتل:
– دا ولې؟ په متين څه شوي؟
د مونجۍ رېږې ډنګر ځوان، چې سپينږيری يې له متې کلک نيولی و، وويل:
– غوږونه يې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډيلاګ وايي. بصير کاکا په قار دی چې ودې شرمولمه.
کريم کلينيک ته لاس ونيو. ويې پوښتل:
– التـه څه خبره ده؟
په دوو پښو ناست سپينږيري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وسله وال ننوتي. بلا ورپسې، زموږ مریضان بند پاتې دي.
د کریم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ویې ویل:
– تاسې ته خو څه نه وایي. خپل مریضان را وباسئ کنه نو!
سپینږیري غږ کړ:
– داځ، څه نه وایي. سړی ولي.
– نه کنه نو. لېونیان خو ندي.
د سرې ټوپۍ ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
– لېونیان ندي. وسلې لري. څوک یې مخې ته دړېدلی شي؟
کریم وویل:
– زه دړېږمه کنه نو.
ټولو ور وکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلینیک ضربې شوې. کریم پښه ونیوله. خلکو ته یې مخ کړ:
– د اغوئ مخه څوک نیسي؟
نازیې غږ کړ:
– وی الا! لېونی شوی یې؟ را وګرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرګه کړه. کریم د مېرمنې څنګ ته راغی. په برګو سترګو وپسېد:
– غږ مه باسه! ښځه یې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټیټ کړ:
– وه خدایه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کریم غلی شو. سوړ اسویلی یې وخوت. خلکو ته یې غږ کړ:
– ای! زه وایمه که موږ غونډ ورشو څوک به رابانديې ډزې ونکي.
هماغه سپینږیري وویل:
– ساده کېږه مه! اغوئ چې د خلکو خاطر کاوه جنګ به یې نه کاوه.
– نو څه به کوو کنه نو؟
– څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هیله ناست یو. څو چې جنګ ودرېږي. خپل مریضان خو نشو پرېښودلی.
د نازیې غږ ووت:
– وه خدایه، جنګ به کله درېږي؟
کریم چورت واهه چې څه وکړي. متین یو قرار د ډرامې ډیالوګونه ویل. د غونډۍ له پوستې پر له پسې ډزې کېدلې. د کلینیک وروستۍ ښیښې هم دانه دانه تویې شوې. دلته اندېښنه لا زیاته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابېره دربه هار شو. د دوئ څنګ ته په دېوال مرمۍ ولګېدلې. خلکو د کوټې د سر کور ته منډه واخېستله. کریم او نازیه هم ننوتل. یوازې متین په سپین میدان پاتې و. یوه شېبه هم نه چوپېده:
– وران که! د ورور پټی وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېده چې کلي کې څوک په خېټه موړ شي. شابه شابه غیرتي!
د پلار یې زړه ډک و. بیا یې له دروازې څخه په ټول زور ناري کړې:
– متینه! متینه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی یې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غریو نیولي غږ یې وویل:
– تاسې راکئ ټوپک! خپله یې ولمه. د وښمني نه خو به خلاص یمه.
ځوانانو بیا کلک ونیو. په زورونو کې د سپینږیري د لونګۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کریم پرې زړه وسوزېد. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.
– و نو. ډېر سره د سې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنګ دلته راغی. کړپ په منځ میدا ن کې راته کېنا سته.
د توپ مرمۍ د کلینیک په کونج ولګېدله. دوړه جګه شوه. یوه کوټه کړه پرپوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته
دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «لالا مې الته دی. لالا مې ..» جنګ زور واخېست. مرمۍ د متین څنګ ته
ولګېدلې. سپینږیري بصیر په نهیلۍ نارې وروهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:
– ګوره ګوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.
خلک وغورېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لونګۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل
شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشت. دوئ بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:
– څه شی یې خوښېږي؟ امغه ورته وښیه! راځي.
سپینږیري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:
– اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوښېږي. لاړ، زوی مې ختم شو.
– ته خو کوشش وکه کنه نو!
– څه شی ورته وښیمه؟ ایڅ شی یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوته. چې ورک شي. چې راغلمه
سپی مانه مخکې ولاړ دی. غوجله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.
کریم روان شو. نژدې غوجلې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترګې برګې کړې:
– دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟
کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زاڼو
وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غبرګ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یو دم په کلینیک د راکټونو لګېدو باران
شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورور له لاسه خوشې کړ.
منډه یې واخېستله. چیغې یې وهلې «وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورور یې جرئت نه کاوه چې
ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ ګامونه اخېستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لګېږي. یو دم یې متین مخې
ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کشولو کشولو کورته راوست. ورور ته یې په قهر شو:
– دا لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.
اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخېستله. ځوان ته یې په سرکړه. یو لاس
یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلګیه زینه سرپټي دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:
– ماته یو سړي ویلې وراره مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوېیدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو
یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. ګرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریضي
یې نه وه. چې رښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.
سپینږیري هغه په غبرګ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دوړې پورته کړې. ټولې کوټې
ونړېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډکې کریکې وختلې. نور یې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډېرې غلې شوې. یو تن
غږ کړ:
– مدینه تورۍ، مدینه تورۍ!
د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخواته منډې وهلې. تک سپین سر یې لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم
یې په خاورو لړلی و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندې راتاو شول. هغه وحشتځپلې وه. سر یې لړزېده. سترګې یې تاوېدلې
راتاوېدلې. ویې ویل:
– ایځوک ژوندی ندی. ایځوک، ایځوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په چیغو د کلینیک په لور منډه واخیستله. لمسي د نیا آسماني جامې ټکوهلې. دوړې یې وکړې. د تندي په وینه یې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونیو. له روانېدو سره یې په ځان پسې کش کړ. تا به ویل ډاربږي چې څوک یې ورڅخه ونه تښتوي. کریم ورپسې منډه کړه. ویې پوښتل:

– توری، چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کریم وویل:

– ښځه مې په اولاد مریضه ده. ډاکټرې ویلي خامخا دې امليات شي. ښار ته مې بیوله. لاره بنده وه. څنګه وکمه کنه نو؟

د مدینې توری، ننوتې سترګې تنګې شوې. اوښکې پکې وځلېدلې. ګونجې شونډې یې ورپېدلې:

– هی هی! دلته ایڅوک نشته. ډاکټران خاورو لاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسی یې کش کړ. دواړه ووتل. په کریم بیا سر وګرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان ته یې سترګې واړولې. زړه یې غوښتل له درده چیغه کړي. په جېب کې یې ټلیفون وترنګېد. غوږ ته یې ونیو. غږ راغی:

– وهاب یمه.

– هو وهاب کاکا!

سپینږیري د کریم د کور په دهلېز کې بچیانو ته اشاره کوله چې ووځي. کړه خوله یې ټلیفون ته وراندې کړه. ویې ویل:

– دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې یې لټولئ.

– څوک وه؟

– د اغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاوه. ټوپک نه و چې په دا کوپړۍ مې ویشتي وه.

– ولې؟

– زه ورته وایمه کور کې نشته. د اغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور یې لټ په لټ که. د ښځو مخونه یې وکتله. ستا ښځه یې لټوله. هئ هئ! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

– ښه؟ موږ سره یې څه کار و کنه نو؟

– د اغه زو! زه څه خبر یمه؟ ته به خپله پوهېږې نو.

د وهاب بچیان د لویې دروازې څنګ ته منتظر وو چې له هغه سره یو ځای ووځي. کریم وپوښتل:

– څه شوه؟

– نه پوهېږمه. کلینیک ته به درغلي وي نو. ای! ډېرې غلې دي. موږ وځو. نور به څونه سپک شو. کیلي چېرته کېدمه؟

– چېرته ځئ؟

– هرې خواته چې لاړو. مدا د کلي نه ووځو.

– په کومه لاره وځئ کنه نو؟

– ټول خلک د جبې په پله ځي. وایه کنه! کیلي څنګه کمه؟

– د لویې دروازې ښي خواته په دېوال یې کېده! چې ښکاره نشي!

کریم چورت واهه چې دا مخېټي به څوک وي؟ له ده سره به یې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازیه ولې لټوي؟ ښځې ته یې کیسه وکړه. هغه هم حیرانه وه. کریم په کوڅه کې مخ ته شو. په تګ کې یې وویل:

– په جبې پله ځو.

نازیه له ځایه ونه خوځېدله. غږ یې ووت:

– وی، الته موټر نشته کنه.

کریم ودرېد. مخ یې راوګرځاوه:

– راځه! د باسکیل لاره خو شته. بانډه ګۍ کې به یې چا نه واخلمه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. بيا د ټليفون زنګ راغی. کريم په تګ کې غوږ ته ونيو:
– الو! شازمانه روکی!... کلينيک ته راغلي يو... ختم شو کنه نو... نه نه، موږ ننوتي نه وو... هو، شفاخانې ته يې بايد ورسومه. که نه ماشوم مري... روان يو... سرک خو بند دی. وايي د جبې پله لاره خلاصه ده...
د نازيې کانګې راتللې. کريم له مټې ونيوله چې ونه لوېږي. شناوې ږيره يې وخوځېدله:
– ولې؟ ولې؟
نازيې سر وښنده. په ډک ستوني يې وويل:
– وی، تا ويلې کلی به سم شي.
– صبر وکه! دستي خو نه کېږي کنه نو.
– کلينيک وران شو.
– بلا ورپسې! بېرته به جوړ شي.
– وی، کلينيک به جوړ شي، اغه خلک؟
په کريم دا بحث ښه نه لګېد. د ژبې له سره يې چق واېست. ويې ويل:
– ته پرېده! ما پورې څه؟ زما دې ميرحمزه په خير پيدا شي کنه نو.
هغه بيا ګوډ ګوډ روان شو. نازيه ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد. نازيې خېټه نيولې وه. ويې ويل:
– وی، دردونه ورو ورو نږدې کېږي.
د کريم سترګې غټې غټې راووتلې. ويې پوښتل:
– نږدې کېږي؟ دا به څنګه شي کنه نو؟ خو درته وايمه وخت مه تېروه!
نازيې چيغه کړه:
– وی، زه تللی نشمه، ته ګډ يې. يو شی پيدا که چې پکې لاړه شمه!
کريم هم برګ شو:
– دا حال کې څه شی پيدا کمه کنه نو؟ نه ګورې ړنده يې؟
– هرشی چې پيدا کوې پيدا که! نر ته يې که زه؟
کريم له قهره په سږمو کې وغومبېد. نازيه په ژړا شوه. ويې ويل:
– اله خير کې خدايه! وی، زه دې نه يمه، بچی مې دې روغ پيدا شي! الله ته ورحمېږې...
ooooooooooo
نازيې په مېړه پسې درانده قدمونه اخېستل. د دوو کوڅو د تقاطع ځای راورسېد. کريم په کونج کې ودرېد. ورو يې سر اوږد کړ. د بلې کوڅې په سر کې ډله وسله والو سنګر نيولی و. خو ډزې يې نه کولې. يو تن دېخواته وکتل. کريم ژر شاته شو. وپسېد:
– توکل په خدای! منډه به کو!
نازيه غلې وه. کريم پوه شو. په غېږ کې يې جګه کړه. ګوډ ګوډ يې وځغاستل. چپ زنګون يې برېښن کاوه. وسله والو ورباندې ډزې وکړې. مرميو له دېواله نرۍ دوړې جګې کړې. خو کريم تېر شوی و. ښځه يې نرمه کېښتله. له هرې خوا د وسلو غږونه راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوڅې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو يو ځوان راګير کړی و. هغه خپلې پيسې او موبايل بېرته غوښت. يو تن ورباندې ټوپک ونيو. د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د وسله والو نظر په دوئ ولګېد. غږ يې کړ:
– ای! دلته راشئ! اله!
کريم په بله کوڅه وګرځېد. نازيه يې له لاسه کشه کړه. هغې وويل:
– وی، منډې نشمه وهلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه يې په ځان پسې وتړله. په کوټه کې د پښو درېهار شو. وسله والو تر څو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوټکي سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. يو تن وپوښتل:
– اې! اغه ښځه او سړی څه شوه؟
امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته ګوته ونيوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه يې د لرګيو له کوټې راوايستل. ويې پوښتل:
– دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟
کريم وويل:
– د ربنا ورځې غله دي مولا صېب. الته يې د يوسف کاکا زوی وشکاوه.
دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټيو په پوله پوله يې ځان کوټه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړوکې د جبې پله په لور منډې وهلې. دوئ هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې ها خوا يې په دوو کسانو سترګې ولګېدلې. په چارخانه دسمالونو يې مخونه پټ وو. هر څوک يې په ځير کوت. د يو سړي ماشوم په غېږ کې و. ويې پوښتل:
– څوک لټوئ؟
مخپټي ځواب ورکړ:
– کريم او ستاذ.
– څه يې کوئ؟
– تا پورې څه؟ ليدلي دې دي که نه؟
سړي سر وځنډه. مخپټي په څټ کې سپېړه ورکړه. ويې ويل:
– ځه نو! پوښتنه مکوه!
د ډزو غږونه او د اوبو شور و. کريم د هغوئ خبرې نه اورېدلې. مګر معلومېدله چې يو څوک لټوي. چورت يې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. پښه يې سسته کړه. دا مهال يو مخپټي وليد. راتاو شو. خپل ملګری يې په څنګله وواهه. کريم نازيه د پله په خوله کې ودروله. يوه شېبه دواړو خواوو يو بل ته کتل. شاته يو ځوان سا نيولی راورسېد. په قهر يې وويل:
– کريم او ستاذه! ځې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.
ځوان منان نومېده. په چرسي مشهور و. دده بدې ايسېده. څو ځله يې رټلی و. کريم او نازيه څنګ ته شول. منان بيا پښه تېزه کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کتاره يې ونيوله. بېرته راوګرځېد. خو د کريم سترګې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ ناره کړې:
– کريم او ستاذه! څه کومک وکمه؟
دی ورباندې په قهر شو:
– ځه ورک شه! مه درېږه کنه نو!
دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم نازيه کشه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په ټټر ولګېد. د کتارې له پاسه په سرکوندې خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کريم او نازيې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزی پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوټه کې ښې لاس ته تاو شول.

ooooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جګ شو. شاه زمان او دلاور وړوکې مسجد ته ننوتل. څوک يې لټاوه. مسجد حويلۍ نه لرله. په ځای يې د اوداسه لپاره لويه فلزي څېره وه. په سرېټې برنډه ګۍ کې خلک په يو سپينږيري چاپېر وو. هغه د کلي په وضعيت غږېده. نابېره په ګاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولګېدلې. مسجد يې ولړزاوه. ښيښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کريکې جګې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالښتونه، د خام دېوال ټوټې او د کړکۍ پارچې په حويلۍ کې تيتې وې. کوټې مکملې ويجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوګي کې چيغې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ژر ژر د دستکو او لوټو په لېرې کولو لګیا شول. د ځوان جسد یې واېست. ښځې په منډه په زوی ځان واچاوه. خلکو بیره کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاور د بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس یې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی ښکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سیټ پکې و. ژر یې په جېب تنوېست. دلاور وپسېد :

– دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو ګوته ونیوله. دلاور وبنګېد :

– د شهیدانو مال دی.

شاه زمان برګ شو :

– اغې دونیا ته یې وړې؟

– ګونا لرې ګونا.

– او چپ شه! ولې یې بل چاته پرېدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شېرو لېونی په منډه ننوت. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه...» د قطارو جسدونو په لیدو بېرته په منډه ووت. یو سپینږیري د ماشوم جسد په لاسونو کې جګ کړ. په ژړا یې وویل :

– اخ اخ! ویش ویش ویش!

ښځې په وحشتناکه کریکه ورمنډه کړه. دوه کوڅې شاته کریم د هغې غږ واورېد. سوړ اسویلی وکړ. نازیه له ډېرې ستړیا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نړېدلې ټوټه کېناستله. ویې ویل :

– وی، زنګنونه مې درد کوي.

د کریم هم سا سوزېدله. نری شونډې یې ورپېدلې :

– دې ځای نه چې ووځو ښه دی.

نازیې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به یې د خېټې له درده مخ ګونجې شو. په ډک ستوني یې وویل :

– ښه، لږ صبر وکه!

کریم هم د دمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام یې شاته کوڅې ته و، چې مخپټې را نه شي. د نازیې غریو نیولی غږ ووت :

– وی منان کومک ته راتاو شو. زموږ د پاره ولګېده.

د کریم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غاښونه یې وچیچل :

– دا سرېټوب به پکې مخکې پیدا شوی و کنه نو. جنګ به ولې کېده؟

د نازیې اوښکې روانې شوې. د راکټ مرمۍ چېرته نژدې ولګېدله. د تیږو او لرګیو ټوټې په کوڅې کې تویې شوې. د دواړو رنګ پک والوت. نازیې وویل :

– وی کشکې خپل کور ته تللي وو.

کریم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې یې وکتل. غته زنه یې وخوځېدله :

– ښه دی چې لا نه رو. اغوئ به موږ الته لټوي کنه نو.

– وی خدایه دا څوک دي؟

– څه خبر یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازيې د چادري مخه په اوښکو لنده شوه. غږ يې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته يو څوک زموږ مخه نيسي. موږ څه ګونا کړې؟

کريم سترګې پټې کړې. ويې ويل:

– بخت دی بخت. زه خو وايمه، ته يې نه منې کنه نو.

د هغه سترګې هم ډنډ شوې. نازيې سلګۍ ووهلې. له ټڼدې کورونو څخه د ښځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کريم د لاس په څټ سترګې وسولولې. د ګوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته يې سر اوږد کړ. تورې لوخړې يې وليدلې. نازيې ته زنګ راغی. هغې د تل په څېر لوډسپيکر وواهه. مور يې پوښتنه کوله. نازيې ورته وژړل. مور يې په ژړا کې دعا کوله چې په خير له کلي ووځي. د کريم له سترګو اوښکې وڅڅېدلې. په زړه کې يې ويل «وه خدايه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسيمه او هاجره وه. منډې يې وهلې. کريم له درده مخ بلې خواته واړاوه. ويې ويل:

– داح، يو دوئ کمې وې کنه نو.

وربرې يې په غېږ کې ونيولې. ويې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د سا د سوزېدو له امله په پړاو پړاو خبرې کولې:

– پلاران مو نه وه. واجد ماما مې مورګانې جبې پله ته بوتلې.

نازيې غږ کړ:

– وی، تاسې يې پرېښودلئ؟

وسيمې ګرد مخ وځنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی، الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرميو کې؟

– خو موږ ناړې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې ځو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسيمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شټو هلو سره لاس راټول کړ. کريم درېواړه ټېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زر ځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچيانه لهجه وويل:

– امدلته سنګر نيسو. ای! ته اغې کوڅې ته ګوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کريم له کونجه په احتياط وکتل. لس دولس تنه د غټ ګټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته يې کوڅې څارلې.

نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږ يې وويل:

– موږ په درې شاخه کې يو. اغوئ ستاسې خواته وتښتېدله. ژوندي درنه ونه وځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ور ناري يې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ويې ویل:

– کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ور نه کړ. نورعلي وپوښتل:

– ښه ته نو دلته څه کوې؟

کریم ورباندې برګ شو:

– تا موټر خراب راوه کنه نو. زما دې ټول کار وران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

– نه وینې زما څه حال دی؟ په جبې پله یې بوځه کنه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سر یې ورپېږدېده. نرۍ شونډې یې کېکاږلې. ويې ویل:

– نشمه. الته ستا دوه خپیشان دي. ډزې یې راباندې وکړې کنه نو.

– په تا یې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ويې ویل:

– په مخونو یې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

– بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کنه. ځکه په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

– مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

– اورمه.

– ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مو نیولي وه.

– شابه نره! اوس چېرته دي؟

– دوزخ کې.

سړي په زوره زوره وخندل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وښنډه. نازیې ناري کړې:

– وه سړیه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وګرځاوه. ويې ویل:

– ګوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کنه نو. ما کلینیک ولیده. لوټي لوټي شو.

نورعلي پخوهل. سر يې په غرور وښوروه:

– ودې لیده؟ الته مو ښه چل پې وکه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

– مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غم مکوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافیر دوزخ ته.
کریم سوړ اسویلی وکړ:
– ولې، تا نه لیدله؟ اغه کافیر وه؟
– خو نو اوس به جنت کې وي.
کریم کاږه ور وکتل:
– د وړکیانو خبرې پرېږده! احتیاط کوه!
– جنګ دی کنه کریم اوستاذه جنګ. ندې دي اوریدلي؟ په جنګ کې حلوا نه ویشل کېږي.
کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:
– ګوره روکی! موږ خو ویلې کلی جوړوو. دا خو ورانېږي کنه نو.
– تا دا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.
کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووایي. د نورعلي غږ بیا ووت:
– غم مکوه کریم اوستاذه! صفاجان اغا یې بېرته جوړوي.
کریم پوه نه شو. سترګې یې تنګې کړې. نورعلي دوام ورکړ:
– اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. د دې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پا چایي چلېږي. هرڅه به ګل او ګلزار شي. ته نه یې خبر کریم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.
کریم وبنګېد:
– اغو پورې به کلی ملی نه وي.
نورعلي سوړ اسویلی وکړ:
– تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.
شاپې واړوله، لاړ. یو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جګ شو. کریم په منډه کې نازیې ته اشاره وکړه چې تښته. له مېرمنې څخه مخکې شو. د ښې کور نیمکښه دروازه یې ټېلو هله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرګ کټکټاک وخوت. سپي وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلۍ کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو ژړل. ددوئ په لیدو په غوجلې ننوتل. همدا یو ازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږیري ته مخ کړ:
– وبښه شا مامد کاکا! موږ ناځاپي ننوتلو.
په ملا کوږ سپینږیری سترګې ور واړولې. غټه پزه یې لوګي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویې ویل:
– اورې جنګ کې پرده نه کېږي.
کریم لمبو ته لاس ونیو:
– دا ولې کنه نو؟
– اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچې وایستله نو.
– څوک خو ژوبل نشو؟
شاه محمد سر وخنډه. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو!

د سپینږیري غږ ووت:

– اورې امداسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمۍ یې ویشتلې دي.

کریم یې نمجنو سترګو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ راوګرځوي وپوښتل:

– اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کریم د ماشوم د سرچپه والي، کلینیک ته د تګ او د جبې په پله د ډزو کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

– شا مامد کاکا! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

– اورې زما او ستا درد یو دی. ستا لوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کریم د هغه روانو اوښکو ته وکتل. خپلې سترګې یې ډنډ شوې. ویې ویل:

– جک نشته جک؟ ټایر چې جګوي.

– جک؟ د موټر؟

سپینږیري په کونج کې ورې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کریم جک او د لرګي کونده واخېستله. زینه یې د کوټې دېوال ته کېښودله. سپینږیري له لاندې کتل. کریم وخوت. لوګی یې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستیک، ټوکرا و لرګي مخلوط بوی و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ یې تاو ونیو. د سر له خوا د دویم دستک وتلې برخې ته یې کونده ولګوله. په هغې د پاسه یې جک ونیو. سر یې اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستی یې وڅرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستک بې ځایه شو. رسۍ یې ورڅخه تاوه کړه.

سپینږیري ته یې وویل:

– کاکا! کشولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور یې په رسۍ واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره د ننه کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوجلې د غوایي غږ راغی. کریم نارې کړې:

– پام کوه جینۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وویل:

– تړلې مې دی.

ښځو او ماشومانو د غوجلې له دروازې کتل. کریم بل دستک ته جک بند کړ. ویې پوښتل:

– الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

– هو کنه. ښار نه مابښامي کې راتلله. وېرېدلمه ورباندې.

د دې کوټې چت یې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. یوازې لوګي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په شاته شاته تګ غپل. سپینږیري لو یه دروازه کلکه بنده کړه. کریم په زینه وخوت. کوڅې ته یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنګ کور ته یې سترګې واړولې. ویې پوښتل:

– ګاونډیان چېرته دي؟

شاه محمد سر وخنډه:

– هی هی! چې ورځ سرچپه شي هرڅوک په ځان شي. اورې ورور مې بچي ایستلي دي. زه خبر شوی ام نه یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د دې کوټې د ستک بې ځایه کړ. رسۍ یې پکې واچوله. سپینږیرې پښې ځمکې ته بندې کړې. رسۍ یې کشه کړه. په څو شېبو کې یې وروستی د ستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږیري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

– اورې خدای دې اېښکله شا ځمکې ته مه ورولې! خدای دې بچي په خیر پیدا که! خدای دې...

د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنګ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

– چېرته یې؟

دی ټلېفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

– کلي کې.

– کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

– ته څوک یې؟

– د تورې زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د تورې د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لا زیات شو. نرۍ شونډې یې وخوځېدلې:

– د تورې کوم زوی؟ اغوئ خو کلي کې نشته کنه نو.

– پیره زه ام تلوېزون ګورمه. وایي زرین کلا کې جنګ دی. ته د چا کره یې؟

– د ځان کره.

– نه، الته خو نه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په ټلېفون کې هم و. کریم وویل:

– اغه د جبې د پله سره ته وې؟

– نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچیچل. ویې پوښتل:

– مانه څه غواړې؟

– هاهاهاها، چې ودې ګورمه درته وایمه.

– اوس ولې نه وایې کنه نو؟

– په ټلېفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

– اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر ټلېفون بند کړ. ویې ویل:

– ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه او سې.

– نه نه، زه لرې یمه.

ټلېفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د شامامد کاکا کره یو. ای! وسیمه او هاجره موږ سره دي. مه یې لټوئ!

– ښه؟ مورګانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام پې کوه!

ټلیفون بند شو. کریم بېرته زنګ وواهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکر یې وکړ چې ده ته زنګ وهي. ښایسته شېبه یې ټلیفون ته سترګې نیولې وې. زنګ نه راته. دا وخت وسیمه په منډه راغله. وارخطا وه:

– کاکا! کاکا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نږدې شوه.

– ډېر نږدې شوه؟

وسیمې غټ سر وخوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول.

د نازیې زګېروی راغی. غوایه وغورېد. شاه محمد وویل:

– اورې ملک صیب نږدې دی. زنګ ووهه! اغه ډېر څه کولی شي.

کریم سوړ اسوېلی وکړ:

– نه نه کنه نو. نورعلي ربښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.

– اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه ګورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سړی ندی ګوره.

– وه کاکا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.

شاه محمد وړوکی طلایي ټلیفون غوږ ته ونیو. کریم غوښتل ویې دروي. هغه یې لاس ټېلواهه. په ټلیفون کې یې ملک ته مشکل واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:

– کاکا! ښه دې ونکړه کنه نو.

– اورې ته وارخطا کېږه مه! زه خو یمه.

– نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شې؟

دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:

– اورې څوک یې؟

له هغې خوا غږ راغی:

– پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!

غږ د مخپټي و. کریم وارخطا شو. وپسېد:

– مانه ویلې. امغه خلک دي. سړی درته څه ووایي کنه نو؟

د شاه محمد له تښتېدلي رنګ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جګ غږ یې وپوښتل:

– اورې څه کار دې دی؟

– کریم اوستاذ ته ووایه چې راووځي!

– اورې اغه لاړ.

– پیره په سپینه ږیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!

شاه محمد وارخطا سترګې کړځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد. سپی اول وکورنجېد. وروسته یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخپټو دروازې ته لغتې ونیولې. خو خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانچه په ککره وویشت. سپی له کورنجېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخپټې بل ملګري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلۍ کې یې سترګې وګرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوټې ته او بل غوجلې ته روان شو. شامحمد په کوپې ملا په دویم پسې منډه واخېستله. ویې ویل:

– ای ای! اورې غوجلې کې ښځې دي.

خو مخپټي ټپلو اهه. هغه ولوېد. بېرته ژر جګ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوئ د سورۍ کوټې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخپټی بېرته ووت. ملګري یې وارخطا غږ کړ:

– اله رامنډه که! دا سوزېدلې کوټه سورۍ ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوګي کې ورک شول.

oooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لګېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جګ کړ. شاته مخپټو د کوڅې کونجونه لټول. ده په شونډو ګوته ونیوله. څلورواړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنګ شوی وي. په خېټه کې د درد له امله یې زور واهه. ټلیفون وترنګېد. ټولو شټوهل. کریم ژر جیب ته لاس کړ. د بندېدو تمۍ یې کېکاږله. سو دا یې شوه چې مخپټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

– لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

ټلیفون یې راواېست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. ټلیفون یې جېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونیو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منګولو کېکاږل. د غاړې رګونه یې وپړسېدل. د مېږه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېرکال جنتري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترګې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې ګوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

– د عقرب په پینځمه مې زړه ولګېده. ماویلې بچی پاتې شو کنه نو.

د نازیې ګرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

– وی، په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلې وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړی، واچوله.

هاجرې په جګ غږ وویل:

– اغه مورته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وخوځاوه. چشششش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې ګوته د عقرب پینځه لسمې ته وروړه. شناوۍ بېره یې ورپېدله:

– دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

ټلیفون یې په جېب کې ولړزېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټ غږ وویل:

– د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنګ مه وهه، څوک یې وانه وري.

ټلیفون یې جېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږ کال جنتري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په نښه شوې وې. هغه ګوته یوویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه وواېي د ملک غږ راغی:

– کریم اوستاذه! کریم اوستاذه! چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وارخطا شول. ملک په باغ کې سترګې ګرځولې. توره لونګۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پښنه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جېب ومنډلې. نجونې له سونګېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له متې کلک ونیو. وپسېدله:

– وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ د دوئ خوا ته کتل. کریم بې واره و. یودم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوړه وکړه. کریم نازیه له لاسه ونیوله. نجونو ته یې وویل:

– اله منډه کئ!

څلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز ګامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخېټې راپیدا شول. ډزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولګېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخېټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلې یې وکتل. ملک د یو مخېټي تومانچه او د بل متېه نیولې وه. په قهر یې وویل:

– ډزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترګې یې ورباندې برګې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټېلواهه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دونیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخېټي تومانچه د ملک تندي ته ونیوله. له ډز سره یې وویل:

– ملک وې.

هغه له زګېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سا یې سوزېدله. غاړه یې کږه کړه. ویې ویل:

– وه خدایه خپټه مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې منډې وهلې. پښې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خوا ته ویاله او د ترکارۍ پټي وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویالې ته کېوت. او به کمې وې. غږ یې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وروکي پله لاندې تخته کېناستل. پښې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو ګوته ایښې وه چې غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غژس کاوه. همدا شیبه مخېټي راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې ټېوهله، دننه یې کتل. د دوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته دي پيره دلته!

د کريم زړه وښوېيد. خو مخپټي د دوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد:

– پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو!

∞∞∞∞∞∞∞∞

کريم له ښځې او ورېرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډز کېده. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځيلې ځېرې ته په کتو يې ستونی ډکېده. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلی؟»هرڅومره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غبرراتولو ه نتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واړوله.

نازيې شېبه په شېبه زګېروي کول. ويې ويل:

– وی، ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تښتېدلې.

– زه څه خبر ومه کنه نو؟

– وی، خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونی لا ډک شو. د راکټ مرمۍ په ګاونډي کوڅې کې ولګېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل:

– ځئ! مه درېږئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلي واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. دننه يې سترګې وګرځولې. د نوي کور چت ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لا سست شو. ټولې پيسې او خوارۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مګر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ورمنډه يې کړه. چرګان په کټکټاک وتښتېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې توربخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چړې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې دريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامې تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سروزرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاوې وې. ويې ويل:

– هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منځ دهلېز کې کېناستله. په خېټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل:

– وی، بلا ورپسې! مورېنه اسې ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترګې وګرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سر واېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنګ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه درونده شی چې جګوي. په سر ولاړ لمر ته يې اشاره وکړه:

– وی، ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېږې. يوڅه وکه کنه! خوشې خوشې ګرځې.

– څه وکمه کنه نو؟

نازيې سلګۍ ووهلې:

– نر يې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايې څه وکمه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل:

– خېټه دې وسولومه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سر وخنډه چې په سولولو نه کېږي. د خېټې لاندينۍ برخه يې په دواړو لاسونو نيولې وه. تا به ويل که يې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده يې کله مخ يوې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنګ بيا زور واخيست. هاجره او وسيمه له نازيې سره جوختې کېناستلې. ټيکري يې ژوول. کريم تاوېده راتاوېده. چورت يې واهه چې څه وکړي. د نازيې تور پرتوګ ته يې پام شو. سربښناک لوند و. زړه يې په سينه کې کېکاږل شو. يودم يې منډه کړه. موټر يې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ويې ويل:

– اله اله، راځه موټر کې کېنه! ځو، ځو!

– وی په سرک؟ په مرميو؟

– هو، پروا نه کوي. زر کوه کنه نو!

نازيې دېوال ته تکيه وکړه. له زګېروي سره يې سر وخنډه:

– وه خدايه مړه شومه. وه زه اېچېرته نه ځمه.

سلګۍ يې ووهلې. کريم په دوو پښو کېناست. له لاسه يې ونيوله. ويې ويل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازيې په قهر ورو وکتل. په ګرد مخ کې يې پېړې شونډې ورپېدلې:

– وی پرې مې ده! ته څه وايې؟ لېونی شوی يې؟

کريم يې د پرتوګ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازيې لکه چې تر اوسه پام نه و. وړې سترګې يې غټې غټې راووتلې. د کريم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې ميرحمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! يا به ټول نه يو، يا به ټول يو.

د نازيې واړپار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته يې وکتل، پاڅېدله. نجونې هم وخوځېدلې. کريم د لاس په څټ اوښکې پاکې کړې. ويې ويل:

– نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وايمه. اغه درپسې راځي. پوه شوئ؟

نجونې يې د نوې ودانۍ د تاکاوۍ په کونج کې وړې چاردېوالۍ ته ننوېستلې. ويې ويل چې دباندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ يې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تښتېدلي رنګ ورپسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کړپېده. نازيې غږ کړ:

– وی ورو کنه! مړه دې کړمه.

کريم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نيمه لاره بنده کړې وه. هغه يې دېوال ته کړه ودروله. دننه د حويلۍ په چمن کې د کانکرېټې چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کريم په زوره کلمه وويله. توبې يې واېستلې. بېرته شترېنګ ته کېناست. هر څومره چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زياتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښيښه کې يې مخېټې وليدل. په دوئ پسې يې منډې وهلې. د تومانچې مرمۍ يې د موټر په ډاله ولګېدلې. کريم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنګ ښيښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازيې چيغه کړه:

– سمله کنه نو!

خپله يې سر ټيټ نيولی و. اکسلرېټر او شترېنګ يې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شړکس راولوېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولګېد. شاخ ترې ولوېد. مخ يې چپ پلو تاو شو. نازيې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کريم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بريک ته يې پښه واچوله. خو د موټر د ټوپونو له امله بيا په اکسلرېټر کېکاږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. هغه شترنګ وځرخاوه. د توپونو او د راکټونو ډزو غوږونه کڼول. د يو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کريم سر په سويچبورډ ولګېد. آرامه آرامي شوه. اوږده شپېه کنګس و. وروسته يې ورو ورو سترګې روښانه شوې. سر يې جګ کړ. موټر په وچې ويالې کې کوږ پروت و. شاتنۍ ښيښه نه وه. راکټونه په بابا کلا لګېدل. خو ده يې غږونه نه اورېدل. نازيې ته يې اندېښنه شوه. سر يې اوږد کړ. ورمېږ يې درد کاوه. هغه د شاته سيټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کريم رېږدېدونکی لاس ور اوږد کړ. ويې ښوروله:

– نازيې! وه جينۍ! نازيې!

هغه وخوځېدله. کريم خوشحاله شو. هغې سر راپورته کړ. بې حاله وه. ويې ويل:

– وی، چېرته يو؟ ولاړ يو؟

کريم وانه ورېدل. خو د شونډو له حرکته يې پوه شو چې څه وايي. ويې پوښتل:

– ته ښه يې؟

نازيې ځان ته ښکته وکتل. په خېټه يې لاس وګرځاوه. ورنونه يې وسولول. د هوسايۍ سا يې واخېستله. کريم له خدای تعالی څخه د مننې په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازيې د پاڅېدو لپاره د مخکې سيټ تکيه ونيوله. مېږه يې له اوږو کشه کړه. په کوږ سيټ کړه کېناستله. کريم د موټر پوز ته ګوته ونيوله. ويې ويل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وښنډه. ويې ويل:

– نه يې اورمه.

کريم خپل غوږونه په ورغوو وموښل. پشس پکې پيدا شو. د راکټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چېرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازيې نالښت زيات شوی و. هغه يې له موټره واېستله. په مخ يې لاس ورکېښود. په چيغه يې وويل:

– ته دلته ويالې کې غلې کېنه! زه راځمه.

نازيه هم په جګ آواز غږېدله:

– وی، چېرته ځې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېږدې؟

– د ننه ګورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مو يوسي کنه نو.

نازيې په نهيلۍ مخ واړاوه. کريم د موبايل لړزېدل احساس کړل. له جېبه يې راوايست. شاه زمان و. غاښونه يې وچيچل «کومک نه کوي اسې زنګونه وهي» ټليفون يې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېو د ونو له منځه يې پينځه منزله ودانۍ وليدله. حيران شو. په دومره جنګ کې يوه مرمۍ هم ورباندې لګېدلې نه وه. د قيچې شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکيداران و د طيارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو يې جبار وليد چې د ودانۍ په لوېې پيک دارې دروازې ننوت. ده ورپسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش د ننه غځېدلی و. چپ لاس ته دريڅه خلاصه وه. په لوی ګراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. يو يې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې يې وويل «ډاکټران راغلي. ای خدايه ورحمېږه! چې د نازيې دپاره يوه لاره پيدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لويه کټاره داره زينه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته يې خلاصه دروازه وليدله. زړه نازړه ننوت. هلته لويه کوټه وه. زېړې پردې او همرنګه کوچونه يې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نيمکښه وه. له هاغه ځايه ډپ غږ راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سنډوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لویه کوټه وه. شین فرش او شنې توشکې پکې غوړېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماری لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تاکاوي ته کېوتله. غېږ له هماغه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کېوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتي شو. دا ځای ورته غیر معمولي ښکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي د ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هرډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټرپمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښې وو. داسې برېښېده چې زاړه شیان دلته ساتي. سترګې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلی و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوړو زېږه شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او دربهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتاوېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلي وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابرټیپ لېرې کړ. موبایل یې ونیو. ویې ویل:

– ورته ووایه چې د سلو لکو نه یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې وتښتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکښه دروازه ننوت. هلته یې غټ سری ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابرټیپ لګېدلی و. کوړې کوړې وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه ږدې ږدې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسۍ ځړېدله. په کونج کې ډکه بوجۍ ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونیوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې وربرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې یې وخوځولې:

– خدای ته وګوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

– چپ چپ! زه دې نه وهمه.

– ځوړندوه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

– ورو غېږېږه! زه د دې خلکو نه نه یمه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ورخلاصه کړه. ځوان وپسېد:

– زړګی یمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

– لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلېز کې غږ شو:

– لالا! نن زبردسته ورځ ده. داسې جنګلاوه مو ونیوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې وغورځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جږ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، دا څه سپېره خلک دي. جنګلاوه خو په نورو ځايو کې ښه ده. ځئ وخت مه تېروئ!

يو غبرګ ځوان د پيسو او ګاڼو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:

– اوس چېرته لاړ شو؟

جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:

– د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنګ بانډه ګۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟

د نرۍ اوږدې پزې ځوان وويل:

– زياتره وتي. ځنې شوده ګان شته. مري خو وځي نه.

– رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسئ!

ځوان کټ کټ وخندل:

– چې امبولانس ووينې لکه د مور ډولۍ چې يې راغلې وي. پالوان ام لکه رښتيانی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.

ټولو کړس کړس وخندل. څلورواړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلادانو سره پاتې شو. زنګ ورته راغی. هغه غټ تور ټليفون غوږ ته ونيو:

– الو! اجي صيب! ... هو جنګلاوه راټولوو... ښه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه! ... سمه ده.

جبار ټليفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وګرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟ څو نه پيسې ګټي؟... » جبار د څنګ کس ته مخ کړ:

– الکه سنډوله! اغه د تو جار زوی راوله!

دلته په کوټه کې زړګي سلګۍ پيل کړې. ويې ويل:

– ما وهي. ما خلاص که!...

کريم د هغه په خوله رابر ټېپ ولګاوه. خپل موبايل يې په جېب ور وماندّه. وپسېد:

– دغه کلي ته زرين کلا وايي. دا د جبار باغ دی.

دروازه خلاصه شوه. چاغ، رېږور ځوان ننوت. بندي يې له ګرېوانه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ شاته پټ و. په احتياط يې دهلېز ته سر ښکاره کړ. هغوئ په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په وياڵې کې يې نازيه له متې ونيوله. وپسېد:

– جګه شه چې ځو!

– وی، پرې مې ده! څه خبره شوه؟

– خبره بله ده! بيا درته وايمه.

خو نازيه د دردونو له امله سونګېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جګه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:

– اوس چېرته ځو؟

– خپل کور ته.

– وی، زېږنتون ته نه ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کریم د زېړتتون نوم داسې خوږ لګېده لکه څوک چې جنت یادوي. زړه یې ډک شو. سر یې وښنده. ویې ویل:

– شازمان رښتیا د اجي او جبار اندېوال دی. اغه ته به ووایو چې دوئ نه کومک وغواړي.

– وی خدای دې تبا کي! تر اوسه یې ولې کومک نه کاوه؟

کریم څه ونه ویل. تېز تېز یې قدمونه اخېستل. د نازیې غږ بیا ووت:

– امدلته ورته زنګ ووهه کنه!

– نه، چې دلته مو ونه ګوري. دوئ نه پوېږي چې زه خبر یمه.

– د څه شي نه خبر یې؟

– بیا درته وایمه. یو وار زموږ کار وشي کنه نو.

oooooooooo

کریم د دېوال له کونجه خپلې کوڅې ته وکتل. ډاربده چې مخچېټي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوټې، لرګي او د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژوندیو موجوداتو خوځښت نه لیدل کېده. لکه د بلاګانو کوڅه چې وي. له بله پلوه مرمۍ وې چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لګېدو امکان و. اوس د چخپیت کټ ځنګ ته شکېدلې تو شکه هم ښکارېدله. نازیه سسته پسته وه. شا یې په دېوال وښویوله. په دوو پښو کېناستله. شونډې یې له درده کېکاږلې. زګېروی یې وخوت «امح»

کریم وویل:

– مه کېنه! رسېدلي یو.

نازیې یې لاس ونیو، پاڅېدله. قدم یې واخېست. پښې یې سستې شوې. د لوېدو په مهال کریم ونیوله. په غېږ کې یې واخېستله. د خپل کور مخې ته یې نرمه کېښتله. دروازه په مخ خلاصه وه. خرپ خرپ شو. کریم شاته وکتل. د ګاونډې د کوټې نیم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وېدار شو چې دننه مخچېټي نه اوسي. خو غږ په کوڅه کې د لوټو له منځه راته. کریم سر ټیټ کړ. برګ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کریم کانګې راغلې. غاښونه یې وچیچل. لوټه یې ورپسې واره کړه «چغی!» سپي داړې جینګې کړې. وغړنجېد. لاس یې په خوله کې ونیو او په کوڅه کې یې منډه کړه. کریم ژر د واسکټ له جېبه تومانچه ډوله وسله راوایستله. نازیې ویوښتل:

– وی دا څه شی دی؟

کریم وویل:

– التهلاره کې پرته وه.

هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لګېد. مرمۍ د کوڅې په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوګی ترې پورته شو. طیاره راغله په هماغه ځای یې بم وغورځاوه. کریم کېناست. خو نازیې په ولاړو په سر لاسونه ونیول. دواړه کور ته ننوتل. نازیې دوه درې قدمه واخېستل. په حویلۍ کې وددرېدله. کریم بیا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې یې له غېږې کېښتله. دا وخت په حویلۍ کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوئ وېدار شول. ګاونډیانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې یې کولې:

– هی د توپ ښنبه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سړې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ویني!

له دوو نارینه ګانو څخه یو قمارباز تیمور و. هاجره او وسیمه یې له لاسونو نیولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکا یې ولید په چیغه یې ورمنډه کړه. کریم په تیمور برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ولې؟ په دوئ دې څه کړي کنه نو؟

زرې ښځې وویل:

– خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کریم تېمور ته اشاره وکړه:

– دده نه؟

– نه.

کریم هوا ته لاس ونیو:

– د بم نه؟

ځوانې ښځې د څادر له درزه وکتل. په قهر یې وویل:

– د بې پتۍ نه.

– بې پتۍ؟

تېمور سپینه خولۍ شاته تېلو هله. ویې ویل:

– دسې چل و، چې کور کې و مه. چیغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. ګورمه چې دوئ ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غړتاکاوې کې و. چې ورغلوجونې چیغې وهي او دوه کسه یې جامې باسي. یو یې په خوله لاس ونیو. بل وایې اوس یې پرېده اخر کې یې وژنو. موږ وربانديې ناري کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کریم وړاندې شو. تېمور یې په غېږ کې کلک ونیو. سترګو یې نم وکړ. ویې ویل:

– خیر وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې یې وخوځېدلې:

– ملامت نه یې کریم اوستاذه. که موږ کې ورانی نه و دا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وهه؟ پیسې بایلې، خلکو کې سپک یې، پلار او مور دې ځوروي. بس دغسې خلک یو کنه. الته پښېمانه شو چې ګټه نلري.

کریم سر وخوځاوه. د نوي کور په لوري یې اشاره وکړه. ویې پوښتل:

– اغه کسان څوک وه؟

دویمې ډنګر سړي وویل:

– نه مالومېدله. په مخ یې چارخانه دسمالونه تاو وه.

د کریم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې یې ورپېږېدلې. بیا یې وپوښتل:

– چېرته لاړه کنه نو؟

تیمور سر کوږ کړ:

– ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ویالې خوا ته یې منډې وهلې.

کریم دواړه په غېږ کې ونیول. له ښځو یې هم مننه وکړه. هغوئ د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازیې ته لاس اوږد کړ:

– ته دې ټلیفون راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان او دلاور ته زنګ نه تېرېده. سپکې سپورې یې ورته وویلې. بله شمېره یې ووهله. د حویلۍ منځ ته روان شو. همدا چې اړیکه ټینګه شوه ویې ویل:

– الکه ودروئ جنګ ودروئ!

نورعلي له څو تنو سره په بالاخانه کې په دوو پښو ناست و. ماتې کړکۍ ته یې سر جګ کړ. په دوربین کې یې بابا کلا ته وکتل. موبایل یې شونډو ته ونیو. په کوچیانه لهجه یې وپوښتل:

– کریم اوستاذه! خدای دې خیر کي! بیا څه خبره شوې؟

– نور څه وشي؟ موږ ویلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ویلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله ښځه د ګېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته یې نشمه بیولی. دا څه حال دی کنه نو؟

– دا خو ستا شخصي موشکل دی.

د کریم شونډې لا ورپېړدېدلې. چیغه یې کړه:

– ټول کلی تبا شو وایمه. ته ړوند یې؟ د دې جنګ د ګټې نه تاوان ډېر دی. بند یې کئ!

نورعلي په آرامه وویل:

– ستا ایمان کمزوری شوی.

د کریم ماغزه بېخي سرچپه شول. غاښونه یې وچیچل. برک یې وهل:

– او کېنه کمقله! زما پیشو ماته میاو. چا درباندې د دووخرو وربشې نه ویشلې. بېړا دې نوم و بېړا. ما درنه سړی جوړ که کنه نو.

نورعلي وخندل:

– او هو هو هو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.

– ای ای بېړا ای! په خدای چې...

له هغې خوا غبږ شو:

– بېړا دې اغه پلار دی کوپخولیه!

کریم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټلیفون یې بند کړ. اوږده شېبه یې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازیې له دالانه کتل. ده یو دم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې یې سیخ ګول واخېست. د دروازې په لور روان شو. نازیې ته یې وویل:

– ستا ټلیفون دې ما سره وي.

– وی نه، ادې مې زنګ وهي.

– وهي، وهي به کنه نو.

نازیې غبږ کړ:

– وی الا! ته چېرته ځې؟

کریم په تنګ کې ځواب ورکړ:

– نور نه کېږي. یا به زه نه یمه یا دا دوه خبیثان.

– وه خدایه موږ به څه کوو؟

– بله چاره نشته کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازیې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کریم له لویې دروازې ووت.

ooooooooo

کوڅه سمه نیمه لاره او نیمه ویاله وه. لنډۍ ویاله یې بلله. هغه له خوړ څخه پیلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرین کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډۍ ویاله. خو نن هغه وچه وه. کریم یې په غاړه قدمونه اخېستل. په زړه کې یې ویره وه. ددې وېره چې دا بد شګون به په ټول کلي کې ده ته زیان ورسوي. دوه خبرې وې. یا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، یا به یې مېړمن مړه وي. ده مخ ته او زړه یې شاته زور واهه. د نازیې وروستي مړاوي کتل یې له سترګو نه لېرې کېدل. په ځان یې شک و. چې په رښتیا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله یې ښځه او بچی پرېښودل؟ نږدې لي دېوال ته ورسېد. د قران شریف پاڼې په کوڅه کې پرتې وې. پښه نیولی شو. پاڼې یې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. د ننه حویلۍ ته یې وکتل. هرې خوا ته د کور سامان تیت و. خو د انسان حرکت نه لیدل کېده. خپله لاره یې ونیوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې برېښېده لکه مېږه چې د ځناورو کمین ته روانه وي. ګوډ ګوډ کېده. خو ګامونه یې مضبوط اخېستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړسس په ونو کې ولګېدلې. پاڼې او وړې څانګې په څرخېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کریم سر ټيټ نه کړ. یو قرار یې لاره وهله. کونج ته ورسېد. ناببره یې غږ واورېد:

– ودرېږه! دېخوا ته دېخوا ته!

کریم سیخ ګول وهلو ته تیار کړ. په آرامه یې مخ وګرځاوه. یو کس وربانده د دېوال له شاڅخه د ټوپک نښه نیولې وه. مخ یې دومره تور و چې ږیره او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی یې اول ځل لیده. ویې پوښتل:

– څه وایې کنه نو؟

– خبرې مه کوه! راځه!

کریم وړاندې ورغی. خو باغ ته ننه نه وت. ویې ویل:

– زه کار لرمه. هرڅه چې وایې امدلته ووایه کنه نو!

لویه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

– ای څه ورته ونه وایې، څه ورته ونه وایې! کریم او ستاذ امدا دی.

بیا کړسس شو. مرمۍ ډېرې ټیټې ولګېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کریم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ویې ویل:

– الاګله ته یې؟

– هو کنه. ای! په دا سیخ څه کوې؟

کریم چورت واهه چې الله ګل ورسره څه کمک کولی شي. سیخ ګول ته په کتو یې شونډې ورپېډلې:

– دوه کسه لټومه. مخونه یې په چارخانه دسمالونو پټ دي.

– ښه ښه، ما د لرې نه ولیدله. بره کوڅه کې یې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کریم پوهېده چې الله ګل یې په خبره باور کوي. ویې ویل:

– اربکیان دي کنه نو. او چې زموږ کسان ووینې وژني یې.

د الله ګل څېره قهرجنه شوه:

– دا څه وایې؟ کشکې دې مخکې ویلي وه. ای! نو ته یې څه کوې؟

– ما پسې ام دي. چې مړ مې کې. یو ټوپک راکه! بېرته یې راوړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله ګل سر وښنده. کريم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره يې د ګيلې په دود کړې کړې وکتلې. روان شو. چورت يې واهه چې الله ګل خو يې په قهر کړ. اوس څنګه هغوئ ورته راولي. په زړه کې يې وويل «ځان به ور وښيمه او نور به وتښتم. اغوئ به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله ګل ته به نارې کمه. اغه به يې وولي» په همدغو چورتونو کې يو کورته ورسېد. بالاخانه يې له شکېدلي ايراني فرش او په ختو لړلو توشکو سره په کوټې کې پرته وه. تر دروازې دننه يې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې يې هم چپه شوې وې. په حويلۍ کې کړوپ بايسيکل پروت و. کريم ننوت. نارې يې کړې:

– ميرزا! وه ميرزا! کور کې يې؟

چا ځواب ورنه کړ. خوا ښې يې ټليفون وکړ. ده وويل چې کورته لاړم زنګ در وهم. د سر دپاسه يې د بالاخانې د دالان ځوړند چت ته وکتل. په يو دستک ولاړ و. د دستک سر د پخسې په کړه ستنه ټينګ و. دا ځای يې خوښ شو. په حويلۍ کې يې سره پلاستيکي رسۍ پيدا کړه. يو سر يې تر دستک تاو کړ. بل سر يې د بالاخانې د دېوال کندو ته وار کړ. په خامه زينه وخوت. پاس کوږ دالان ته راغی. ځان يې شا ته نيولی و چې ښويه نه شي. تر پښو لاندې يې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټيټ شو. مخامخ حويلۍ او نړېدلې کوټې ښکارېدلې. رسۍ يې کشه ونيوله، کېناست. سيخ ګول يې څنګ ته کېښود. ټليفون يې واېست. هاغه شمېره يې په ياد وه چې ده ته يې د شاه محمد په کور کې زنګ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

– ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

– او و، کريم اوستاذ يې؟ تا سره مو دښمني نده پيره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس وخندل. کريم اورېدل چې بل ته وايي «خپله يې زنګ وهلی دی» ده وويل:

– زه غواړم مامېله درسره وکمه.

– ښه خبره ده پيره. مامېله مې خوښېږي. چېرته يې؟

– د مېرزا کره.

– درغلو. چېرته لاړ نشې پيره!

کريم منتظر ناست و. په زړه کې يې وويل «چې په دروازه راننوځي زه به رسۍ کشه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به يې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سا يې واخېستله. څنګ ته پروت سيخ ګول ته يې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به يې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې يې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آواز يې وويل:

– چې دا خبيثان زر راشي کنه نو.

شا ته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې ددېوال کندو ته سر جګ کړ. وسله والو کسانو پنډونه په شاکړي وو. يو يې وويل:

– ای! د غنيمت مال په ټولو برابر ويشل کېږي.

بل ټپلواهه:

– کېنه بچو! هر چا چې هرڅو نه راوړي وي د امغه دي.

کريم يو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت يې سترګو ته راتاو کړ. دوه بجې او پينځه دقيقې وې. د ډاکټرې خبره ورياده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «مير حمزه به څنګه وي؟ نازيه ګې مې؟» ستونی يې ډک شو. چاره نه وه. بايد انتظار وباسي. شېبه په شېبه يې کوڅې ته سر جګاوه. په غږ يې وويل:

– نه راځي کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره يې مخامخ په حويلۍ کې دواړه مخپټي وليدل. له حيرانتيا څخه هيښ پيښ شو. هغوئ په بله لار راغلي وو. کټ کټ يې خندل. د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم ځان يوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولګېدلې. سيخ ګول په کړنګس حويلۍ ته ولوېد. هغوئ ورمنډه کړه. کريم غوښتل په کنډو ځان کوټې ته واړوي. خو رسۍ يې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کريم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه يې وښنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان يې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوټې کې يې په ګوډه پښه منډې وهلې. دلته چپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوټې ته کېوتل. په کريم پسې شول. ډزې يې هم کولې. يو تن ورباندې غږ کړ:

– پيره! په دا ګوډه پښه به چېرته لاړ شې؟

کريم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې يې کړې:

– الا ګله! الا ګله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نږدې کېدل. کريم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانچې مرمۍ يې واسکټ سوری کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمۍ يې په تشي کې ولګېدله. په ځمکه ولوغړېد. زخم يې سوخت شروع کړ. د پرتوګ په بډه يې توده وينه کېوتله. شاته يې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشی يې نيولی و. په دېوال يې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کريم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک يې په لاس کې ځوړند نيولی و. کريم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سيمساره تاو شو. سمدلاسه يې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سر يې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله ګل موسکی شو. په خپل کس يې غږ کړ:

– اغو دواړو نه وسلې واخلئ!

د کريم يو لاس په تشي کې و. بل لاس يې په ځمکه ولګاوه. سر يې جګ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خوځېدل. له مرميو ډکې ګردنۍ يې په غاړه وې. الله ګل له څو تنو سره د کوټې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نږدې ورغی. همدا چې يې ګردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله ګل په باغچې ضربې وکړې. ويې ويل:

– کوټې ته شئ کوټې ته!

هغوئ پناه شول. شاته ورپسې د ښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کريم سر کېښود. ځان يې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. ښي پايڅه يې په وينو وه. لمنه يې جګه کړه. تشی يې وکوت. په پسته کې لګېدلی و. وينه روانه وه. لاس يې ورباندې کلک ونيو. په خاپوړو د مخپټو څنګ ته لاړ. د يو چارخانه څادر يې کش کړ. هک حيران شو. دا هماغه څښور غلام و چې سهار يې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کريم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه دښمني وه. ژر ژر يې ملا وتړله چې وينه ودرېږي. د دويم کس څادر يې لېرې کړ. د غلام د ورور بختيار څېرې په رېګ خورې شوې. د کريم سترګې ټېغې ټېغې راوتې وې. په غږ يې وويل «خبيثان» د غلام څنګ ته موبايل پروت و. هغه يې جېب ته کړ. شايې واړوله. غوښتل يې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

– پيره ح! کومک وکه ح!

کريم بېرته راوګرځېد. غلام کله سترګې خلاصولې، کله پټولې. ويې ويل:

– پيره خدای ته وګوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم غاښونه وچیچل. له ستوني یې ونیو. ویې پوښتل:
– نه نو ولې؟ ولې مو زه وژلمه کنه نو؟
غلام وټوخېد. بدن یې لړزېدل پیل کړل. لاړې یې په سختۍ تېرې کړې. ویې ویل:
– پیسې درکومه ځ. څونه چې غواړې ځ.
کریم چیغه کړه:
– پیسې دې ځان ته ورکه رذیله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟
غلام سترګې خلاصې او پټې کړې. ویې ویل:
– اح، اح، ویلې امدا نن ځ، مېړه او ښځه ختم که ځ. درې لکه درکوو ځ.
کریم یې ستونی خوشې کړ. ویې پوښتل:
– چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...
غلام لکه اورېدلي چې یې نه وي. ویې ویل:
– ډاکټر ته مې بوځه ځ! که جوړ شومه ځ، دواړه ځ، درته ځ، وژنمه ځ. پیسې مه را کوه ځ! د نر وعده ده ځ.
– اغه څوک دي څوک؟
– ستاح، ستاح، ستاح، سسسـ...
کریم چیغه کړه:
– څه شی ستا ستا ستا؟
د غلام لړزېدل او شټوهل تېز شول. یو دم سوړ پرېوت. سر یې کوږ او سترګې یې ودرېدلې. کریم یوه شېبه غلی ناست و. چورت یې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره یې غواړي؟ ما چا ته تاوان رسولی دی؟ هېڅ یې سر کار نه کاوه. غوښتل یې پاڅېږي چې د شاله خوا یې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ یې وګرځاوه. الله ګل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ویې ویل:
– تا خو ویل اربکیان دي کنه؟ دا اربکیان دي؟
کریم په قهر شو:
– غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...
الله ګل غاښونه وچیچل. په دوو پښو کېناست. ویې ویل:
– زه تا ښه پېژنمه. ولې دې زموږ کسان شهیدان کړه؟
کریم بیا هک پک شو. له کېناستو سره یې جسد ونو ته ګوته ونیوله:
– دا دواړه؟
الله ګل سر وخوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وویل:
– دوئ ما پسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ویلې؟ ته اوس ما د دوئ سره برابروې؟
الله ګل بله لغته په ورون کې ورکړه:
– چپ منافقه! ته چې کوڅو کې ګرځېدلې، موږ شکي شوو.
هغه مخابره غوږ ته ونیوله. نورعلي ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذ زموږ د کشف کسان شهیدان کړه... نیولی مې دی هو... هو، امغه یې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلی ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس پې څه وکمه؟... نه نو... بنه؟...

هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یې مخ خپلو کسانو ته واړاوه:

– الکه ته او ته دا مرکز ته بوځئ!

هغوئ د ټوپک په شپېلۍ کریم مخ ته ټېلواهه. ده الله ګل ته مخ کړ:

– ای! نور بلا پسې، ماماخېل خو دې یمه کنه نو. دونه خو...

– ځکه درته څه نه وایمه. که نه امرو چې ضربه دې کمه.

– چېرته مې لېږې؟ زه کار لرمه. تاته خو مالومه ده. ښځه مې مریضه ده. مري کنه نو.

دده سترګې ډکې شوې. الله ګل شا اړولې وه. دوو تنو کریم مخ ته ټېلواهه.

ooooooooo

دوئ د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ور نغله. هغه یې نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یې کلي ته کتل. کریم یې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی ګران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه دده د وینو تږی چې وي. د غټې سپینې ږیرې خاوند کاږه ور وکتل. ویې ویل:

– منافقین الله تعالی خپله شرموي.

د کریم خوله وچه شوه. سر ورباندې وګرځېد. اوبه یې وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

– غلی منافقه! ام مو وژنې ام رانه اوبه غواړې؟

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. تنفس یې تېز شو. دوست محمد غبرګه کړه:

– مګر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملګرو ته مخ کړ:

– دا ډېر ښه ګیلکار دی. اغه سنګر به پې جوړ کو. بیا به ورسره ګورو.

د غټې سپینې ږیرې خاوند سر وخوځاوه. بډوهلي ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواهه:

– مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنګکاري وکې ګوره! که نه خیر دې نشته.

دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کېوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

– ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد ونه کتل. کریم بیا غږ واېست:

– دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

– نورعلي وایي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

– دلته څه کوي؟

– امدوئ موږ ته وسلې او پیسې راکوي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال وربانديې دومره ګران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای د رضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمڅې پناه روان وو. دوست محمد مخ ور واړاوه:

– تشی دې ولې؟

کریم یې سترګو ته ځیر شو. خوا خوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

– غلام او بختیار وویشتلمه.

– ولې؟

– امدا خو زه ام پوېېدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوړ بلې غاړې ته جګېدل چې نابېره چورلکه پیدا شوه. سمڅه یې په راکېټ وویشتله. توره دوړه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږ انګازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاڼې واورېدل. دوست محمد تر غټې تیږې لاندې پټ شو. خو کریم په ګوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښبه وربانديې ونیوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوګرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شا ته نه کتل. له یوې تیږې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې وربانديې وکړې. مرمۍ د کریم شا و خوا په ځمکه ښښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ ور وګرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترګو تیاره شوه. ړنګ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترګې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنګ ته پراته وو. ټلیفون یې له جېبه راواېست. زنګ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مرۍ بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلاور ته یې وویل:

– د نازیې ورېندار ټلیفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

– الو الو! شازمانه! ته چېرته ورک یې؟

– کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مرۍ یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترګې لا غټې شوې. ویې ویل:

– نه، بل څوک به وه. تاریخ دداسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کاریو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

– غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنګه وه؟ خلکو په خپلو سترګو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچیچل:

– نمک حرامه! ته ودرېږ! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندی ګونجې شو. ټېغې سترګې یې د دلاور خوا ته واړولې. هغه غټ مخ ته بره ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

– غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

– شازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو.

– په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که ورېندار دې ژوندئ وي ژر يې شفاخانې ته ورسوئ کنه نو!

– صيي ده. ته چېرته يې؟

– زه لګېدلی يمه. ماته مه ګورئ کنه نو! ای زرکوئ! خدای ته وګورئ!

ټلېفون بند شو. کريم لاس په څمکه ولګاوه چې پا څېږي. تومانچه ګوتو ته ورغله. په رېګ کې پټه وه. راجګه يې کړه. چورت يې واهه چې وايې خلي که نه؟ په پای کې يې د واسکټ په جېب ننوېستله. له ګردنيو د مرميو په ايستلو بوخت شو. د بختيار تر څنګلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخيستله. سر يې بيا وګرځېد. له باغه راوتې لښتې کې اوبه نه بهېدلې. وړوکی ډنډ وکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې ور اوږدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سر يې پکې ولګېد. اوبه تيتې شوې.

ooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاکاوۍ کې ګرځېده. د نم بوی و. سګرېټ يې ولګاوه. کله کله به يې د باندې ډزو ته غوږ ونيو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژر ژر يې مړۍ وهلې. ورور ته يې سترګې جګې کړې. غټه زنه يې وخوځېدله:

– راځه ډوډۍ وخوره! خبره اسې امورانه شوه ورانه.

شاه زمان برګ شو:

– چپ ورک شه! ما تاته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ما شه نشمه کشولی. دا دی وخوره نو.

دلاور ور وګرځېد. په ډکه خوله يې وويل:

– زه څه پوېيدمه؟

– بلا! مرګ! زه څه پوېيدمه، زه څه پوېيدمه. چې په دا خوله يې درکمه!

– او ته دې پټکې پرېده! څه کوو؟ که پينځو بجو پورې اغه څمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.

شاه زمان سرې د سګرېټ په لوګي وپړسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:

– کريم لالا خبر ندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.

دلاور سر وخوځاوه. شاه زمان له سګرېټ څخه دوه پړله پسې کشه وکړل. په زينه حويلۍ ته وخوت. دلاور بېرته وړوکي سپين دسترخان ته تاو شو. د شوروا له کاسې يې مړۍ وهلې. شېبه په شېبه يې په نارضايتۍ سر ښنده. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:

– څه پې وکمه څه؟

شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:

– ته دا واخله ای! څونه وېرېږې.

دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وويل:

– دا وار سستې ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.

دلاور مړۍ تېره کړه. ويې ويل:

– ای! که کريم لالا پوی شي پوی؟

– په څه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د غلام ټلیفون ورسره دی کنه. نن تا ورته څو نه زنګونه وهلي زنګونه.
شاه زمان چورتي شو. ویې ویل:
– نه، دې ته به یې څه پام شي؟
– که شي؟
– او ته پیشکې مه راخوشې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنګ وهل خو دا مانا نلري. دسې کوو، زه به یې په خبرو کې ګیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!
دلاور برندې برندې کتلې. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په مخ راغی. ټېغې سترګې یې تنګې شوې. لوګی د کوټې د چت ترورا سته د ستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تر دېواله لاړ. بېرته راوګرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویې ویل:
– لړ نا وخته ځو. چې کریم لالا ام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.
ooooooooo
کریم سترګې وغړولې. نیم مخ او ټټر یې په اوبو کې و. پاڅېد. ختې یې له مخه ومینځلې. تشي یې وسوزېد. لمن یې جګه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنګېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډاربده چې وینه دننه نس ته تللي نه وي. که نه نو ولې یې زړه تښتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو دربهار شو. یوه ډله حربکیان راورسېدل. غټ غبرګ مشر یې د غوړو څېو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:
– ویې نیسئ!
د کریم لاس ولړزید. غونښتل یې تومانچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمۍ پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونیو. د کریم غږ ووت:
– څه مې کړي کنه نو؟
مشر له سر تا وولو سره څېې واچولې. ویې ویل:
– تا لا څه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا ایخ ندي صایبه؟
د کریم سترګې بیا له تعجبه راووتلې. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– دا ستاسې کسان دي؟
مشر په ګوابې سر وخوځاوه. ویې ویل:
– هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنګه وپېژند له؟
کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنداق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر وویل:
– وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟
د کریم په خاورو ککړه شناوۍ بیره ورپېدله:
– زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.
خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنداق د چپې پښې په زنګون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په ښې پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:
– موږ دې پېژنو ګوډا. اصلي مردار ته یې. کلې کې الکان تا زموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ څو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنګه خبرېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په غریو نیولي غږ وویل:

– نه کنه نو. زه یې بندي کړی ومه. اغوئ ام وایي...

مشر په سپېړه داسې کلک وواهه چې کریم په ځمکه ولوېد. یوه شېبه یې ګنګس کتل. غوږونو یې بنګس کاوه. مشر لګیا و. ګوته یې ځنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته یې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر یو تن ته امر وکړ:

– وله یې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کریم سر بیا ګنګس شو. کوږ کېناست. سا یې بنده بنده شوه. سترګې یې ټېغې ټېغې او بښتې وې. ستوني یې له سا اخېستلو سره غژس کاوه. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:

– وایمه، وایمه. هرڅه وایمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. یو قدم وړاندې راغی. سر ته یې ټکان ورکړ:

– وایه وایه صاییبه!

کریم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه یې زور کړ، پاڅېد. شناوی ږیره یې ورپېډله:

– ما سره د جنګ نقشه ده.

– کومه ده؟

– په مغزو کې ده.

– وایه وایه!

– قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر یوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جګ شو. تڼۍ یې ووهله. ویې ویل:

– قوماندان صیب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

– الکه چېرته ورک یې؟ ولې ترا وسه نه یې رسېدلی؟ بسم الله ګی کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالۍ خبر ورکړ:

– ما اصلي کس نیولی دی. پوی شوې؟

– څوک دی؟

– اوس یې درلېږمه. خپله به یې وګورې. د دوښمن د جنګ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

– سمه ده. د بسم الله ګي چیغې وختلې. په یوه سا کنځا کوي. ته ځان زر رسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بډوهلو پایڅو ځوان ته امر وکړ:

– دا بابا کلا ته بوځه! که یې دروغ ویلي وه خپله یې وله! پوی شوې؟ جواب یې زه وایمه.

کریم یې مخ ته کړ. هغه په یوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور یې بېخي کم شوی و. ځوان وویل:

– سم ځه نازولیه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوړ غورځومه.

کریم د شونډو په کېکاږلو او د غاښونو په چیچلو د پښې درد زغمه. ویې ویل:

– په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بیا ماته شوه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د لنډۍ ويالې په غاړه روان وو. کريم چورت واهه چې څنګه ځان خلاص کړي. کليوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ويې ويل:

– اى! تاسې خبر نه يئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

– په پاکو شهيدانو تومت وايې؟

د کريم سا سوزېدله. ويې ويل:

– په خداى او رسول.

– ته څه پوى شوې؟

– خو اغوئ ام په امدې ګونا نيولى ومه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخندل. ويې ويل:

– ښه کيسه دې جوړه کړه.

– نه، دې ته حيران يمه چې زه يې ولې وژلمه؟

ځوان بيا وخندل. د ټوپک په خوله يې ټېلواهه:

– څه چې کيسې به دې دلته خلاصې شي. التبه به څه وايې؟

کريم په يوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل يې په جېب کې د مرميو شرنګې ته د ځوان پام شو. ويې پوښتل:

– دا څه دي؟

د کريم هم پام واوښت. په يو جېب کې يې پيسې وې. ودرېد. ويې ويل:

– اى وروره! زما بندي کولو کې تا ته څه ګټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

– يو دوښمن به کم شي.

– زه دوښمن نه يمه کنه نو. او که خوشې مې کې تا ته ګټه شته.

ځوان ور ځير شو. د کريم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بيا ورپېدلې:

– زه به پيسې درکمه. شل زره. برابر موټرسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سرمو کې وپشېد. د کريم غږ بيا ووت:

– زه به وتښتمه. ته به هوايي ډزې وکې. که چا څه ويلې وايه دوښمن لاره نيولې وه. ايله مې ځان وباسه.

ځوان يې غټې څېرې ته کاږه وکتل. ويې ويل:

– په تا څه ايتبار دى؟ او کيسې کول دې ام خوښېږي.

کريم پيسې راواېستلې. په ورغوي کې يې ورکېښودلې:

– زه دونه کمقله نه يمه کنه نو. د نيکي قدر راسره شته.

ځوان شا واړوله. پيسې يې وشمېرلې. شررناکه موسکا يې په شونډو وځغلېدله. تېز راوګرځېد چې ضربه يې کړي. کريم نه و. هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په يوه پښه ټوپونه وهل. له کونجه تاو شو. شا ته يې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون یې راواېست. شاه زمان ته یې زنګ وواهه. هغه دده کورته په لاره کې و. کریم په قهر شو چې ولې ترا وسه رسېدلی نه دی. ټلیفون یې ورباندې بند کړ.

ooooooooo

د ټوپکو ډزې بیا داسې وې چې تا به ویل آسمان غرمبېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کریم په پښنه کشولو په کوټه ننوت. وسیمې او هاجرې ورمنډه کړه. ګاونډۍ ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. ګوتې یې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال یې په کړه منګوله د نازیې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کریم یوه شېبه دېوال ته تکیه ولاړ و. نازیې ته یې کتل. هغې سر جګ کړ. دده د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. له خولې یې ووتل:

– ته تراوسه ژوندۍ...؟ میرحمزه به...

د نازیې غږ له زګېروي سره ووت:

– وۍ اوس ام کله کله خوځېږي.

کریم د بې وسۍ سلګۍ ووهلې. نازیې غږ کړ:

– ته چېرته وې؟

کریم دوه تومانچې او موبایل ور وښودل. نازیې په ډک ستوني وویل:

– وۍ وخت دې ډېر تېر که.

کریم سر وخوځاوه. سترګې یې جال جال شوې. دېوال ته تکیه کېناست. د ښځې یې په وینو سور تشي ته پام شو. په ګرد مخ کې یې ورېږ سترګې غټې غټې راووتلې. چیغه یې کړه:

– وۍ وۍ وۍ! ته لګېدلی یې؟

د جګېدو هڅه یې وکړه. په سختۍ کېناستله. کریم لمنه پورته کړه. تشي یې وکوت. د غلام څادر په وینو تک سور و. ویې ویل:

– پسته ده. وینه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شو مه کنه نو.

نازیې یې غځېدلې پښې ته وکتل. د کریم زړه تنبتېده. لمنه یې خوشې کړه. ویې ویل:

– که تللی شې ماته مه ګوره ځه! لاره خوشې ده. د جبې د پله.

– وۍ الا پښې زما ندي. زه کله بې تا چېرته تللې یمه؟ ته مې بو ځه!

کریم سر وځنډه. نازیه دېوال ته تکیه تکیه کونج ته لاړه. واسلین یې له ورې الماری راوړ. څنګ ته یې کېناستله. پایڅه یې ورجګه کړه. واسلین یې په زنګون وسولاوه. کریم له ډېره درده وسونګېد. نازیې سولول نرم کړل. په دسمال یې وتاړه. ویې ویل:

– پاڅېږه چې ځو!

د کریم په سترګو تیاره شوه. اوږد وغځېد. رنګ یې تک سپین واوښت. نازیې د «ولې؟ ولې؟» چیغې وهلې. نجونې هم په ژړا شوې. کریم بېرته سر راجګ کړ. ویې ویل:

– لږې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منګیو ځای ته منډه کړه. په ورې برنډه ګۍ باندې کودرې پراته وو. یوازې یو منګی روغ ولاړ و. حلبي ګیلاس یې ډک کړ. دننه نازیې د کریم په تندي لاس کېښود. په ګرد مخ کې یې ډبلې شونډې ورپېدلې:

– وۍ الا، ته مه سمله! پاڅې! د میرحمزه غمه وخوره!

کریم سلګۍ ووهلې. عمیقه سا یې واخېستله. له اوبو یې غړپ وکړ. زړه یې لږ بېداره شو. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شازمان او دلاور ته مې ویلي چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خره؟

نازیې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنګ ووهي. د غلام ټلیفون یې په لاس کې و. د روښانولو تڼۍ یې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ویې نه پېژندله. هرڅو مره یې چورت وواهه د شاه زمان شمېره یې په یاده نه شوه. دا موبایل یې کېښود. د نازیې ټلیفون یې له جیبه واېست. د شاه زمان نوم یې پیدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وویل اوس درځو. دده پوښتنه یې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ور نه کړ. طیاره د کور په سر وبنګېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چیغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلیفون ولوېد. دېوالونه لاړل راغلل. له چته خاورې توی شوې. نازیې اخ کړ. خېټه یې ونیوله. له درده یې زګېروي وکړل. لاسونه یې شاته په ځمکه ولګول. خېټه یې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کوږ ودرېد. ویې ویل:

– د نوي کور تاکاوۍ ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازیه په څلورو شوه. دېوال ته یې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه یې زور نه اخېست. نازیې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسیمې د نازیې بل لاس ونیو. څلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حویلۍ دپاسه دوړه خوره وه.

oooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لارۍ درولې وه. ویل یې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د ګرځېدو اجازه نه شته. څېور کلینر په جینګه خوله زارۍ کولې. ډرېور راکېوت. د برېتونو لکۍ یې د زنې تر سره رسېدله. سمدلاسه یې جېب ته لاس کړ. پیسې یې د ترافیک په موټې ومنډلې. هغه د پیسو مقدار ته وکتل. شا یې واړوله روان شو. ډرېور وبنګېد «ټول ایمان یې امدا و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې رومیان اچول. خېټور مشتري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډکروزر په ګڼه ګوڼه کې راتاو شو. شاته یې له پیک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برګ شو:

– ړوند یې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وښنډه. د رومیانو کراچۍ یې ټېلو هله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونیو. نرۍ دوړه یې په ډنګر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وارخطایۍ جګ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر یې ونه وهي. ساتونکي شا وخوا ودرېدل. د پیک آپ له سیټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښویه او هوښیارې څېرې خاوند د لنډکروزر څنګ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کشه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغبړ وروسته یې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. ویې پوښتل:

– اینجینر صیب! دلته څنګه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنګر عینکي انجینر وویل:

– شاته برخه کې؟

– نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

– ښه، دا مو ام واخېستله اجي صیب؟

– امدا سې یې وبوله قوربان. د قرض په بدل کې یې راکوي.

انجینر موسکی شو. سترګې یې په ټوله ځمکه وګرځولې. ویې ویل:

– هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د صرافۍ مارکېټ؟
– کېږي.
– ته پې کار شرو که قوربان!
انجینر سر وښنده:
– اول قواله جوړه که اجي صیب.
– داسې وبوله چې جوړه ده.
انجینر وویل:
– زه وایمه چې کار پاک وي.
– غم مکوه قوربان.
وروکی سوزوکي راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برګ شو:
– دلته ایجازه نشته.
موټروان وویل:
– پینځه دیقې یې درومه، بېرته وځمه.
– ایجازه نشته. کوڼ یې؟
موټر مخ وګرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وویل:
– ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچۍ ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوئ روان شول. د انجینر غږ جګ شو:
– اجي صیب! زه خبر یمه د مارکېټ امر دې امندی اخېستی.
– اخیستی یې وبوله قوربان. زه یو ازې نقشه نه غواړمه، تعمیر ام راته جیګ که!
په انجینر دا خبره ښه ولګېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د ښویه او هوښیارې څېرې ځوان ته ګوته ونیوله:
– الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتګ سره یې دوه بستې زرګوني د انجینر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب ومنډلې. د سرک په لور یې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکا یې وویل:
– ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
– بله افته باید تاداب اېستل شرو شي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کږې نشي کتلی.
انجینر سر وخوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډکروزر ته وخېژول. موټر په عمومي جاده وګرځېد. حاجي رسول وویل:
– چې موږ کار پیل کو او لوحه ولګوو، بیانو ښاروال ببرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخېستله. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
– تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم اوستاذ یادومه. ښه څه ګټه؟ خوار شې ګوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وخوځول. حاجي ډرېور ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرين کلا ته ځو قوربان.

ထထထထထ

شاه زمان په لاره تېز تېز ګامونه اخېستل. غابنونه يې چيچل. دلاور ترې يو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چړې کلکې نيولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د يو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نيمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وويل:

– دې بودۍ راباندې ناوخته که!

دلاور د چړې په څوکه د لاس څټ وګراوه. غږ يې کړ:

– ترور ده کنه. نو په چا يې غږ کړی وای په چا؟

– رنګ يې ورک که! موږ کار لرو. دا وايي اله اور مړ کئ! اله اور مړکئ! بچي يې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. ګور دې شه! اغه مرمی. ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

– د ثواب کار و د ثواب!

– غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې يو؟ وبه دې ګورمه چې الته څه کوې؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنګ يې تښتېدلی و. سترګې يې تاوېدلې راتاوېدلې. ويې ويل:

– که دا وار مې ماشين بور شو زما نور بس دی بس. دا لاين پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سګرېټ څخه يې کش وکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

– بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تګ ته دوام ورکړ. غټه زنه يې وخوځېدله:

– خدای مېربانه دی. که ايڅ کار نه و د شامامد کاکا بچيانو سره به ميستريخانه کې شريک شمه شريک.

شاه زمان هم ورپسې پښه تېزه کړه. ويې ويل:

– اغه لېوني دي چې تا سره خپله ګټه نيمه کي؟

– سوال به وکمه. نور توبه!

– پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونيسه! دسې به وکو، د ميرګل غونډې به د اجي سره شو. خدای مېربانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباريان جوړ شي. نه وايي چې اوسې په خوئ به د اغو سې. ماته دا تاريخي چانس ښکاري. او تاريخ ګوره سړي ته يو ځل چانس ورکوي.

– نه نه، دا بدل موبلاين دي. په نيمه لاره کې دې پرېدي نيمه لاره کې.

– غلی ورک شه! يو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستريخانه کې چې ناست يې.

– ته دې ام د تاريخ مالېمي پرېده!

شاه زمان يې د خولې پېښې وکړې:

– د توريخ موليمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غونډې اپرې دوپرې نه وايمه. دې ته علمي بحث وايي. ای کمقله! وادې نه ورېدل ميرګل څه ويلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

– زه پوېږمه اخوا دېخوا يې څه ته ويلې څه ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه ته یې ویلې؟ مدا پیسې پیدا شي. ته وایې ټول خلک حلاله ګټي؟ دروغ. ما په تاریخ کې څوک ندي لیدلي چې په حلاله پیسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داسې ام نده نو. چې ځان ګوري جهان ګوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخېستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس وماندۀ بېرته یې تش راواېست. ویې ویل:

– کومه دی؟ پیسه داره خو نشومه پیسه داره.

– پیسه دارې ته یوازې پیسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بیا مخ واړاوه. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په خوله کې ورک شو. بل کش یې وکړ. ټول لوګی یې په یو ځل واېست. په رنګ کور ننوت. ویې ویل:

– کوټې نه دا لاره بنه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوئ له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوټې ته تر داخلېدو مخکې لاس جګ کړ. دلاور ودرېد. هغه سر اوړېد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سګرېټ یې ګوتې وسوزولې. بل یې ورسره کنکشن کړ. نیم سوخته یې تر تورې ننګرهارۍ څپلۍ لاندې وسولاوه. له نوي څخه یې څو پرله پسې کشه وکړل. سترګو ته یې جګ کړ. مطمئن شو چې ښه لګېدلی دی. ویې ویل:

– هاجره او وسیمه به راته ګوري. چې لاس دې ونه لړزېږي ګوره!

دلاور په سږمو کې وپشېد. شاه زمان وویل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې دونیا کې ګورې، د ټولو ژوند د بل په مرګ کې دی. خدای تالا امداسې پیدا کړي. پوی شوې؟ ځناور وګوره! که د غوا سره شرافت وکې د ولړې مري کنه.

دلاور غټ مخ ور واړاوه. زنه یې وخوځېدله:

– ملا صیب وایي اینسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مګر اینسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهیم الی سلام چې اسمایل...

شاه زمان برګ شو:

– غلی ورک شه! ته جنګ ته روان یې که تبلیغ ته؟

دلاور له ډاره لېرې شو. شاه زمان وویل:

– ته په څه خبر یې؟ تاریخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې ګرځي ته وایې د سرېتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوئ نیکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر وخوځاوه. ویې ویل:

– تاریخ ما ام ویلی. ستا یوازې جنګونه په یاد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرګ ځوان نابېره د دوئ مخه بنده کړه. سپینه چپنه یې په تن وه. دواړو شټو هل. هغه غټ ټلېفون وړاندې کړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وغرېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونیو. حاجي رسول د لنډکروزر په شاته سیټ کې د دوو ځوانانو په منځ کې ناست و. تکه سپینه گردۍ ږیره یې وخوځېدله:

– دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرگ ځوان دلاور ته دوه ماشینگنې او دوه تومانچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسایۍ سا واخېستله. ویې ویل:

– اوح، اجي صیب ته یې؟ خیر ویسې! ما ویلې...

تور لنډکروزر له دوو پیک آپو سره زرین کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شازمان خبرې پرې کړې:

– چې کار وشو خپله به یې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

– سمه ده.

– که کار ونشو موږ به یې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جیټکه وکړه. پوهېده چې هدف یې د دوئ وژل وو. شونډې یې وخوځېدې:

– غم مه کوه اجي صیب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټلیفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرگ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وویل:

– موږ یې څنگه پیدا کړو څنگه؟

شاه زمان تومانچه او چاړه د نصواري جامو په جېب ومنډلې. غږ یې ووت:

– پېریان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشینگنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وویل:

– اوس ښه کار شو. چړې نه په کارېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وخنډه:

– نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان یې د مور په نس کې یادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا یې وکړه. شاه زمان د سگرېټ د کشولو په ترځ کې تېرې ور وکتلې. ویې ویل:

– ته وښیه! یویو ډز څنگه کېږي او ضربه څنگه کېږي؟

دلاور ماشینگنه واړوله راواړوله. په شاجور یې یوې او بلې خوا ته زورونه ووهل. شاه زمان یې لاس ټېلو اهه. په غټه گوته یې نرۍ او سپنې ته اشاره وکړه. ویې ویل:

– دا گوره! اوس یو یو ډز کوي.

هغه په اوسپنه فشار راوړ. وښوېدله. په بله درجه کې ودرېدله:

– اح! اوس ضربه کوي.

دلاور وپوښتل:

– امدا دوه گېره لري دوه گېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ویې ویل:

– څادرې راکش که کمقله، چې طیاره دې ونه ولي!

ꝏꝏꝏꝏꝏ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاکاوی چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنګ ته ولاړې وې. رنګ یې الوتی او د ټیکري څنډې یې ژوولې. شپه په شپه یې زینې ته کتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې یې په کاکا څه ونه شي. کریم اوږد پروت و. یوازې خېټه یې له سا اخیستلو سره جګېدله او ټیټېدله. نازیه یې څنګ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده یې مخ اسمان ته واړاوه او چیغه یې کړه:

– وی الاح!

کریم ورپېږدېد. ورو یې سر جګ کړ. له خولې یې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازیې بیا چیغه کړه:

– وی الا مړه شومه ح.

کریم کاږه ور وکتل. اوښکې یې وڅڅېدلې. په پټو سترګو له ځان سره وبنګېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه یې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چا یوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلي... دا ولې؟

وسیمه او هاجره وسونګېدلې. نازیه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره یې زګېروي کول. لاس یې د کریم په مخ کېښود. په هغه یې پوست ورغوی ښه ولګېد. مخ یې ورپسې کلک ونیو. ږیره یې وخوځېدله:

– ای نازیې! ته خو وینې. ما کوشش ډېر وکه کنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وګټله. ما بایلوله.

نازیې سر وخوځاوه چې مه ژاړه. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ویلې ته ودرې، داسې سرچپه کانې درباندې وکمه. اغه دی ویې کړې. لاړې یې بندې کړې، روغه ورځ یې راباندې سرچپه کړه. که د اوله مې غاړه ایښې وه دونه به یې نه ځورولمه.

نازیې هم سلګۍ ووهلې. کریم وویل:

– اولاد یې راته په خېټه کې سرچپه که کنه نو.

دواړو یوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته کریم ژوره سا واخیستله. دا ځل یې په ستوني کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کلیوالو ام دونیا سرچپه شوه.

هغه مخ نازیې ته واړاوه. ویې ویل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خو د زړه نه خبر دی. ما الکان د نېک کار دپاره ټولول کنه نو.

نازیې هماغسې سلګۍ وهلې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ویلې چرسیان، پوډریان، بېلماځان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازیې په سر لاس ورتېر کړ. په سلګیو کې وپسېدله:

– وی خدایه! زه پوېږمه. تا د کلیوالو خیر غوښته.

– نو ولې سرچپه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازیې ور وکتل. مړاوې سترګې یې پټې کړې. سر یې په ځمکه کېښود. اوښکې یې د سترګو له کونجه د غوږو خواته وکولېدلې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاته ځان ټولو نه او ښیار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخېستلو سره د سلګیو جیټکې خوړلې. ویې ویل:

– نه نه...

– هو کنه. د چا خبره دې ېښخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

– د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې ور وکتل. تندی یې راټول شو. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې ورباندې کوي ودې کي.

– نه...

– وی، دا څوک دی؟ تا یې اېڅکله نوم ندی اخېستی.

کریم عمیق نفس واخېست:

– زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مګر د ځان باره کې نه غږېده.

– کور یې چېرته دی؟

– ندی راته مالوم.

– وی، پېری به وي.

– نه، بزرګ غوندې ښکاري. ښار کې یې دېره ده.

– چې بزرګ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

– اغه ښې خبرې کولې.

– وی، دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخېره یې ښه وي. تا یې اخېر ته فیکر نه کاوه؟

– دا خو زه کمقل و مه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

– ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وچړپېدله. د پېړو شونډو سرونه یې سپېره وو. او به یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنګ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې په حویلۍ کې په مرمۍ ونه لګېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لګاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې ورسره ټنبټېده. چېرته نژدې راکټ ولګېد. کور وجړکېد. له چته شګې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېېدله. دوه پلګیه وکوږېد. بېرته پاڅېد. زنګون یې کلک ونیو. له خولې یې ووتل «اووح، امممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا یې واخېستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښي پښه ټوپ واهه. په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له یوازینې روغ منګي ګیلاس ډک کړ. بېرته روان و چې ګاونډۍ ښځه ببر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوټې منګولې خښې کړې:

– اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زرکوه خو! اله د خدای دپاره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. او به یې په ټټر چپه شوې. په بدن یې سړه څپه راغله. ګیلاس په ځمکه ولوېد. ښځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جګ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سر د پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سر یې د کوټې په منځ کې لګېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د ښځې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېواړه ماشومان سپېره راووتل. ښځې بچي په غېږ کې کلک ونیول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سا یې سوزېدله. مخ یې ښځې ته کړ:

– لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلي وتي دي کنه نو.

د ښځې ایله اوس خپل لځ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیکری یې جګ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یئ خو.

– موږ تللي نشو کنه نو.

– مېړه مې ایجازه نده کړې خو.

– اغه چېرته دی؟

ښځې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. د کریم زړه تنبتېده. بېرته خپلې حویلۍ ته راغی. ګیلاس یې له ځمکې جګ کړ. شېبه پس په زینه تاکاوۍ ته کېوت. سر یې زنګېده. نازیې سترګې پرانېستلې. کریم ګیلاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وی ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وخنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوېږمه. کله مې زړه وتبنتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله اوبه راوړئ! وی سنګتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه ګیلاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترګو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

oooooooooo

شاه زمان او دلاور د کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې څانګې او پاڼې یې تر پښو لاندې شوې. شاو خوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مږ نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– ډزې دې کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تګ راتګ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې ټېلوهله. غنګس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه ښیښه یې ام نشته.

– راکېټ به لګېدلی وي راکېټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برندې برندې وکتلې. شاه زمان بېرته ډاډ ورکړ:
– نه نه، خیر و خیریت دی. مخکې یې را سره خبرې وکړې.
په تاکاوۍ کې نازیې سر یوې او بلې خوا ته زنګاوه. خېټه یې نیولې وه. ژګېروې یې ختل. بیا به یې د کریم په مخ او به وشیندلې. وبه یې خوځاوه. په پای کې کریم سترګې وغړولې. نازیې ورته د خوشحالۍ او ښکې وڅڅولې. ګیلاس یې هاجرې ته ورکړ. کریم شا و خوا وکتل. ویې پوښتل:
– د شازمان او دلاور سره لاړه نه شوې؟
نازیه وغځېدله. ویې ویل:
– وی ح، ندې راغلې ح. وی ح، الله ح.
کریم لاسونه ولګول. د جګېدو هڅه یې وکړه. مګر زور یې ونه رسېد. بېرته پرېوت. ویې ویل:
– دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بیا یې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترګې یې نجونو ته واړولې. ویې ویل:
– دا ټلیفون راکه!
وسیمې له ځمکې څخه د غلام ټلیفون ورکړ. کریم وویل:
– آبل راکه!
هاجرې ګیلاس وړاندې کړ. کریم واخېست. ویې ویل:
– د نازیې ټلیفون یاد و مه. د شازمان شمېره مې په یاده نده کنه نو.
هاجرې او وسیمې د نازیې جېبونه لټول پیل کړل. کریم او به وڅښلې. زړه یې لا تازه شو. لاسونه یې ولګول، کېناست. خېټه یې وغورېدله. وږی و. وسیمې او هاجرې ته یې وکتل. هغوئ هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غږ یې نه کاوه. ده چورت واهه چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې یې د غلام ټلیفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه ورونه له زاړه کوره تېز راووتل. شاه زمان وویل:
– تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د ګوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ ننوتل. په تاکاوۍ کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوۍ د زینې په سر کې نارې کړې:
– کریم لالا! مور راغلو، مور راغلو.
چا ځواب ورنه کړ. هغوئ په زینه کېوتل. د تاکاوۍ په منځ کې یې لوښې ولیدلې. لکه دوئ ته چې منتظرې وې. خو کریم او نازیه نه ښکارېدل. دوئ پښنه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې دپاسه ټول کړ. ماشینګنه یې ښکاره شوه. وسیمه یې په غېږ کې کلکه ونیوله. په مخ یې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه یې واېستل. شاه زمان وپوښتل:
– کاکا دې څه شو لورې؟
وسیمه غلې وه. د کونج له وړې چاردېوالۍ غږ راغی:
– دلته یمه. ونه خوځېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د چاردېوالۍ په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ يې سيخ دوئ ته برابره وه. دلاور وويل:

– لالا! ولې؟ دا څه کوې دا؟

کريم سر وخوځاوه. سترګې يې ډکې وې. شناوۍ يې ورپېدله:

– زه په ټوله خبره پوی يمه. تاسې غلام او بختيار زموږ وږلو پسې رالېږلي وو کنه نو. زه وايمه چې شازمان څنګه ديقه په ديقه زنګ وهي. زموږ د ځای پته يې اغوئ ته ورکوله.

– نه لالا نه، په خدای که...

کريم د غلام ټليفون ور وښود:

– په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وايي چېرته يئ؟ کريم لالا او ورېندار مو څنګه کړه؟

د کريم سترګې پټېدلې. سر يې وځنډه. چې ځان بيداره وساتي. ويې ويل:

– ای ای! خبره خلاصه ده کنه نو. وسلې کېدئ!

دواړه ورونه يودم د خپلو لوېو شاته کړوپ شول. شاه زمان غږ کړ:

– ډزونکې! ورېره دې لګېږي.

دلاور غبرګه کړه:

– دا دواړه خو په جنګ کې درپسې درغلې. دونه وربانده ګران يې ګران.

کريم ناري کړې:

– بل څوک وغولوئ! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کنه نو!

هغوئ په شاتګ زينې ته لاړل. نجونې يې له ځان سره کشولې. کريم د تومانچې نښنه نيولې وه. له چاردېوالۍ راووت. خطايي ډز يې وکړ. نجونو چيغې کړې. نازيې په چاردېوالۍ کې له زګېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او دلاور لونې نه خوشې کولې. کريم په يوه پښه ټوپونه ووهل. سترګو يې سياهي کوله. همداسې په زينه ورپسې وخوت. دواړه ورونه په حويلۍ کې له شنې پردې تېر شول. کريم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنګه يې کتل. يودم ضربه شوه. دده څنګ ته مرمۍ ولګېدلې.

هغه ژر شاته شو. د دلاور غږ راغی:

– لالا! لالا!

کريم ځواب ور نه کړ. بيا بيا ضربې شوې. د نازيې زګېروي راتلل. کريم په اندېښنه د تاکاوۍ په لور مخ وګرځاوه. يودم پاڅېد. د کړکۍ نه يې څو ډزې د حويلۍ د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشيګڼې ضربې شوې. دا هاغه ورونه وو چې ده وربانديې مکتب ووايه. ودونه يې ورته وکړل. کريم سلګۍ ووهلې. په زړه کې يې وويل «بختته! چې نور دې راته څه کرلي دي؟» د مېرمنې زګېروی ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په يوه پښه يې تاکاوۍ ته منډه کړه. نازيه له چاردېوالۍ راوتې او په منځ ميدان کې پرته وه. ويې خوځوله. هغې سترګې خلاصې کړې. ويې ويل:

– وی ح، پرې مې ده ح!

کريم يې څنګ ته کېناست. په مخ يې لاس ورتېر کړ. نرۍ شونډې يې ورپېدلې:

– پاڅېږه کنه نو؟

نازيې اوږد زګېروی وکړ. سره پرېوتله. د کريم شونډې مرۍ مرۍ شوې. په ژړا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای نازیې! ته مه مړه کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې وخوځوله. ویې ویل:

– ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دونیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیې! اورې؟ زه نه وایمه، مري خو هر څوک مري. سخته اغه ده چې ارمانجن مړ شي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو خړه ږیره وخوځېدله:

– په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچی راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یو ازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو امزما دپاره ویلې. زړه خو دې نه و کنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازیې ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زوروونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

– زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته ګرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلمه. ځمکه راته سور اور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دونیا نه ګرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شو زه بدل شومه. نه پوېږمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډېر ګران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. دباندې ډزې یې لږې لږې اورېدلې. وبنګېد:

– ای ګرانې! اغې دونیا کې خو به درېواړه یو ځای شو...

په سترګو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

ooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په بامونو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شیبه په شیبه د لاس ساعت سترګو ته جګاوه. نجونې د نړېدلي دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. دلاور وپسېد:

– ای! لالا او ورېندار خپله مري. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ور واړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

– ته به پاتې شې؟ پینځه بجې کېږي کنه.

دلاور په افسوس سر وخوځاوه. شاه زمان وویل:

– چې څنګه یې اویلې ته راوباسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنګ و. په جړ غږ یې وویل:

– شازمان یې؟

– هو.

– یو سات وخت لرئ.

ټلېفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واره څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. دلاور یې حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

– تاسې به یو تاریخي کار وکئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شئ! اغه مړ کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور يودم ورتاو شو:
– دا څه وايې؟ د مغزو ويرېنګ دې خراب شوی ويرېنګ.
– او غلی! په تاريخ کې شازادګانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
دلاور سر وخوځوه:
– نه نه...
شاه زمان په قهر ورتاو شو:
– چاره څه ده؟ که داسې ونکو يو سات پسته به موږ ام تاريخ شو.
– کېنه تاريخ شو تاريخ شو! زه مې خپله لور نه پرېږدمه نه.
– په تا لکه چې مانه ډېره ګرانه ده.
د ننه کريم هما غسې د نازيې په څنګله سر ايښی و. سترګې يې پټې وې. هغې شڼوهل. ژړ ژړ يې سا واخېستله. سترګې يې خلاصې کړې. غټه ګوته يې د مېږه په اننګي ووهله. غږ يې کړ:
– و سړيه ح! د ميرحمزه پلاره ح!
کريم يودم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:
–آ؟ نازيې! څه دې ويلې کنه نو؟ ميرحمزه څه شو؟
د هغې سترګې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:
– ما ويلې ح... ته ځه ح! ماته مه ګوره ح!
کريم يوه شېبه کتل. بيا يې خپل مخ په ورغوو کې ونيو. ويې ويل:
– ته راپورې خاندې؟
– نه کنه ح. زه خو مرمه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.
د دلاور غږ راغی:
– کريم لالا! کريم لالا! وسيمه او هاجره درته يو څه وايي. ويې نه ولې!
د کريم سترګې مړاوې مړاوې کېدلې. د زينې په لور يې واړولې. وسيمه او هاجره پښه نيولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو.
کريم غږ کړ:
– تېزې راځئ کنه نو.
خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کريم شاته په ستنه سر لګولی و. بيا يې غږ کړ:
– پام پام کنه نو! پښو ته ګورئ! ونه ولېږئ!
هغوئ هم پلګيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کريم لاس اوږد کړ. ويې ويل:
– راځئ کنه نو!
خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستو لړ ور وسکېده. يودم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. د کريم سا بنده شوه.
هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بيړه شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې يوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خوا ته ولګېدلې. ده شاته وکتل. نجونو زېړ رنګ نیولی و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولګول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه یې له مټو ونیولې. نجونو هېڅ نه ویل. یو قرار یې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غږ راغی:

– هاجرې! وسیمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بیا بیا غږ ونه شول. کریم په لوړ غږ ځواب ورکړ:

– ژوندئ دي.

مخ یې نجونو ته واړاوه:

– تاسې زه وژلمه؟

یوې هم ځواب ونه وایه. کریم دواړه مخته ټېلوهلې. په خپلو ټیکریو یې په ستنې پسې وتړلې. د نازېې ټېلیفون یې راواخېست. زنګ یې وواهه. ویې ویل:

– ای! خبیثه! اورې؟ پینځه دیقې وخت درکومه. لاسونه جګ کړئ دننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورګانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسیمې چونګس پورته شو. شاه زمان وویل:

– نه نه، ته دا کار نکوې.

– ولې زه درته نر نه ښکارمه؟ تاسې یې ماسره کولی شئ، زه یې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ یې کړ:

– ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

– ما سات قید که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

– ته ودرې! ته غوږ ونیسه! په خدای او رسول...

ټېلیفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوایي مرمۍ ونه لګېږي. ویې پوښتل:

– څه وایي څه وایي؟

– وایي تسلیم شئ که نه هاجره او وسیمه وژنمه.

دلاور نیغ ودرېد:

– ما تاته ویلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بیا تاسره ګورمه.

شاه زمان مړاوی و. ویې ویل:

– دادی وګوره! ما درته نه ویلې؟ ورور دی او ورور دی. دا یې ورور. ورې ماصومې ورېرې یې دي. اغوئ څه ګونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسیمې تومانچه ونیوله. هغوئ کریکې وهلې. نازېې سر لېږ جګ کړ. ویې ویل:

– وی ح خوشې ح! مه کوه ح!

– ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سړی کېدل اسانه دي. ښه سړیتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کریکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان یې له لاسه کش کړ:

– راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست یې څه ته؟

– مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تا ام وژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دی. چې لورکۍ مې خوشې کې لورکۍ مې.
شاه زمان په آرامه وویل:
– لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راووځي! امدا چې راووت زه یې ولمه.
دلاور وویل:
– ښه او ښیاریې. خپله نه ځې. ما لېږې ما. که ومې ولي؟
– نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.
شاه زمان د دېوال له شاځخه ښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې دزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:
– کریم لالا! چېرته یې؟
له هغې خوا ځواب راغی:
– تاکاوۍ ته راځئ!
دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شي. ده غږ کړ:
– نه، هرڅه چې وایې په اویلۍ کې یې ووایه په اویلۍ کې!
– تاسې نه غواړې چې لورګانې مو ژوندۍ اوسي کنه نو.
د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جګ شو. دلاور وویل:
– مکوه مکوه! درځمه.
ورو ورو وړاندې ورغی. دنوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان ورپسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوۍ د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د هغه ټول پام په کونج کې ورې چاردېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم ورپسې سالون ته ننوت. کریم په حویلۍ کې له کونجه تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرګی په ځمکه لګاوه. د نوې ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرګي ټک ټک واورېد. مخ یې وګرځاوه. کریم تومانچه وړباندې نیولې وه. په شونډو یې ګوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جګ کړل. دواړه په زینه تاکاوۍ ته روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:
– الکه! شاته ونه ګورې! ټوپک کېده!
هغه همداسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:
– مخ و نه دېوال ته کئ!
د دلاور ټوپک یې په لرګي لېرې ټېلواهه. پلاستیکي رسۍ یې ورکړه. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!
دلاور همداسې وکړل. کریم وویل:
– اوس ته شا واړاوه!
خپله یې د رسۍ په بل سر دده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې ورواهه. هغه ولوېد. دده خپله هم سر وګرځېد. شاته چپه شو. بېرته کېناست. سر یې وځنډه. سترګې یې ښې خلاصې ونیولې. پاڅېد. لرګی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چیغې وهلې، ده وارونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همداکار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بېخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې وراړولې وه. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وښندل.
– ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوئ بیا سر وښنده. کریم غاښونه وچیچل. لاس یې په دېوال ولګاوه پاڅېد. ویې ویل:
– ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې وخوځېدلې:
– د اجي رسول د لاسه داجي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:
– ای څپلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ یې ووت:
– د اغه په موږ قرض دی.
کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:
– په ما پورې یې څه کنه نو؟
– یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوګرځېد. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:
– یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
– تاته مو ندي ویلي لالا. موږ په پوډریانو پوډر خرڅوو پوډر. څه وخت مخکې یو سړی راغی. ډېر پوډر یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سړي ته وړل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي راپیدا شو اجي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېنې. کریم سر وښنده:
– تاسې خره وئ چې داکار مو کاوه؟
دلاور سر وخوځاوه:
– خره نو څه ته وایې؟
شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ویې ویل:
– بیا موږ د ځمکو قوالې ورکړې. خو اغه کمې وې. یوه افته وخت یې راکړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وخندل:
– لېونی دی؟ چې تاسې مړه کې پیسې به یې څنګه شي؟
دلاور ژر وویل:
– اغه امداسې کوي.
– دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان سر ښکته واچاوه، ویې ویل:
– ته یې مه منه.
– تاسې خو ژوندي يئ کنه نو.
– نن پينځو بجو پورې وخت شته.
کريم شا واړوله. ویې ویل:
– چې مانه مو پټه کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟
– خو اجي ستا د ښار ځمکه غواړي.
دلاور غبرګه کړه:
– ويلې ويې وژنئ، ځمکه يې درته په ميراث پاتې کېږي. قرض پې خلاصېږي.
– تاسې ام ومنله؟
– نه، موږ اول تاته وويلې تاته. تا رانکړه.
– تاسې خو داسې ونه ويلې کنه نو.
شاه زمان تېغې سترګې بلې خواته واړولې:
– څنګه مو ويلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوډر خرڅوو...
هغه خبره نيمه پرېښودله. کريم سر وخوځاوه:
– چې جنګ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هر کار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختيار مو څنګه راضي کړه؟
دلاور وويل:
– موږ خبر وو چې اغوئ په پيسو هر کار کوي هر کار.
د کريم زړه ډک شو. سلګۍ يې ووهلې. ويې ويل:
– موبارک! تاسې کاميابه شوئ. موبارک! نازيه ګۍ او مير حمزه مو ووژل.
دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کريم په سلګيو کې غږ واېست:
– په تاسې لورګانې څونه ګرانې دي؟ امداسې په ما ام ښځه او بچی ګران دي کنه نو... يو بچی و ... پيدا کېدو پورې پاتې نشو...
ژړا يې د خبرو مخه نيوله. عميقه سا يې واخېستله. ويې ويل:
– زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په وينښه، په لمانځه کې مې بچی ليده. تاسې اغه رانه...
هغه په چيغو چيغو وژړل. نازيه وسونګېدله. بيا په اړخ واوښتله. کريم په ټوپونو ورغی. غږونه يې وربانديې وکړل:
– نازيې! نازيې!
هغه وبنګېدله:
– وی ح، ژوندی يمه ح.
د کريم بدن په سلګيو ولړزېده. په پای کې يې ژوره سا واخېستله. لاړې يې تېرې کړې. مخ يې ورونو ته وګرځاوه. ويې ويل:
– که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ماسره مو څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونګېدلې. کریم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونیولې. په مخ مخ یې ښکل کړې. ویې ویل:

– لېونو! تاسې خو زما ورېرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

– خدای ته وګوره! بد شوي. مرګ زموږ سترګې نیولې. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچیچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترګې ژرژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونګېدله. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونیو. د هغه تېغې سترګې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسیمې سونګی وخوت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یودم شا واړوله. په برابر غږ یې وویل:

– ورېندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه ورونه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

– که ما مېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دواړو ژر ژر سرونه وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیې سر ته ودرېدل. د هغې سترګې نیمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره یې اوږد زګېروی وخوت. ملا یې له ځمکې جګه کړه. بېرته درب ولګېدله. شاه زمان کریم ته کړ:

– که په شفاخانه کې مړه شوه؟

– تاسې یې ژوندۍ ورسوئ. زما جایداد ستاسې شو.

دلاور تاو شو چې ورېندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

– کراچۍ شته.

هغه یې په کراچې کې کېږه سملوله. دواړو ورونو د سترګو په رپ کې له حویلۍ واېستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې میرګل له درېو تنو سره ولاړ و. هغه وپوښتل:

– ترورزیه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وویل:

– ورېندار مو ده. شفاخانې ته یې بیایو.

– بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاور دلاس ساعت ژر سترګو ته ور وړاندې کړ:

– پینځه ویشت دیقې خو شته پینځه ویشت دیقې. دو نه وخت کې مکمل اینجن جګېږي.

میرګل بېرې وروځې بره کش کړې:

– نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دونیا کې جګوه! دو نه وخت کې ایله ورسېږو.

– د اجي صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

– بس مخکې به مو کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم لرګی په ځمکه لګاوه راورسېد. د نازیې په پښو یې چادري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنګ پک الوتی و. شاه زمان ټلیفون راواخیست. ویې ویل:

– ته ودرېږه! د اجي صیب سره وغږېږمه. الو! اجي صیب! ... هو کار شوی وبوله. خو ورېندار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خو د کریم لالا سره زموږ ماشومه امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې راکوي... شل دیقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

ټیلیفون بند شو. میرګل وویل:

– ترورزیانو! بس مخته شئ!

شاه زمان یو قرار ورکتل. په پای کې یې په آرامه غږ واېست:

– ته ودرېږه! دا ورېندار خو کورته بوځو کنه. دو نه وخت خو شته.

ټول بېرته حویلۍ ته ننوتل. په تاکاوۍ کې شاه زمان ټلیفون راواخیست. ژر ژر یې ګوتې ووهلې. غوږ ته یې ونیو:

– الو! قوماندان صیب سرور یې؟...شازمان یمه، مالېم شازمان... ما ویلې یو کار وکه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې ته یې بیایو...نه، لګېدلی ندی. ښځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېدي... ته څنګه پکې نه یې؟... دا خو ستاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... ګوره... ته غوږ ونیسه...

ټلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

– الو! نورعلي! ... نورعلي شهید شو؟... ته څوک یې؟ ... الله ګل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وګوره خوریه! کومک وکه!... مریض مې مري... هو ورېندار مې ده... د اجي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېدي... څنګه دې په اجي زور نه رسي؟... هو کریم اوستاذ ژوندی دی...

ټلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وویلې. دروازه وټکېدله. میرګل نارې کړې:

– ترورزیانو راووځئ کنه! پینځه لس دیقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

– خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مورته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولړزېدله. شونډې یې مرۍ مرۍ شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرګل غږ کړ:

– بس راوځئ که درپسې درشو؟

کریم نارې کړې:

– الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلئ ګیله د ځانه کوئ!

د میرګل مخ تک سور شو. ویې ویل:

– ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور واوړي. بېر څټې د دېوال له سره سالون تر برېد لاندې ونیو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور ننوتل. کریم لرګی لګاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بیخ کې وویشتل. دلاور د سالون له کړکۍ هرڅه لیدل. سر یې په دواړو لاسونو کې ونیو. کېناست. ویې ویل:

– څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بریکو نه څوک نیسي څوک؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګل د کنډو له څنګه د خپلو کسانو مړي ولیدل. څنګ ته ولاړ ببر څټي کس ته یې وویل:

– ترورزیه! بس دا ګوډ خو سم لیونی دی.

ملګري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. د ننه وسیمه په منډه سالون ته را وختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:

– اله کاکا ښځه! کاکا ښځه!

کریم له لرګي سره په یوه پښه په زینه منډه واخیستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شېبې وار په ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هیڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.

شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له مټو ونیو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

– لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.

سلګۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

– وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.

ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شا یې له سلګیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرګي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږد ولو سره یې وویل:

– ته ټلیفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنګ وواهه. په برابر غږ یې وویل:

– زه درته په خپل کور کې منتظریمه...هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شتوهل. زګېروي یې وختل. په کریم بیا د سلګیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

– ځئ! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اجي سره مامېله خلاصومه.

دلاور وویل:

– موږ به ام یو موږ.

– نه، چې تاسې نه یئ ښه ده.

شاه زمان غږ کړ:

– تا یوازې نه پرېږدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

– زه ام یوازې نه پاتې کېږمه. ځئ چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

– ما ویلې موږ دواړه څنګ په څنګ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

– که میرحمزه مړ...

ستونی یې داسې وپړسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

– که بچی مې مړ پیدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نزدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سلګیو حمله وربانديې راغله. ورونو یې هیڅ ونه ویل. د وړې کرکۍ له لارې یې اول لوښې وایستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري د دېوال ووځي. میرګل وربانديې ټوپک ونیو. وپسېد :

– تروزیانو! بس خبرې ونکئ!

ooooooooo

کریم څوړند سر په حویلۍ کې کېناست. لرګی یې څنګ ته کېښود. چې زړه به یې تنبتېده نو خوله به یې آسمان ته کړه. ژوره سا به یې واخیستله. د دېوال له کنډو څخه یې لمر ته وکتل. له هرې خوا د ماشیندارو غږونه راتلل. دا مهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کریم غوږ ونیو. فکر یې وکړ چې یوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لا هم ګرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غرهار راغی. تورلنډ کروزر له دوو پیک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د ګڼو پښو درب درب شو. په لسګونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حویلۍ په بېلابېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار ترشنې پردې تېر شول. کریم شواړ ناست و. حاجي د نوي کور څوړند چت ته وکتل. په درندو قدمونو وړاندې راغی. جبار وویل:

– کریم اوستاذه څنګه یې؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه:

– تا زما کسان ووژل.

کریم بیا ځواب ورنه کړ. میرګل د نوې ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنګ ته یې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسیمه یې سرونو ته ناستې وې. په خولو یې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کریم ته وویل:

– کاش چې دا عقل دې مخکې پیدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کریم یې په خبرو کې ولوېد:

– دوستان؟ ههههه...

– ولې دې وخندل قوربان؟

کریم غټ سر وښنډه. خوله یې وچه شوې وه. نرۍ شونډې یې ورپېدې:

– سړي دوستان نه غولوي کنه نو.

– موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپینه ما مدینه ده.

د کریم په تندي درد شو. سترګو یې سیاهي وکړه. څوک یې سم نه لیده. په مخ یې لاس کش کړ. سترګې یې لږې روښانه شوې. په دمه دمه یې وویل:

– تا زما ورونو ته دام ایښی و. د دروغو ما مېله دې جوړه کړې وه. بیا دې پوډر ورکړی وه. خریدار ام ستا کس و، پولیس ام.

په کونج کې د میرګل تندي ګونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ یې ووت:

– ستا کړتو ته وخت نلرمه. مامېله خلاصوه قوربان!

کریم دوام ورکړ:

– پوډر ام ببېرته تاته رسېدلي کنه نو.

– زه داسې بې غیرته نه یمه. ته قاضي یې که قرضدار؟

کریم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ یې کړ:

– پولیس څه خبر شوه چې دوئ سره دونه ډېر پوډر دي؟ بیا یې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي زړه تنګ او مخ لا سور شو. ژوره سا يې واخيستله. ويې ويل:
– تا ته زما زور نه دی مالوم قوربان.
کريم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:
– او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې دپاره کړې ده کنه نو.
میر ګل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وویل:
– ستا ځمکه ما ته په دریاب کې څاڅکی دی.
– تا ام یو یو څاڅکی امداسې ټول کړی چې دریاب شي کنه نو.
د حاجي سترمې وپړسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:
– ځمکه را کوې که نه؟
د کريم سا بندېدله. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سا يې واخيستله. په آرامه يې وويل:
– ځمکه نه، جنګلاوه.
د حاجي تندی ګونجې شو. کريم سر وخوځاوه:
– ما یو وخت یو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنګ نه خبر شوی و. زنګ يې راته وواهه. هغه ستا د کارونو ټوله کیسه راته وکړه. جنګلاوه، هههه ښه نوم دې پې ایښی. سېلاو کې چې خلک لرګي نیسي سېلاوه ورته وايي. په جنګ کې چې ته مالونه لوټې جنګلاوه يې بولې.
حاجي غاښونه وچیچل:
– ګل احمد اجي و؟
کريم موسکی شو. حاجي له قهره کټ کټ وخندل. ويې ويل:
– اغه دې ام راباندې خمیره که. ای! ځه دا يې جنګلاوه. څه دې د لاسه پوره دي قوربان؟
– ایڅ، تا د ببرک کارمل د وخته چورولپيل کړي. وبښه! د کارمل د وخته دې جنګلاوه نیول پیل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانان به دې شریکان کړه. بیا به اغوئ قصدن کورونه ویشتل. په لوډسپیکر کې به يې ام نارې وهلې چې کورونه پرېدئ. ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې یوړه.
حاجي رسول شونډې کېکاږلې:
– ښه مالومات يې درکړي.
– اغې دونیا کې به یو د شېرو جواب څنګه وايې کنه نو؟
– کوم شېرو؟
– ځان ناګاره مه نیسه کنه نو! لېونی شېرو یادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بیا دې ټوله کورنۍ ویشتې وه. چې ستا راز چا ته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.
– کړتې بندې که چې تا نه بل شېرو جوړومه. جنګلاوه مې راکه!
– درکومه يې؟ یوه خبره راته اجیبه ښکاري. دونه دارایي سره اوس ام د خلکو واړه واړه شیان په جنګلاوه کې وړې.
حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکی شو. سپینه ګردکۍ ږیره يې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه کار چې یوازې ته یې کولی شې بېل خوند لري قوربان.

جبار کټ کټ وخندل. نورو کسانو یې له هرې خوا پخوا هل. کریم نری، شونډې ویټې کړې. هوا ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– کار دې وشو. جنګ دې ختم که کنه نو.

حاجي سر وښنده. غږ یې ووت:

– ځان ته هوښیار وایې خو کمقل یې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملګري یې ام دولت ته تسلیم کړه.

د کریم تندی ګونجې شو. حاجي په ملنډو وموسل. ویې ویل:

– د اغه شرطونه دولت ومنل، نور یې نو څه کول؟

– ښه؟ دا زموږ کلی یې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟

حاجي سر وخوځاوه:

– هر څوک خو تا غوندې کمقله ندي. ښه ځه خبره خلاصوه قوربان! ډېره اوږده شوه.

کریم کاغذونه جګ ونیول. شونډې یې ورپېدلې:

– دا زما د ښار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!

حاجي وخندل. خپل مالي کس جان محمد ته یې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وویل:

– ته ډېر زړور یې قوربان.

کریم د هغه څېره سمه نه لیدله. شونډې یې ورپېدلې:

– ما کې ډار ته ځای ندی پاتې.

د جبار ټلیفون ته زنګ راغی. هغه غوږ ته ونیو. ویې پوښتل:

– څوک دې؟... پولیس؟... د باغ حجره کې یې کېښوئ! قدر یې وکئ! موږ اوس راځو.

جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واړولې راواړولې.

سترګې یې تېرې او سا اخېستل یې تېز شول. چیغه یې کړه:

– دا خو قوالې ندي.

کریم له جیبه د غټې خولې تومانچه راایستې وه. هوا ته یې ونیوله. ډزیې وکړ. مرمۍ له رڼا سره جګه شوه. حاجي غږ کړ:

– دا دې څه وکړه؟

مرمۍ سیخ د حویلۍ په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وویل:

– دې نه پس جنګلاوه ختمه کنه نو. ههههه

سور غلیظ لوګی پورته شو. طیارو مخونه راوګرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار یې چیغه کړه:

– ځان باسئ!

ساتونکو یې هم په وارخطایۍ هوا ته وکتل او په حاجي پسې یې وځغاستل. دا مهال شېرو لېونی راپیدا شو. حاجي یې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونیو. له ځان سره وغومبېد «جنګلاوه، جنګلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.

ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شېرو نه خوشې کاوه. طیارې راورسېدلې. په کور یې ضربې وکړې. بمونه یې وغورځول. دا کاریې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طیارو بېرته مخونه وګرځول. ورکې شوې.

ooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام قضا و. د دېوالونو سیوري د زړو کنډوالو په شان برېښېدل. هرې خوا ته چیغې وې. خلک د موټرو د ټراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کریم د حویلۍ دېوالونه په تور لنډکروزر او دوو پیک آپو دپاسه پراته وو. دننه یې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی او زوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لویو کندو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته یې رمباړې وهلې. دوئ کونج په کونج وګرځېدل. خو کریم یې ونه موند. سترګې یې ډ کې شوې. بېرته تېز ووتل. دلاور شترنګ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نیلي چپنې ترور یې مخه ونیوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

– اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنګه شوه؟

شا ته میرګل ځواب ورکړ:

– ترورزیه! وراره پیدا شو. ورېندار ام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترګو ورتاو شول. میرګل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تګ په مهال یې وویل:

– موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار یې څوک دی؟ شېریني به راکوي.

د دوئ له سترګو اوښکې راغلې. درېواړه په حویلۍ کې تر ټراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته یې د کوړیو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې یې شکېدلې او سترګې یې پړسېدلې وې. دا زړګی و. هغه چې د جبار په تاکاوۍ کې کریم خپل ټلېفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زړګي وپوښتل:

– څنګه دی؟

– دی نو. تشویش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زړګي د بېرته تګ په مهال سر وخوځاوه:

– ورورنه ام راتېر دی.

هغه په حویلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلګیو کې غږ واېست:

– زوی یې ونه لیده زوی.

میرګل سر وخوځاوه:

– ترورزیه! بس چې پوه شومه چې زه یې ام غولولی یمه، ما ویلې د اجي رسول وینې وڅکمه. د کریم اوستاذ د ښځې خبره وه. که نه اول ما مرداروه.

زړګی پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ویې پوښتل:

– دزرین کلا کریم اوستاذ خو نه یادوئ؟

درېواړه نېغ ودرېدل. میرګل وپوښتل:

– ترورزیه! ته اغه څه پېژنې؟

زړګي سر غمجن وښوراوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کیسه اوږده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او ستاذ خدایي الته راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنګ ووهه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او ستاذ وژني. ما ویلې چې ورسره کومک ونکمه نه څمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مګر سا یې اخېستله. زر مې شفاخانې ته راوه.

ټولو یو بل ته وکتل. یو ځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تګ کې وویل:

– موږ یې ګورو.

زرګې یې مخه ونیوله:

– مه ځئ! اېځوک نه پرېږدي.

ooooooooo

کریم کړکۍ ته کتل. دباندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زګېروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسیجن ماسکونه نښتي وو. ده د سر دپاسه او سپنیزې لکړې ته سترګې واړولې. د سېروم له کڅوړې یو یو څاڅکی په نري پایپ کې تویېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختۍ اخېستله. لاس یې جګ کړ چې د اکسیجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې دروند و. ویې لیدل چې سر تر پښو په سپینو لتو کې تاو دی. یو ازې د ګوتو زېږ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لېرې کش کړ. خرېدو ته ورته غږ یې واېست:

– زړه مې تنګ دی کنه نو.

نرس وویل:

– ماسک مه کشوه! خیر دی. او صبله وکه! ښه کېږې.

– زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له وړې الماری څخه یې دوا را واخېستله. ویې پوښتل:

– درد نشې تېرولی؟ اوس به سېروم کې در ته دغه زوروره پیچکاري وکمه. دردونه به دې د سې ورک شي. لکه نه چې وه.

– زما درد په پیچکارۍ نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترګو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کریم چپرکټ یې د دروازې په لور ټېلواهه. نرسې ورسره د اکسیجن ډبه په ټایرونو کشوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چېرته یې بیایي. کړس شو. دده چپرکټ جېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وګرځاوه. نازیه یې څنګ ته په بل چپرکټ کې ولیدله. سورمخی غومبرور ماشوم ورسره په خواړه خوب ویده و. د کریم سترګې راووتلې. د اکسیجن ماسک یې له غټې ګردې پزې او ننوتې خولې جګ کړ. ویې پوښتل:

– میر حمزه؟ میرحمزه؟

نازیې سر وخوځاوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سر یې په بالښت کېښود. اوښکې یې له سترګو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسیجن یې واخېستل. بیا یې ماسک له خولې ښکته ونیو. مخ یې مېرحمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لته یې سترګې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحاليویني که نه. د نرسانو څنګ ته یې دواړه ورونه له میرګل او زرګې سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ یې ووت:

– میرحمزه وینئ میرحمزه؟

هغوئ سرونه وخوځول. ورونه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستاسې احسان اېڅکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوئ په ډکو سترګو موسکې شول. کریم ماسک په مخ کېښود. ښه یې نفس واخېست. لاس یې وغځاوه. د زوی په مخ یې ګوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ورکېښود. خپله یې هم کلک کړی و. کریم هما غسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې یې تاووه. ټټر یې تود شو. پښې او لاسونه یې ور ښکل کړل. سلګۍ یې ووهلې. ماشوم ویښ شو. وچونګېد. کریم اشاره وکړه چې مور ته یې ورکړئ. بیا یې ماسک جګ کړ. مخ یې ورونو ته واړاوه. په خرېدلي غږ یې وویل:

– زما ټول جایداد ستاسې دی.

دلاور په سږمو کې وپشېد. اوښکې یې پاکې کړې. ویې ویل:

– اصل کې موږ باید تاته خپل جایداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړو د مرګه.

میرحمزه په کریکو شو. خوله یې خوځوله. تې یې غوښت. نازیې کرېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. میرحمزه د مور په تې خوله خښه کړه. کریم په موسکا کتل. اوښکې یې یو قرار جاري وې. سا یې په سختۍ اخېستله. ویې ویل:

– شوکر! ته ژوندۍ یې.

– وی بېخي جوړه یمه. خېټه یې راڅیرې کړې. بېرته یې ګنډلې ده. درد نشته. ته څنګه یې؟

– ما نه په دونیا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازیه یې سترګو ته ځیر شوه. کریم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– په اصل کې په کلي کې جنګ ما واچاوه. خدای تعالی به د هر یو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازیې سر وښنډه. ویې ویل:

– وی اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

– نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ویلې په جنګونو کې ښه او بد وي. ښه جنګونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنګ یوازې بدمرغي راولي.

نازیې میرحمزه سینې ته ښه نژدې کړ. ویې ویل:

– وی ولې داسې وایې؟ تا خو ټوپک ته لاس ام ندی کړی.

– د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کې. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

– وی یوازې ته خو نه وې.

– هو، صفاجان اغا ما غونډې ډېر روزلي، او وبه یې روزي. خو زه به د خپلې ګونا جواب وایمه کنه نو. امدې کې خراب یمه.

هغه موسکی شو:

– یو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنګلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وبښي کنه نو.

هغه د میرحمزه په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنګ مې وکټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی میرحمزه دې غېږ کې دی.

نازیې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سر یې لاس تېر کړ. پېړې شونډې یې وخوځېدې:

– هو، میرحمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم سر وښوراوه:

– تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکارئ کنه نو.

نازیه په روانو اوښکو موسکۍ شوه. څادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

– ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وخنډه. نرۍ شونډې یې ورپېږدلې:

– امدا څادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېږو ته ورته غږ یې وروت:

– تا رښتیا ویلې. ښکمرغۍ ته د رسېدلو نه د اغې ساتل ګران وي.

هغه میرحمزه ته ګوته ونیوله:

– ته به همت کوې. دا ښکمرغي به ساتې.

– ولې یو ازې زه؟

کریم سترګې ورجګې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

– میرحمزه باندې مکتب ووایه! پوهنتون پې ووایه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله روان نه وي کنه نو. دې وطن کې امدا د سړو کمی دی بس. ځکه خو هر څوک پکې جنګ اچوي، هر څوک جنګلاوه نیسي.

– شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترګې ورجګې کړې. خبرې یې وغځولې:

– ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان امپوره دی. زما ام کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

– وعده ده؟

نازیه یې غټو سترګو ته ځیر وه. پېړې شونډې یې ورپولې:

– وعده ده.

د کریم ټټر تود شو. د هوساییِ او کامیابیِ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته تشه کړه. په شونډو یې نرۍ موسکا خوره وه. ناببره یې ستونی بند شو. غړس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کشوله. ماسک یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولړزېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمنډه کړه. کریم د سا اخیستلو په سختۍ کې سر جګ کړ. نازیې ته موسکی شو. لړزېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د سر په اشاره ومنله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

ooooooooo

دوه کاله وروسته ماشي سراچه د ښار په ګڼه ګوڼه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لګېدله. ترڅنګ یې نازیې تور څادر په سر سم کړ. د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترګو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:

– وی لکه چې یخ وواهه. دا ښیښه خو جګه کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور د ښیښې تېې ته ګوتې وروړې. شاه زمان وویل:
– ورېنداري! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب ښیمه.
موټر د لس منزله بنګلې ښویه حویلۍ ته په زینتي کټاره ننوت. د لویې دروازې پیک یې په سپین ټوکر پټ و. دلاور پاس وکتل. ویې ویل:
– شیش محل دی شیش محل.
د بنګلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرین کلا څخه راغلي وو. خو تر پیک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوئ له موټره کېوتل. زړګی او سپینږیرۍ پلاریې په سپینو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپینږیري وویل:
– نازیې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هرڅه نن ورځې ته تیار کړه.
نازیې منڼه وکړه. شاه زمان او زړګی هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. میرګل ورته د سلام اشاره وکړه. سپینږیري د لویې دروازې مخ ته د زینو په سر لاسونه وپړکول. ویې ویل:
– ورونو هرکله راشئ! موږ تاسې ته د ښار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو باید وو ایم چې دا ودانۍ له نورو فرق لري. د دې بنسټ د پیسو د ګټلو د امید په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مینې په اساس اېښودل شوی. که خدای ښنلي کریم استاد د اختطافچیانو څخه د زړګي په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.
خلکو سرونه وخوځول. سپینږیري خبرو ته دوام ورکړ:
– د دې ځمکه د محترمې بي بي نازیې ده. او تعمیر پکې موږ جوړ کړی دی. یانې دواړه پکې برابر شریکان یو. خبرې نه اوږدومه. د نازیې خورکۍ نه هیله کوو چې د تعمیر د مخ دا نقاب لرې کې!
نازیې د زړګي په لارښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پیک په سر غټ لیکل شوي وو «میرحمزه پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازیې په سترګو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ویې ویل:
– خیر ویسئ! خدای دې ستاسې راتګ تاسې ته په ښکو کارونو کې ایساب کې. دا د کریم ارمان و چې دلته امداسې بنګله جګه کې. اجي صیب او زړګی دې خیر یوسي چې د اغه دا ارمان یې پوره که. نن د اغه د مرګ ټیک دوه کاله کېږي. خو د کریم اخري ارمان دا و چې موږ سرې ولرو. داسې سرې چې ښکمرغي وساتي او د جنګ مخه ونیسي. که داسې سرې ولرو بیا به دا بنګلې ډېر وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هرڅونه جګې او کلکې یې جوړې کو بېرته به ورانېږي. زه به دې بنګلې کې یوازې داسې کارونه وکمه چې د کریم دا بل ارمان ام پوره شي. او اغو کلیوالو ته به پکې کار پیدا کوم چې د زرین کلا په جنګ کې یې ضرر لیدلی.
د چکچکو شور جګ شو. لاروي ودرېدل. دبنګلې سیل یې کاوه. نازیې له شاه زمان څخه میرحمزه واخېست. هغه د هاجرې او وسیمې چکچکو ته کټ کټ وخندل. خپله یې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library